Guyart Mária

TANÚSÁGTÉTEL

GUYART MÁRIA LELKI ÍRÁSAIBÓL

TANÚSÁGTÉTEL

MARIE de l'INCARNATION GUYART

RÓMA 1972

A francia eredeti címe: Le TEMOIGNAGE
de Marie de l'Incarnation

A Solesmes-i Bencés Atyák
engedélyével
Solesmes, 1971 június 16.

Nihil obstat
Romae 11.IX.71
Amatus Petrus Frutaz
subsecretarius

Készült:
D. Detti nyomdájában Via Savonarola 1, 00195 Róma

ELŐSZÓ

Aquinói szent Tamás a szemlélődő életről szóló fejtegetésében a következő, nagyon jellemző mondatot írja: A lélek fejlődése során a tevékeny életből szemlélődő életre emelkedik. Innen ismét visszatér a tevékeny élethez, de ekkor már szemlélődés hatja át a cselekvést.

Ha ezeket az elhatároló vonásokat keressük Mária életében, igazolva látjuk a jelzett viszonyt a cselekvő és szemlélődő élet között. A szemlélődéshez feltétlenül eljut a lélek, akár saját fáradozása, akár különös isteni segítség által, ha egyszerűen és alázatosan, alkalmazkodik a kegyelemhez. Ennek elengedhetetlen feltétele a lélek tisztulása és a jóban való megerősödés a különböző erények gyakorlása útján.

« A bölcsesség nem tér be a rossz szándékú lélekbe és nem vesz lakást ott, ahol a bűn uralkodik. » (Bölcs. 1,4).

Isten műveinek szemlélete is segítheti a lelket magasztos céljához, de igazán csak akkor éri el, amikor egyesülni kíván Teremtőjével és ezért fenntartás nélkül átadja magát annak, aki kontemplációjának tárgya. Az embernek adott bölcsesség célja ugyanis az, hogy egyesüljön Istennel és mindazzal, ami az övé. Ez az egyesülés csak a szeretet állapotában jöhet létre. Csak a szeretet útján ismerheti meg igazán az ember Istent, csak a kegyelem segítségével értékelheti, használhatja helyesen s az Ő akaratának megfelelően, a teremtményeket. Így Isten művének szemlélete nem távolít el tőle, ellenkezőleg, erőteljes indítás hozzá.

Az isteni irgalom intézkedése az, hogy mi, a huszadik század emberei újra és újra találkozhatunk lelkekkel, akik az életszentség magas fokára jutottak. E kiválasztottak tanúságot tesznek arról, ami a keresztség és a Krisztushoz való tartozás révén

minden lélekben adva van, kibontakozásra törekszik, feltéve, hogy az isteni élet magját nem akadályozzuk fejlődésében. Semmi sem szükségesebb számunkra, mint a szemlélődés és a belőle táplálkozó benső élet.

Ez nem csupán elméleti tudás — mint ilyen a legmagasabb teológia lenne —, hanem mélységes egyesülés az isteni Léttel. Ezáltal egész életünk Istenből született bölcsességgel telik meg. Az ilyen megáldott lelkek mindent Isten világosságában látnak, és ebben találják meg cselekvésük irányelveit is.

A világ szelleme a teremtmények sokféleségével ide-oda vonja és nyugtalanságban tartja a lelket, a szemlélődés pedig, vagyis Isten szelleme, mindig nagy egységet és célszerűséget eszközöl. A lelket — ősi vágyának megfelelően — nyugalomban őrzi meg, valódi békét ad, ellentétben azzal a hajszával és tanácstalansággal, mely a teremtmények utáni kapaszkodás miatt uralkodnék benne.

A szemlélődés igaz tanúskodás az emberről is. Őt ugyanis Isten saját képére és hasonlóságára teremtette. Krisztus megváltó tette által újjászületett az isteni életre. Végső rendeltetését és célját tehát Teremtőjében látja. Cáfolja ennélfogva a materializmust, a nagyon is elterjedt anyagelvűséget, mint az emberhez méltatlan valótlanságot.

Hasonlóképpen elítéli az önteltséget. Sehol másutt nem látja az isteni Szellemtől való függését annyira a lélek, mint a szemlélődésben, mikor egész lénye befogadja a természetfeletti fényt.

Ez a könyv is tanúságtétel. Tiszteletreméltó Guyart Mária tanúskodik Istenről, de tanúskodik az emberről is, aki Isten örök, szeretetteljes gondolata. Sajnos, torzképpé válik, mihelyt tőle, teremtő Atyjától önkényesen függetleníti magát.

Borne Péter O.S.B.
Tholey-i apát

BEVEZETÉS

A TANÚSÁGTÉTEL igényesen hangzó cím. Azt a benyomást keltheti, hogy modern ember írása. Pedig nem más, mint egy 17. századbeli francia nő szerény önéletrajzi elbeszélése. Nyilvánosságra sohasem számított.

Isten szemlélődő választottjainak benső tapasztalatairól

Fenti megjegyzésünk az olvasó csodálkozását kívánta megelőzni. A könyv írója egyszerű, konszekrált lélek: az Egyház egyik legkiválóbb kontemplatívja, Bremond Henrik megállapítása szerint.

A nagy szemlélődők valamennyien szent János apostol követői. Az ő Istennel való titokzatos találkozása ezek szellemét is világossággal töltötte meg. Kizárólag lelkivezetők óhajára és csak számukra készített írásaik bepillantást adnak istenélményükbe.

Leírják a lélek átalakulását és emberi szóval közlik a legmeggyőzőbb tanúságot. Azt, ugyanis, hogy az ÖRÖK ÉLET, mely az Atyában él, E VILÁGRA JÖTT. Miként az íhletett apostol, a szemlélődők is kinyilvánítják, amit hallottak, láttak, érintettek; mindent, amit átéltek. Ezek nem testi, érzéki benyomások — hiszen az Úr mennybemenetele után éltek —, hanem szellemi erőik által az örök Ige benső, mély meglátása.

Megrázó komolysággal, mély jámborsággal és szilárd biztonsággal mondják el, hogy benső lényüket miként hatotta át a kegyelem; hogyan tette az Ige önmagához hasonlóvá őket, és miként vitte az emberi lét mélységein és magasságain kereszül a Szentháromság életébe, hogy ott örökre egyesítse az isteni Léttel.

Ezt oly tudatossággal közlik, hogy sem magukat, sem minket meg nem tévesztenek. Grandmaison atya kifejező és a valóságnak megfelelő szava szerint a szemlélődők ISTEN TANÚI. Hozzáfűzhetjük, hogy írásaik valóban bensőséges viszonyukról, Isten bírásának megtapasztalásáról tanúskodnak. A nagy szemlélődők minden írása, ilyen bizonyságtétel, akár önéletrajzok, vagy egyes életszakaszok leírása, akár csupán személytelen értekezések, mint például Kempis: Krisztus követése. Ezek a közlések, jóllehet különböző értékűek, sok kincset rejtenek. Ilyen felbecsülhetetlen értékű tanúságtevő Megtestesülésről nevezett Guyart Mária is.

Lényeges lelki vonásai

Mint Istennek szentelt lélek és első női misszionárius, Mária Franciaország és Kanada dicsősége. Tours-ban született 1599-ben és Québecben halt meg 1672-ben. Harminchárom évig dolgozott Kanadában, ahova 1639-ben érkezett. Missziós tevékenységét a lelkek iránti szeretet éltette. Apostolkodása erejét, emésztő tüzét szemlélődésből merítette. Korábban volt a Megtestesülés titkának szemlélője, mint misszionárius. Avilai szent Terézzel hasonlították össze, sőt vele egyenrangúnak tartották. Fényes adottságai, az isteni közlések mélysége, nagylelkűsége Isten tervei számára, egyik legkiválóbb misztikussá avatták őt.

Közlése semmiképp sem óhajt tanulmány-anyagot nyújtani a misztika szakértői számára. Mária az alapvető tanítások lényegét adja egyszerűen, a többféleképpen magyarázhatóság veszélye nélkül. A TANÚSÁGTÉTEL nem jámbor könyv, a szó mindennapi használatában, hanem a lelkiség könyve. Tanítása a misztikus jelenségek mögött húzódik meg. Csak figyelmes, elmélkedő olvasással fedezhető fel.

Már zsenge gyermekkorában birtokába vette lelkét a kegyelem. Elmondja, miként ajándékozta meg Isten az összeszedettség és hallgatás kedvelésével, miként szentelte meg a benső ima, a szentségek és a liturgia szeretete által.

Húsz éves volt mikor, elragadtatva, megtisztult

Krisztus drága Vérében és teljesebben Isten uralma alá jutott. Ő vezette be a Megtestesülés titkába, a Szentháromság és az isteni tulajdonságok misztériumába. Néhány év mulva a lelki jegyesség bizalmában egyesült az Úrral, aki végül is állandó lakást vett lelkében az isteni Személyek folytonos jelenléte által. Isten megadta Máriának a tisztulásban és egyszerűségben való fokozatos fejlődést. Ezáltal saját képét beteljesítette és tökéletessé tette benne, szeretete által pedig isteni Egységébe vonta őt.

Benső életének egyenes fejlődése

A TANÚSÁGTÉTEL remekül megláttatja Isten működését a lélekben. Bár Mária lelkisége egészen egyéni, mégis típusát adja annak az útnak, amelyen a Szentlélek kiválasztottjait vezeti. Lelkületét ismertető írásának címe ez lehetne: AZ EMELKEDETTSÉG KÖNYVE, vagy a LÉLEK FELEMELTETÉSE, oly erős benne a természetfeletti megvilágosodás ritmusa és az isteni adományok bősége.

Máriánál nincs képzelt látomás. Semmi, ami megtévesztésre vezethetne. Nincs benső egyensúlytalanság, amelyben a test összeomlik az isteni hatás alatt. Semmi, ami az idegbajok kórképére emlékeztetne. Itt, az erőteljes testben lakó lélek túlárad a fénytől, szeretettől; a magas titkok megismerésétől és Istennel egyesültségtől.

Ha tehát az elragadtatás szót az általánosabb szemlélődés szóval helyettesítjük, akkor Mária TANÚSÁGTÉTELében felismerjük a misztikus életben teljessé vált keresztény életet.

Tanítása

Mária világos elveiből, aszketikus és misztikus tanításából csak néhányat emelünk ki.

Nincs benső élet önmegtagadás nélkül. Nincs hasznos önmegtagadás szeretet nélkül, sem tökéletes szeretet alázatosság nélkül. Igazi alázat pedig nincs az Egyháznak, parancsainak, tanítóinak szóló engedelmesség nélkül. Erre a lélek érdekében van

szükség, hogy azt vezesse, irányítsa és figyelemmel ellenőrizze. Az Egyház iránti meleg, gyermeki és teljes odaadás elengedhetetlen feltétele a misztikus kegyelemnek, másrészt gyümölcse is annak. Ha nyomon követjük Máriát felemelkedése útján, tegyük az eddigi megállapításokhoz, hogy nincs kontempláció Isten akarata nélkül. Ez a tény megőrzi a lelket az elbizakodástól. De nincs szemlélődés, sem életszentség — még karizmatikus adományok és elragadtatások mellett sem — a mindennapi erények állandó, hősies gyakorlása nélkül. Ez pedig észre térítheti a képzelgő látomásokban eltévedteket. Viszont bátorságot ad a buzgó, de félénk lelkeknek, hogy vágyódhatnak a tökéletesebb lelkiségre. Éppen nagylelkűségük teszi őket alkalmassá az isteni bőkezűség elfogadására.

A szemlélődés nyugalmi állapot, de fáradságos nyugalom. Kényelmes nyugalomban nincs igazi kontempláció! Eredményéből is kitűnik, hogy munka, mert — ha nem is mindig látható tevékenységben — szándékában és belső elveiből indulva, természetesen és szükségszerűen apostoli életben virágzik ki.

A TANÚSÁGTÉTEL tehát nem szórakozott, felületes lelkeknek való könyv. Csak magányban és elmélkedésben tárja fel titkait.

Tanításának igazsága

Ez a rövid bepillantás Mária tanításába elég ahhoz, hogy megismerjük két alapvető vonását: pontosságát és valódiságát.

Az egyházatyák és a lelki élet mestereinek tanítása ez, de mondanivalója átélt, személyesen megtapasztalt. Írásaiban Mária nem csatlakozik semmiféle filozófiai vagy misztikus irányhoz, de sűrítve adja a hagyományt s az egész katolikus tapasztalatot.

Van-e biztosabb út, egészségesebb lelki magatartás?

Még mindig feltehetjük azonban a kérdést: mire jó e magasságok szemlélete? Emelkedett útja vajon nem csüggeszti a bátortalanokat?

Miután megállapítottuk lelkiéletének jellegzetes vonásait, így határozhatnánk azt meg:

A SZENTHÁROMSÁGBA VALÓ ELMERÜLÉS — a megtestesült Igével való lelki egyesülés által — A SZENTLÉLEK készségesen elfogadott VEZETÉSE MELLETT.

Ez nem olyan magasság, ami elcsüggeszthetne bennünket, hanem az Evangélium tiszta tanítása. Olvassuk az utolsó vacsora termében elhangzott szavakat vagy szent Pál Rómaiakhoz írt levelének nyolcadik fejezetét. Ez a páratlan oktatás nemcsak a választottak kis körének szól, hanem minden kereszténynek. Megértéséhez a keresztség kegyelme kell és a Lélek vezetése, mert ő adja a titkok természetfeletti ízlelését és értelmét.

Tanításának egyszerűsége

Mária nem látomásokon keresztül kapta a természetfeletti irányítást. Ezért nem gondolkodik, nem beszél hasonlatokban. Könnyű őt megérteni. Írásaiban nincs titokzatos félhomály. Szereti az egyszerű, nemes szókimondást. Nem erőlteti a kifürkészhetetlent, következésképpen a kimondhatatlant. Munkás életében sem ideje, sem kedve nem volt az aprólékos elemzéshez. Élményeinek leírásában határozott. Biztos tekintettel látja azok hatását mindaddig, míg kiválóságuk miatt észrevehetetlenné nem válnak.

A kapott kegyelmeknél való időzést haszontalan és veszedelmes játéknak tartja. A lélek ugyanis önteltté válhat és kárt szenved.

Mária lelki életének minden fázisa áttetsző. Intuíció útján jut a legbensőbb meglátásokhoz. Minél idősebb, az örökkévalóság fátyola annál jobban szétnyílik előtte. Bensőséges kapcsolatban él Istennel és otthonos az ő fenséges titkaiban.

Egyik elragadtatásában a Szentháromságban s ugyanakkor annak Egységében látta magát. Ezzel mindent megmondtunk lelki egyszerűségéről! Nemde itt kezdődik az örök élet Isten-látása?

Ebben a magasságban minden tökéletesen egyszerű. E titokzatos dolgok kifejezéséhez miért kel-

lene véges eszközöket, képeket, szimbólumokat használnia? Mária jól ismeri az emberi szó gyökeres gyarlóságát.

Más, emlékezetes extázisával kapcsolatban mondja: Megértettem az Evangélium rejtett titkát. KEZDETBEN VOLT AZ IGE, de nem találtam megfelelőbb módot, hogy Isten és az Ige viszonyát jelezzem, mint az evangélistáét.

Másutt azt írja: Amit Isten a Megtestesülés titkáról velem közölt, oly magasztos, hogy nem mondhatok mást róla, mint amit az Egyház mond. — Nagy bölcsesség ez! Tudomásul veszi, hogy transzcendens valósággal áll szemben. Tartózkodó lélek. A kapott kegyelmek mögé vonul. Szinte megsemmisül önmaga előtt, hogy igazi énjét mutassa be.

Az öröm és fájdalom felkiáltásait, szeretetének szívettépő panaszát reálisan közli. Nincs sehol az önkívület zavara. Meglepő Mária közléseinek kiváló szerénysége. Aki nála drámai leírásokat, éles képeket vagy ragyogó stílust keres, kímélje meg magát olvasásától. A TANÚSÁGTÉTELt a misztika nagy századának kíváló francia személyisége élte és írta meg.

Lelkiismeretének érzékenysége

Talán egyetlen pontban mégis hibáztathatnánk ezt a szerénységet. Mária nem magasztalja kiváló kegyelmeit, de túlozza hibáit.

Tudnunk kell azonban, hogy a szemlélődő lélek nem az átlag keresztény mértékével méri a bűnt, de még tökéletlenségeit sem. Érthető. Aki megsejti Isten fönségét vagy megpillantotta szépségét a hit áttetsző sötétjén keresztül; aki tapasztalta kimondhatatlan gyengédségét, aki megismerte saját semmiségét és méltatlanságát, annak a bűn elviselhetetlen kín, halálos gyötrelem.

Amit mi felületesen gyarlóságnak minősítünk, az a kontemplatív lelket szinte összezúzza. Gyónások, megalázódások és válogatott kínok nem túlzás számára. Szeretetünk hidege, lelkiéletünk sivársága miatt hiányzik belőlünk a dolgok helyes viszonyítása Istenhez, aki a LÉT. Őt kellene jobban ismernünk, hogy kellőképpen ismerjük magunkat.

A szemlélődők látása tehát helyes. Lelki felemelkedése kezdetén különösen sokat szenvedett Mária. Őszintesége e téren megdöbbentő. Ne gondoljuk azonban aggályosnak. Erőteljes szervezete, lelkének szilárdsága, harmonikus jelleme megőrizték a letöréstől és a lelki nyugtalanságtól. Amint már jeleztük, bűneivel kapcsolatos véleménye nem túlzás. Nála ez a mérték: igazság! Némelykor, általánosságban emlegeti bűnei sokaságát. Valójában, mindig tiszta lelkiismerete hamar felszámolta azokat. Mégis sír, fohászkodik amikor Isten félelmetes szentségét látja. Ne vádoljuk túlzással. Valóságérzésének és őszinteségének újabb bizonysága ez.

Természetes adottságai

Mondottuk, Mária Istennel való egyesülését, a szemlélődés állapotának elméleti és gyakorlati következményeit egyszerű, mindennapi nyelven írta le. A természetes megértést túlhaladó tanításából nem áldozott fel semmit, de alkalmazkodott felfogásunk szintjéhez. Ha mégis hozzáférhetetlen területnek tűnnék emelkedett lelkisége, akkor hatoljunk mélyebben természetes adottságaiba.

Írásaiban csodálatos híven megrajzolta arculatának vonásait, bár nem mindegyiket. Teljes képünk akkor lesz róla, ha tanulmányozzuk missziós tevékenységét is. Beszámolóiból megismerjük lelkületét, természetes adottságait amelyek igazán szeretetreméltóvá tették őt. Jóságos, vonzó s bizonyos körülmények közt, ragaszkodó lélek volt. Sokáig a szívtelen heroizmus hideg fényébe állították, amiért elhagyta 12 éves fiát. Pedig mélyen érző szíve volt, igazi anyaszív!

Isten iránti szeretete a vele született vágy kivirágzása: hogy szeressen és szeretete tárgyában elfeledje önmagát. Terméketlen lenne ez a szeretet, ha nem fordulna az emberek felé és nem árasztaná el őket.

Máriában nem volt érzelgősség. Gyengédsége a mély és nagy lelkek sajátja. Ezek szeretete mindent és mindenkit átkarol és felemel. Sokat kívánt növéreitől, mert őszintén óhajtotta kegyelmi növekedésüket. Viszont anyai volt gyengeségeik és csekély

haladásukkal szemben, mert a nagylelkű szeretet leereszkedik és együttérez. Együttérzés! Mária egész élete nem volt más, mint az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek gyakorlása. Volt oka sírásra... Sírt, elsősorban fiáért, akit elhagyott azért, hogy Isten hívását végsőkig kövesse. Sírt a sok szerencsétlenséggel sújtott kanadai misszióért. A kezdeti nehézségek idején már mindenkinek mindene lett, mert elég erős volt, hogy a letört szíveket megvígasztalja és felemelje. Tudta, hogy maradandó eredmény csak örömből születik, főként a természetfeletti életben. El nem ködösíthető öröm élt benne. Semmiféle baj nem érintette azt vagy szakíthatta ki lelkéből. Szíve bőségéből osztogatott. Vidámságot kedvelt maga körül. Mosolyába időnként huncutság is vegyült. Kétségkívül szigorú, nagyon szigorú volt. De csak önmagához!

Közvetlen környezete sem sejtette kemény önmegtagadását, még kevésbé ismerte a szívós kitartást, mellyel azt gyakorolta. Gondosan elrejtette, nehogy példája befolyásolja a nővéreket és terhelje őket.

Irtózott a különcködéstől. Istennek adott életének szabályszerűsége azzal a tiszta szentséggel párosult, amely vidám és szeretetreméltó, mint a napfény! Mások kedvéért — ha a körülmények úgy kívánták — vonakodás nélkül felhagyott imával, engesztelő gyakorlatokkal, sőt a szentáldozással is. Ez a szeretet virága!

Egyszóval Mária szívélyes volt és mindennek, mindenkinek jó arcot mutatott.

Valóságérzéke

Gyakorlati ügyekben jól és gyorsan intézkedett. Elhatározásától senki vissza nem tarthatta. Mindig célba ért. Az igazi misztikusok valóban lényeglátók. Zseniális gyakorlatiságuk tette őket nagy alkotókká, mint például Avilai szent Terézt és Máriát is.

Ezek az adottságok érvényesültek benső életében épp úgy, mint tanításában. Egész lénye pozitív: tisztán lát, helyesen ítél. A legrövidebb utat választja. Egyenesen célba: Istenhez lendül. Iránya

határozott. Egész lénye biztos. Ő, aki szabadon lélegzett a hősi lelkek atmoszférájában, ahova a kiválasztottság kegyelme emelte, több mint ötven éven keresztül, a mindennapi életben csupa megfontoltság volt. Társadalmi kapcsolataiban természetes szerénysége adott neki különös vonzóerőt. Eszes nő volt. Egészséges ítélőképességű, határozott, emellett igazi nő, akinek szíve van. Emberséges vonásai megnyernek és lebilincselnek. A kegyelem nem törte le ezeket, hanem épített rájuk és felemelte azokat. Isten megjelölte általuk Kanadában születő Egyháza arculatát; Mária pedig emberiessé tette annak a lelkiségnek a megnyilvánulásait, amely semmi engedményt nem nyújt a természetnek.

Tanításának általános érvénye

Mária írásainak életet sugárzó fényéből minden lélek világosságot és meleget kap. Ez a könyv valóban tanúságtétel minden jóakaratú ember számára.

A társadalom minden rétegéből és foglalkozási köréből jöhetnek kontemplatívok. Nem sokat gondolnak születéssel, vagyonnal, kultúrával. Országon felüliek. Az ő közönségük minden kor és nép erkölcsi elitje. Kivétel nélkül szólnak mindazokhoz, akik készséges szívvel hallgatják őket. Miként mondanivalójuk tárgya, tanúságtételük is: egyetemes és örök!

Az emberiség megfontolásait tápláló témák közül egy sem lelkesít annyira, mint az Evangélium. Minden misztikus irodalom alapvető témája, hogy az örök élet eljött közénk. Az apostolok kora óta szakadatlan a tanúbizonyság e csodálatos történés javára, s végül, hogy korok, népek különbözősége mellett is azonos ez a tanúskodás. Megfelel a jóakaratú ember öntudatlan vágyának mielőtt a hit világossága érintette volna. A keresztség által megvilágosult lelket pedig biztonsággal tölti el.

Gazdasági, politikai és szellemi átalakulások formálhatják a föld színét, a misztikusok mindig korszerűek maradnak. Tanúságtevésük az elévülő, pusztuló dolgok közt tartós újdonságként hat. Nincs

könyv — mondotta valaki —, mely mindenkor érdekkeltő maradna. Ember-írta könyv nincs! De ilyen az Evangélium! Érdekfeszítő marad továbbá minden írás, melyet az Evangélium jóhíre inspirál, mert újra és újra felragyogtatják ennek fényét. Kimerítjük mindazt, amit befogadhatunk, de az emberiség sohasem lesz készen az Evangélium befogadásával.

A lelkekben él Isten után a szomjúság, s ezt semmiféle filozófia ki nem elégítheti. Éppen ezért szívesen hallgatják Isten bizalmasait. Ez a magyarázata a soha nem gyengülő vonzóerőnek, melyet a lelki irodalom gyakorol ránk. Ebben ugyanis hozzánk hasonló lelkek titka tárul elénk. Megmutatják, hogy a szemlélődő élet nem más, mint a tökéletes keresztény élet: a keresztségi kegyelem teljessége, istengyermekségünk boldogsága és tapasztalati egyesülés a Szentháromsággal. Ennek igazságáról meg is győznek minket, hiszen átélték azt!

A kontempláció mint általános hivatás

A kapott kegyelem nem különíti ezeket a kiváló lelkeket zárt rendszerbe. Tanúságtételük nem szólna annyira szívünkhöz, ha csupán kivételes esetekről lenne szó, melyek természetüknél fogva az általános keresztény hivatáson kívül esnek.

Igaz, egy lélek sem tapasztalhatja óhaja szerint Isten jelenlétének örömét és a benne való elmélyülés végtelen boldogságát. Ez a kegyelem gyümölcse! Mégis, a misztikusok útja — bármily magasba viszi is őket — nem más, mint a keresztény tökéletesség, a szentség útja. Isten nem emelte ki őket ebből a keretből, csupán a Lélek vonzását követve végigjárták az utat. Ez az út pedig nyitva áll Isten gyermekei számára. Erre állított bennünket a keresztségi kegyelem.

Sajnos, sokan csak az első lépéseket teszik meg. Életkörülményeik, vérmérsékletük a cselekvés felé sodorta őket. Mások, miután hosszú és fáradságos utat hagytak maguk mögött, lelassították lépteiket. Bizonytalankodnak a döntő útszakasz előtt. Nem

mintha az útravaló kegyelmet szűken kapták volna, hanem szívük megriadt a sötétség és fény, a fásultság és öröm, a hosszú és fájdalmas megpróbáltatások megsejtésétől. Ismét mások megálltak, mert hiányzott számukra a megfelelő vezetés. Nem mondták meg nekik, hogy ezek a lelki állapotok — melyeket joggal, vagy ok nélkül rendkívülinek minősítettek előttük — a minden jó legjavát biztosította volna számukra. Nem világosították fel őket, hogy kívánhatják, kérhetik ezeket — de alázattal — a lelkek Atyjától, kitől *minden jó és tökéletes adomány származik.*

Nem kishitűek voltak ők, csak tájékozatlanok! Nem volt bátor vágyódásuk, ezért nem értek célba.

A Szentlélek működése a misztikus lelkekben

Megvalósítja bennük Isten tervét. Egyesíti Krisztus életének alapvető misztériumaival: halálával, feltámadásával, mennyei életével. Kialakítja bennük őt, a Fiút, *míg el nem éri bennük teljessége mértékét* (Ef. 4, 13). Lényük legmélyén tanítja Krisztus imádságát és bennük kiáltja: *Abba! Atyám!* Egyszóval, a Szentháromság élő és öntudatos otthonává teszi lelküket.

Nem más ez, mint a keresztségi kegyelem kivirágzása, melyről szent Pál beszél. Isten bennünklakása ez, mert szeretete kiáradt lelkünkben. A harmadik isteni Személy, a szeretet Lelke, miután rövidebb, hosszabb ideig igazodott az emberi szabadakarathoz, csendben, észrevétlenül dolgozott s minden akadályt elhárított. Végül szabad teret nyert, és különös módon megmutatja ereje gazdagságát. Ezentúl ő uralkodik az akaraton. Birtokába veszi és alárendeli, passzivitásra kényszeríti, hogy az ő tetszése szerint cselekedjék. *Benne élünk, mozgunk és vagyunk* (Ap. Cs. 17, 28).

Nemde ez természetes megnyilatkozás egy szükségszerűen és mindenekfelett cselekvő és jelenlévő Személy részéről? Nemde magától értetődő, hogy a lélek lángra lobban a bensejében élő és ható tűztől? Nemde természetes, hogy e mély és mindent

betöltő kegyelem által — inkább a szeretet, mint a megértés útján — belesodródik az Atya és Fiú benső ismeretébe a Szentlélek által, és vonzódik az isteni Személyekhez?

Végül a fény és boldogság érintésére, fél-öntudatos állapotából az isteni élet valóságára ébred. Csodálkozunk-e tehát, ha az örök élet áramlásába jutott lélek bemegy Ura örömébe?

A helyesen értelmezett misztikus tapasztalat nem mond mást. Segít az Újszövetség csodálatos szövegének felmérésében. Megláttatja annak mélységét; s rányítja szemünket a keresztség gazdagságára. *Vajha felfoghatnánk az összes szentekkel, mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység...* Isten dolgainak kifejezhetetlen dimenziója. *Vajha megismernék Krisztus minden ismeretet felülmúló szeretetét* s miként ők, a szentek, mi is magunkba zárhatnánk Istent! (Vö. Ef 3, 18).

Mindaz, amit az Apostol itt meghirdet és kér számunkra, beteljesedett a szemlélődőkben. Ha ők hírül adták nekünk, hogy látták, hallották, érintették az élet Igéjét, azért teszik, hogy mi is közösségbe lépjünk vele. Egyesüljünk az Atyával, szeretett Fiával és a Szentlélekkel.

Immár tudjuk, mit kérhetünk jogos vágyódással, csak azt nem tudjuk, hogyan kérjünk helyesen.

A Lélek azonban maga könyörög helyettünk szavakba nem foglalható sóhajtásokkal! (Róm. 8, 26).

Aztán testvéri hangok sürgetnek — közöttük elsősorban Máriánk —, az örök élet tanúságtevői, kik megízlelték már itt a földön annak boldogságát és megosztják velünk, hogy a mi örömünk is teljes legyen.

Jamet Albert
solesmes-i bencés

Mária életének rövid időrendi áttekintése

1599 - október 28.	*Guyart Mária születése Tours-ban.*
1599 - október 29.	*Keresztelése.*
1607	*Alombeli látomása. Isten felé fordulása.*
1607-1617	*Az imaélet első kegyelme.*
1614	*Az Istennek szentelt élet vonzása.*
1617	*Házasságkötés.*
1619 - április 1.	*Fia, Kolozs születése.*
1619 - október	*Özvegysége.*
1620 - március 24.	*Misztikus életének kezdete. - Elragadtatás és Krisztus Vérében való megtisztulása.*
1620-1621	*Visszavonultság. - Krisztus szenvedésének szemlélete.*
1621-1631	*A gyakorlati életben való hősi helytállása.*
1621	*A tisztaság örök fogadalma. - A szemlélődés adománya. - Az isteni Ige folytonos jelenléte.*
1624-1625	*A szegénység és engedelmesség fogadalma. - A béke ajándéka.*
1625	*Elragadtatás: - Szív a Szívben.*
1625 - Nagybőjt	*Természetfeletti megvilágosítás a Megtestesülés titkáról.*
1625 - Pünkösd	*A Szentháromság első extatikus szemlélete.*
1626	*Az isteni tulajdonságokról kapott kiváló ismeret.*
1627 - Pünkösd	*Másodszor szemléli a Szentháromságot. Misztikus egyesülés a Megtestesült Igével.*
1627-1628	*A szeretet vértanúsága.*
1628	*Mária lelkiéletének állandósult formája. - Átalakító egyesülés.*
1628-1631	*Szerzetesi hivatása.*
1631 - január 25.	*Belépése.*
1631 - március	*Megújult kegyelem: Szívet Szívért.*

1631 - március 17.	*Harmadszor szemléli a Szentháromságot. Isten lényének egységében s a Személyek háromságában adja magát Mária lelkének s mindenkorra lefoglalja őt.*
1631 - március 25.	*Beöltözése: Megtestesülésről nevezett Mária.*
1631-1633 vagy 1634	*A megpróbáltatás évei. - A Szentírás és a latin nyelv megértésének adománya.*
1633 - január 25.	*Fogadalom.*
1634 - Karácsony nyolcada.	*Prófétai álom Kanadáról. - Az apostoli lelkület kiáradása. - Krisztus uralmának vágya.*
1635	*Jézus Szívéről tartott elmélkedés üdvös volta.*
1635-1639	*Kanadába szóló missziós hivatása.*
1639 - febr. 19-22.	*Küldetése. - A kanadai szenvedések víziója. Indulás.*
1639 - május 4.	*Dieppe: hajóbaszállás.*
1639 - augusztus 1.	*Megérkezés Québecbe.*
1639-1647	*A lélek sötét éjszakája.*
1651	*A szent Szűz állandó jelenlétének kegyelme.*
1650-1672	*Az isteni egyesülésben megvalósult szeretet-áldozat.*
1672 - április 30.	*Mária boldog halála.*

Életszentségének ügye 1877-ben a Szentszékhez került. Hősi erényeit bizonyító Dekrétum kelte: 1911 július 10.

MARIE de l'INCARNATION

(1599 - 1672)

a Megtestesülésről nevezett Mária
Tours-i és Québec-i orsolyita nővér

lelki írásaiból

ELSŐ RÉSZ

TOURS 1606-1639

Meghívás

Már kora gyermekségemben hatalmába vette Isten a lelkemet, hogy templomává, irgalmasságának edényévé tegye. Alig voltam hét éves, mikor egyszer álmomban úgy tűnt, hogy társaimmal a falusi iskola udvarán játszottam. Az égre pillantva láttam, hogy Urunk Jézus a levegőn át felém tart. Társaimhoz kiáltottam: Ó, az Üdvözítő! Hozzám jön!

Az imádásraméltó Fölség közeledtével szívem szeretetre lobbant. Tárt karokkal vártam, hogy átöleljem. Ekkor — az emberek fiai közt a legszebb — szelíd jósággal hozzám hajolt, átkarolt, szeretettel megcsókolt és kérdezte: Akarsz enyém lenni? Igen! — válaszoltam. Beleegyezésem hallatára visszatért a mennybe.

Felébredéskor a szívem annyira tele volt gyönyörűséggel, hogy mindenkinek elbeszéltem, aki csak hallani akarta. Különösen Jézus szavai véső dtek belém, és meg is maradtak bennem. Szent emberségéről semmit sem őrzött meg emlékezetem, jóllehet láttam őt. Boldogító szavai, jósága lelkem egész figyelmét lekötötték.

E kegyelem hatásaként nagyon vonzódtam a jóhoz. Gyermekként nem fontolgattam, nem is gondoltam, hogy ez a vonzódás benső eredetű. Néha indítást éreztem, hogy kis ügyeimet Istennel megbeszéljem. Nagy, szívbeli egyszerűséggel tettem ezt, mert nem képzeltem, hogy valamit is megtagadna, amit alázattal kérünk tőle. Ezért a templomban figyeltem az imádkozók magatartását. Ha megfelelt felfogásomnak, azt mondtam: Isten bizonyosan meghallgatja ezt a személyt. Látszólag alázatosan imádkozik. Időnként magányos helyre vonultam. Akkor még nem tudtam, hogy Isten szelleme dolgozott bennem. Gyermek voltam, tudatlan; benső élményeimet szórakozásaimmal kevertem.

Így mentek a dolgok tizenhat éves koromig. Gyónásaim alkalmával nyugtalanság jelezte, hogy

Isten akarata szerint el kell hagynom gyermekkorom játékait és lelki síkon mindent komolyan kell vennem. Nem volt hozzá bátorságom. Szégyelltem is magamat, mert úgy hallottam, csak bűnnek vélt mulasztásokat kell meggyónnunk. Elhitettem magammal, hogy tudatosan sohasem bántottam meg Istent. Ilyképpen vezetése ellen szegültem. Ő mégis titokzatosan működött bennem, hogy teljesen a maga számára nyerjen meg.

Ez időtől kezdve nagyobb készséget tanúsítottam az erények gyakorlására. Rendkívül szerettem a szegényeket, és jól éreztem magamat körükben. Iránt uk érzett szánalmam nem egy hibába sodort. Ugyanis házunkba vittem őket és sok tekintetben túlzásba mentem. Nyolc-kilenc éves lehettem, mikor Urunk éppen miattuk részesített oltalmazó szeretetében.

Amint alamizsnát vittem, kétkerekű kocsi mellett haladtam el. A munkások éppen lerakodtak. Ők nem látták, hogy szoknyám megakadt a rúdban és hirtelen a magasba lendített. Megdöbbenve vettek körül, mikor mereven a járdára zuhantam. Azt hitték, összetörtem magamat. Nekem viszont semmi bajom sem lett, de hittem, hogy a szegények miatt menekültem meg. Igazán szerettem őket, s mélyen fájt, ha valaki megtagadta tőlük az alamizsnát.

Hasonló vonzalmat éreztem a betegek iránt. Erőmtől telhetően gondoztam őket. Sohasem unatkoztam körükben, s némelykor az ételmaradékot is elfogyasztottam utánuk. Akik ismertek, azt tartották, hogy az irgalmasság cselekedeteire vagyok teremtve. Ha jót tehettem, tettem is. A kegyelem szelíd vonzása kedvesebb volt számomra, mint bármi más. Csupán a gyónással kapcsolatban nem követtem a Szentlélek felvilágosítását. Okoskodtam, fontolgattam, végül leszögeztem: nem szükséges gyerekes szórakozásaimról számot adni. Igy visszatartottam Isten nagyirgalmú jóságát mindaddig, míg ő ki nem emelt gyermekkorom játékaiból. Miként történt ez, a következőkben mondom el.

Tizennégy-tizenöt éves koromban kolostori életre vágytam. Tours-ban akkor csak szent Benedek szabályai szerint élő közösség volt. Anyám nem utasította el tervemet, ellenkezőleg, bátorított. Úgy gondolta, hogy az apátnő, aki rokonunk volt, fel is venne. A dolognak azonban nem lett folytatása. Nagyon bátortalan voltam, nem erőltettem vágyamat. Azt is gondoltam, hogy anyám mégsem tart alkalmasnak derűs, barátságos kedélyem miatt. Most már világos, hogy Isten jósága, sem ide, sem máshova nem akart. Legalább is abban az időpontban nem. A házasállapot keresztjét kellett vállalnom. Ha irányítóm, lelkivezetőm lett volna, soha beleegyezésemet nem adom. Vezetőről, vezetésről nem is tudtam. Vakon követtem szüleim óhaját (*).

Isten jóságából olyan körülményeket teremtettek számomra, melyek biztosították azt a szabadságot és időtöltést, melyet a szülői házban nélkülöztem. Ekkor viszont elveszítettem a világi dolgok iránti érdeklődésemet. A magány vonzott s valami eddig ismeretlen jó. Szívesen maradtam otthon. Vallásos jellegű könyveket olvastam. Szomszédaink csodálkoztak ezen. Nem értették templomba-járásomat s az erények, különösen a türelem gyakorlását. Senki sem sejtette, mi történt bennem. Nem észlelhették Üdvözítőnk mélyreható munkáját lelkemben. Én magam sem fogtam fel, mi, miként történt. Követtem a benső indítást azon erények gyakorlására, melyekre alkalmam adódott.

A jóságos Isten megengedte, hogy két éven át súlyos keresztek próbára tegyék lelkemet. Benső támogatása erőt, nagy türelmet és szelídséget adott. Minden fájdalmas történésben az imádság volt menedékem. Tudtam, Isten tisztítja lelkemet és alkalmassá teszi önmaga számára.

Gondolataim gyakran visszatértek gyermekkori élményemhez, az Úr szeretetteljes látogatásához. Ez az emlékezés fokozta vágyamat, hogy egészen az övé legyek. Ennek során jut eszembe, hogy amaz első kegyelem után, benső sürgetésre a templomba

(*) Házassága Martin Kolozzsal. Mária kb. 17 éves múlt ekkor.

mentem. Isten utáni vággyal egy nyugalmas sarokban töltöttem a nap jó részét. Gyermeki tudatlanságomban nem sejtettem, hogy akkor szemlélődő, benső imát végeztem. Kimondhatatlan vággyal kerestem a szent Szűzet is. Legalább halálom előtt láthatnám! Mindennap imádkoztam ezért a kegyelemért. Ime az isteni Jóság íly szelíden készítette lelkemet. Bár kezdettől fogva hűséges lettem volna a kegyelem érintésére!

Szeretetem az Oltáriszentség, az igehirdetés és a liturgia iránt

Isten jósága elfordított a világ hiúságától, a rámhelyezett keresztekhez erőt adott. Azután vágyat ébresztett bennem a szentségek gyakori vételére. Ezek gyümölcse a bátorság, szelídség, élő hit lett és mélységes bizalom az isteni titkok erejében. Kétségtelen, a szüleimtől kapott nevelés adta az alapot a kereszténység és a jó erkölcs számára. Nem lehetek elég hálás Istennek azért, hogy hajlamossá tett az erények gyakorlására s így alkalmassá a magasabb lelki életre.

Élő hitem különböző jócselekedetekre késztetett. Nevelte imaszellemem és tökéletesítette az előző kegyelmeket. Minél gyakrabban járultam a szentségekhez, annál inkább vágyódtam utánuk. Belőlük éltem s kaptam minden jót, főként az imához való vonzódást. Kívántam, hogy a körülöttem élők is értékeljék ezt a gyakoriságot. Nyugtalankodtam is miattuk, mert attól féltem, hogy súlyosan vétkeznek. Azt tudtam, hogy a bűnbánat szentségében Jézus Vére tisztítja meg a lelket, azért késztettem őket bűneik meggyónására.

Midőn a Szentlélek sugallatára hibának ismertem fel gyermekkorom tökéletlenségeit, s mikor beláttam, hogy ezek a bocsánatos bűnök csak a mi szemünkben kicsiségek, jóratérő szívvel, mély lelki bánattal kértem bocsánatot Istentől.

Egy alkalommal a Szűzanya oltára előtt térdelve, világossá vált előttem a jó gyónás jelentősége. Azonnal elkészültem. A gyóntatószékben olyan papot találtam, aki csak szokás szerint gyóntatott. A

szívem bezárult. Sem általánosan, sem belső felismerésem szerint nem tudtam gyónni. Kérdéseire válaszoltam tehát, meghallgattam intéseit, de magamról semmit sem mondtam. Ez és más hasonló alkalommal, miután a penitenciát elvégeztem, nyugtalanság és belső kétely nélkül szentáldozáshoz mentem. Erőt kaptam a jóra, az erények gyakorlására; fokozódott reményem és Isten jóságába vetett bizalmam.

Mivel francia nyelven olvastam a zsoltárokat, időnként visszaemlékeztem rájuk. Hallottam, hogy Isten Lelke diktálta azokat, s hittem, hogy mindaz, amit ő mondott, igaz és tévedhetetlen. Hamarabb megsemmisül minden teremtmény, semhogy ezek a szavak cserbenhagynának!

Gyermekkoromban hallottam azt is, hogy Isten szól hozzánk a prédikációkban. Csodálatosnak tartottam. Annyira fiatalon nem sokat értettem belőlük a történeteken kívül. Hazatérve ezeket szívesen elbeszéltem. Amint nagyobb lettem, a hit és a kapott tanítás fokozta érdeklődésemet. Rendkívül tiszteltem az Ige hirdetőit. Meggyőződésem szerint semmi nagyobbat nem tehetnek. Tanításuk mint finom bor ömlött szívem kelyhébe. A Szentlélek ereje hozta létre bennem ezt a benyomást. Nem zárhattam el túláradó bőségét. Bensőséges imában csordult ki, de beszélnem is kellett róla. Beszéltem Istennel, házunk lakóival és ékesszólóan a prédikáció mögé rejtettem saját gondolataimat.

Egy alkalommal a pap többször említette Jézus nevét. Édességgel töltötte meg lényemet s egész nap ismételtem: Jézus! Jézus!

Az ige hűséges hallgatását Isten nagy megvilágosításokkal jutalmazta. Szívem ízzott éjjel, nappal. Eddig ismeretlen, új módon szóltam hozzá. Hallottam, hogy a benső imában gondolkodni kell, s nem tudtam, hogy szívem hozzá intézett mondanivalója elmélkedés volt már. Követtem hívását az életkörülményeimben talált erények gyakorlására.

Nagybőjtben egy kapucinus atya Krisztus szenvedéséről beszélt. Lelkem elmerült e titokban, és szűntelen foglalkoztatott. Most, mikor a lelki életben több tapaszalatom van, belátom, hogy Isten jósága megelőzött kegyelmével, betöltött áldásaival, amikor súlyos keresztet hordoztam. Körülményeim-

ből fakadt a szenvedés, mivel azok tökéletesen ellenkeztek azzal a munkával, ami által a Szentlélek akarta szívemet és szeretetemet megnyerni. Áhítatgyakorlataimat ugyan senki sem akadályozta, férjem sem ellenezte, sőt örült nekik. Az isteni gondviselés ajándéka volt ez, mert élettársam türelme nélkül a kötöttség s a belőlük származó keresztek igazán elviselhetetlenek lettek volna. Akkor még nem volt elég erős alapom az erényekben. Urunk Jézus azóta is ápolta bennem az igehallgatás nagyrabecsülését, és kiváló kegyelmeket adott általa. Legyen áldott érte örökké!

Az egyházi szertartások is növelték bennem a jámborság szellemét. Gyermekkorom óta vonzottak. Nagyon szépnek és szentnek találtam azokat. Amint jelentésüket jobban felfogtam, fokozódott a szeretet és csodálat az Egyház szentsége és méltósága láttán. Hitem is növekedett és rendkívül erősen Krisztushoz kapcsolt. Szívem túláradt a hálától keresztény szüleimért és az Anyaszentegyházba nyert meghívásomért. Minél jobban megismertem, annál jobban megszerettem a liturgiát.

A feszület és zászlók látása mélyen megindított. Ime, az én Vezérem! — mondottam. Ime, az ő lobogója! Követni akarom őt, miként a katonák követik vezérüket. Hitem volt életem és táplálékom. Egyszer az Oltáriszentség körmenetén szívem, lelkem annyira belesodródott a szeretet titkába, hogy tájékozódni sem tudtam. Tekintetem elhomályosult, bizonytalanul jártam, mint aki sokat ivott. Észrevették-e mások, mit gondolhattak rólam? Nem tudom.

Elmélkedéseim idején megyőződtem, hogy Isten életem korlátlan Ura. Ezért utamat helyesnek véltem. Nem sejtettem, hogy az imádság, a szentségek vételében és a bűn elkerülésében megnyilvánuló istenszolgálaton kívül más út is létezik. Ha gyóntam, elégedett voltam. Eléggé igaznak gondoltam magamat... A Szentlélek a legcsekélyebb hibám bevallására is késztetett. Nagy tisztaságot kívánt tőlem, melyet én nem ismertem, és azt sem tudtam, mi célból kívánja azt.

Szabadon

Tizenkilenc éves voltam, mikor az Úr felszabadított, magához szólítva azt a személyt, akihez az ő megengedésével kötve voltam (*).

Szerettem élettársamat. Elvesztése mélyen érintett, mégis lelkem és fájdalmam hálaadásban oldódott fel. Most már egyedül Istenben örvendhetett szívem és szeretetem. E történéssel összefüggő ügyek újabb kereszteket hoztak, nagyobbakat, mint amilyeneket korombeli nő elbírhatott volna. Az isteni Jóság azonban erőt és bátorságot adott. Támaszom a szent szöveg volt: *Azokkal vagyok, akik megpróbáltatást szenvednek.*

Rendületlenül hittem, hogy velem van. Az ideiglenes javak elvesztése, a pörök és szegénység nem nyugtalanítottak. A magam s hathónapos kisfiam sorsa sem, jóllehet mindenünkből kifosztottak bennünket. A Szentlélek hittel, reménységgel töltött el, és sikerre vitte vállalkozásaimat.

Anyósom rendkívül nyugtalankodott, hogy magára hagyom. Semmiképp sem tettem volna. Elhatároztam, hogy vele maradok, segítem és nevelem fiamat, míg ezt számomra Isten lehetővé teszi. Ő azonban másként határozott. Különben üzleti ügyekbe bonyolódtam volna s abba a veszélybe, hogy elhagyom azt az utat, melyen vezetni akart engem és fiamat. Anyósom, egyetlen fia halála után egy hónapra, szintén elhúnyt.

Lelkem megtisztulása Krisztus vérében

Miután Isten irgalma sokáig próbálkozott, hogy lelkemet benső szabadsághoz segítse, végül kiemelt tudatlanságomból és arra az útra helyezett, amelyen könyörületes jóságát akarta megmutatni nekem.

Gyümöcsöltő Boldogasszony vigiláján, 1620 március 24-én történt. Reggel, munkámhoz sietve, a szokott módon ajánlottam fel napomat: *Benned van Uram reményem, ne hagyj soha szégyent ér-*

(*) 1619-ben férje, Martin Kolozs meghalt.

nem. Ekkor, hirtelen, belsőleg és külsőleg is megtorpantam. Minden gondolatom eltűnt s megnyíltak lelki szemeim. Felismertem bűneimet, tökéletlenségeimet egészében és részleteiben oly tisztán és biztos megkülönböztetéssel, ahogy emberi igyekezet azt ki nem fejezhetné. Ugyanabban a pillanatban vérben láttam magamat. Értelmem biztosan hitte, hogy Isten Fiának legszentebb Vére borít be. Tudtam, hogy kiontásáért felelős vagyok, mert az én üdvösségemért ömlött. A rémülettől meghaltam volna, ha Isten jósága fenn nem tart.

A legkisebb bűn is iszonyú! A végtelen tiszta, igazságos Istent a nyomoruságos emberféreg sérti meg! Krisztus halt meg, hogy Atyját kiengesztelje és hozzá a bűnösöket visszavigye. Ez a látvány és benyomás oly átható volt, hogy egyetlen pillanatban mindent mondott és mindent végbevitt. Szívemet egészen elragadta és annak szeretetére gyújtotta, aki irgalmasságot cselekedett velem. Ebben a szeretetben kifejezést nyert mélységes fájdalmam s a szomorúság, amiért megbántottam őt.

Csodálatos, hogy ez a döbbenetes benyomás egyúttal édes, vigaszos volt. Fogva tartotta a lelkem s oda ment, ahova a Lélek vitte, és boldog voltam ebben a kötöttségben. Az egész élmény tisztán szellemi volt, kizárólag bensőmben történt. Isten úgy vett birtokába, hogy azt sem tudtam, hol vagyok. Nem emlékszem, hogy a legcsekélyebb testi mozgást végeztem volna. Amint magamhoz tértem, a barátok kis kápolnája előtt találtam magamat. A nagy fájdalom, a szeretet, gyónásra késztetett. Beléptem. Ott találtam az atyát, mintha csak rám várna. A Szentlélek indítására mondtam neki: Atyám, gyónni szeretnék, mert mindenféle bűnt és hibát követtem el. A benső felismeréstől megrendülten, könnyek között, töredelemmel felsoroltam bűneimet. Egy hölgy, az Oltáriszentség előtt térdelve mindent könnyen hallhatott. Nem gondoltam vele. Engesztelnem kellett őt, akit megbántottam. Észrevettem az atya csodálkozását a hibák és vádolás módja felett. Szelíden szólt hozzám: Menjen most, s holnap reggel jöjjön a gyóntatószékbe.

Másnap korán reggel mentem is. Megismételtem gyónásom és feloldozást kaptam. Ezentúl mindig szent Bernárdról nevezett Ferenc atyához mentem.

Nem mondtam el, mi történt velem, mi foglalkoztatott bensőleg, mert nem sejtettem, hogy a gyóntatóval másról is lehet beszélni. Később egy társam említette, hogy vezeklő gyakorlatokat csak a lelkiatya beleegyezésével végezhetünk, nem pedig saját jóhiszeműségünk szerint. Ferenc atya szabályozta gyónásaim számát és megengedte a gyakoribb szentáldozást.

Fenti benyomásaim hatását legjobb képességem szerint leírtam. Ez a nap volt megtérésem (*) napja: a széles kapu, melyen át isteni Szabadítóm irgalmasságába vezetett. A kegyelem egészen áthatott, új teremtménnyé alakított. Otthonomba térve, nem ismertem többé magamra. Beláttam oktalanságomat, miszerint meglehetősen tökéletesnek tartottam magamat, cselekedeteimet pedig ártatlanoknak.

Elismerem, vélt igazvoltom gonoszság volt.

Visszavonultság és magány

Több mint egy évig maradtam Krisztus Vére hatása alatt. Ekkor ehhez újabb benyomás, szent szenvedésének kegyelmi ereje csatlakozott.

Új megvilágosításokat kaptam, melyek felfedték bennem a tökéletlenség porszemét is. Nem voltam aggályos, mély békét élveztem. Szívem, szellemem engedelmesen követte Istent, és gondolkodás nélkül alávetettem magamat indításainak. Jártamban-keltemben Krisztus drága Vére foglalkoztatott. A Szentlélek vezetett, tanított, s akarata szerint alakultam.

Néhány ügy még elintézésre várt. Minden zaklatástól szabadulni óhajtottam, mert a magány vonzott. Elbocsátottam szolgálattevőimet, csak egy lányt tartottam magam mellett. Földi nyereség érintetlenül hagyott. Környezetem ugyan hasznosítani kívánta azt a sajátos kereskedői talentumot, melyet Isten kölcsönzött nekem. Érzésem, érdeklődésem viszont egészen más volt. Minden előnynél nagyobbra becsültem a magányt.

(*) « Megtérés » azt jelenti, itt és másutt is; átmenet a buzgó keresztény életből a világról való teljes lemondáshoz.

Egyszerüen öltözködtem. A világ tudomásul vehette, hogy a földi szerencse keresésén túl vagyok. Alig voltam húsz éves, fiam még nem volt egy. Atyám visszahívott a szülői házba. Ott magányomhoz kedvező feltételeket találtam. A ház felső szobájába költözködtem, és nyugalmas kézimunkával (*) foglalkoztam. Egész valóm Istenhez fordult. Csodálkoztam szívem túláradásán. Ebben nem sok részem volt, fölöttem álló hatalom beszéltetett!

Igen jól láttam, hogy ez a boldog, kényszerítő erő Jézus Véréből és szenvedéséből ered. Ez az új benyomás csodálattal töltött el. A csodálat viszont mélyebb tiszteletet ébresztett bennem Isten jósága és irgalmassága iránt. Leereszkedett hozzám, hogy velem — a teremtmények közt az utolsóval — közölje magát. Mindig érthetetlen marad számomra, hogy szívem oly nyíltan és közvetlenül beszélt hozzá. Követtem a belső indítást önmagam megvetésére, magam és fiam érdekei felejtésére. Még teljesebben elfordultam a világtól, s mint gerle a fészkében, úgy éltem visszavonultságomban. Az elvesztegetett időt sajnáltam, de javaim pusztulását nem. Az Úr lett osztályrészem, s tapasztaltam, hogy minden gondomat magáévá tette. Ez a biztonság szárnyakat adott szolgálatára.

Ételem a gyakori szentáldozás, Isten igéjének hallgatása, a vezeklés és magány volt. Átéltem a szavak valódiságát: *Magányba viszem és szívéhez szólok.* Mondhatom: Isten Lelke kiváló mester. Az elmélkedés, önmegtagadás nevét ismertem csak, de a Szentlélek lényegében tapasztalnom engedte az egyiket és gyakoroltatta a másikat. Szemem lecsukódott a világ számára, fülem süketté vált: szívesen hallgattam. Csak elkerülhetetlen ügyekről beszéltem, meg Istenről és a keresztény erényekről.

Szívem megtelt hálával és dicsérettel. Irtózott mindentől, ami nem a Magasságbeli volt. Szerető bánatom és hűségem mellé társult a vágy, hogy elrejtőzzek Jézus szent Sebeibe. Értelmem fontolgatás nélkül átlátta a végső dolgokat. A legszentebb Vérben ismertem fel azt az orvosságot (**), mely azo-

---

(*) Himzés, amelyet rendkivül ügyesen végzett.
(**) A gyakori gyónás és szentáldozás.

kon szerencsésen átsegít majd. Ezért mélységes tisztelettel tárult lelkem az Oltáriszentség felé.

Újra a tevékeny életben. Egyesülésem Krisztus életének titkaival. A tisztaság fogadalma

Alig egy év után Isten kiszakított csendes otthonomból. Egyik nővérem élete csupa gond, fáradtság volt. Nagyon kért ő és férje (*), legyek segítségükre. Nem vállalkoztam azonnal. Igen nagy megterhelésnek látszott óhajuk. Mégis határoztam azzal a kikötéssel, hogy áhitat-gyakorlataimat nyugodtam végezhetem. Önkéntesen vállalt áldozat volt ez részemről és szeretet-szolgálat testvérem javára.

Most már tudom, Urunk Jézus azért vezetett hozzájuk, hogy ott az ima új adományával ajándékozzon meg. Egyesített élete titkaival születésétől haláláig. Ebben az imaállapotban tapasztaltam, hogy az isteni Üdvözítő valóban *ÚT, IGAZSÁG, ÉLET*. Út, melyen lelkem állandóan haladni kívánt. Igazság, melyet oly nagy bizonyossággal hittem, hogy mondhattam: Ó, nagy Isten, én nem is hiszek többé, hisz nyilvánvalóan és oly kimondhatatlan módon megmutatod javaidat. Látok mindent. Te vagy életem, aki betöltesz. — Igen. *Megnyitottam számat és betöltöttél életeddel és szent Lelkeddel.*

Hasonlóképpen átéltem a szavak jelentőségét: *Én vagyok az ajtó: aki rajtam keresztül megy be, üdvözül, ki-bejár és legelőre talál.* Elmerültem benne s miután felfedte titkait, általa és benne lelkem betelt isteni életével. E táplálék éltető erejével mentem a rámbízott foglalkozáshoz anélkül, hogy őt elhagytam volna. Mégis fokozott szeretettel tértem vissza hozzá és szüntelen megújultam életéből és szellemében.

Ebben az időben néhány könyvet olvastam, me-

(*) Mária sógora szállítási megbízott volt. Franciaország egy nagy területén alkalmazottjai bonyolították le a fuvarozást. Mária 1621 vagy 1622-ben ment sógorához.

lyek az elmélkedő imamódot tanították. Előgyakorlatokkal kezdték, adva a részekre bontott anyagot, jelezve a módot, ahogy azon gondolkodnunk kell. Nagyon jól megértettem és elhatároztam az elmélkedést. Tettem azért is, mert ezek a könyvek óvtak másmilyen eljárástól, nehogy az ördög megtévesztésének áldozata legyünk. Több órán át elmélkedtem. Jézus szent embersége titkait fontolgattam. A kegyelem fényében pillanatok alatt átláttam mindent, de ellenálltam a világosságnak képzeletem és értelmem munkája által. Az ilyen erőszakos megfontolás eredménye görcsös fejfájás lett. Mégis naponta újrakezdtem; kötelességemnek tartottam. Fájdalmaim annyira fokozódtak, hogy végül teljes képtelenségbe jutottam. Ennek ellenére nagy lelki nyugalomban és Isten jelenlétével telített békében éltem. Akaratom pedig szelíden az Úrhoz simult.

Ugyancsak ebben az időben olvastam Szalézi szent Ferenc könyvét: Bevezetés a lelkiéletbe. — Sok világosságot kaptam ebből is, különösen a tisztaság fogadalmával kapcsolatban. Bensőleg ugyanis ennek letételére ösztönzött Urunk.

Szóltam óhajomról Ferenc atyának, de imaéletemről még mindig nem. Meghallgatott s három hónapon keresztül különböző módon próbált. Azután megengedte a tisztaság örökfogadalmának letételét. Megerősödtem és ellenálltam azoknak, akik előző kötöttségemhez hasonló életmódra késztettek. Huszonegy éves voltam.

Ebben az időben helyezték Tours-ba szent Bernardról nevezett Rajmund atyát. Ferenc atya meghagyta, hogy őt válasszam lelkivezetőmnek. Ez a pap ugyanis kiváló szellemű és a lelkek vezetésében igen jártas volt. Érdeklődött életmódom felől, majd megtiltotta az elmélkedést. Egészen a Szentlélek vezetésére kellett hagyatkoznom. Benső életem történéseiről is számot kellett adnom. Meg is tettem mindaddig, míg lelkivezetőm volt.

Rajmund atya szabályozta külső áhitatgyakorlataimat. A bensőre vonatkozóan csak a szemlélődéshez való visszatérést parancsolta meg. Mindenütt és mindenkor imádkoztam. Megtapasztaltam, amit az Énekek éneke menyasszonya mond: *Az én szerelmesem, kiöntött olaj.* — Ez az égi kedvesség egészen betöltött és körülvett. Bármennyire Istenben éltem — számomra is érthetetlenül —, szívem valami egészen más módú egyesülésre vágyott. Szüntelen fohászkodtam: Ó, Szerelmem, mikor méltatsz erre az egyesülésre? Az enyémnél hatalmasabb erő dolgozott bennem. Mintha belső karjaim lettek volna, melyeket kitártam, hogy átöleljem őt, akit várok.

Az Úr kedvét találta epedő vágyamban, mert nem elégítette ki. Mégis, úgy látszott, féltékenyen szeret, mert ahányszor a teremtmények felé fordultam, éreztem, hogy gyengéden, de határozottan elvon tőlük. Azt akarta, hogy csak őt szemléljem, aki szépségével lenyűgözte lényemet.

Ekkoriban a tisztelet és alázat mély érzelmével imádkoztam. Istenemnek, nagy Istenemnek szólítottam őt. Kifejezhetetlen szelídséggel válaszolta: Istenednek, Mesterednek, Úrnak szólítasz. Jól teszed: mindez vagyok, de SZERETET is vagyok. SZERETET a nevem, s azt akarom, hogy ezentúl így nevezz. Az emberek sokféle nevet adtak nekem, de egyik sem tetszik jobban vagy fejezi ki teljesebben azt, ami számukra vagyok.

Azóta mélyen szívemben, lelkemben maradt e tiszteletreméltó név: SZERETET! —

Szenvedő szeretet. Vágy Krisztus szelleme után. A megvetés kedvelése

Végre találtam vezetőt, aki Isten útjain eligazít. Nagy megnyugvás volt ez számomra. Segítsége nélkül semmire sem mentem volna.

Az Üdvözítő szenvedése nem fogta meg lelkemet, s ez igen fájdalmasan érintett. Attól féltem, hogy mindaz, ami lényem legmélyén történik, nem más,

mint illúzió. Visszatart a komoly erénygyakorlatoktól és romlásba dönt. Újból elmélkedtem, de lelkem pillanatok alatt az Úr szemléletébe merült. A feszület előtt csak ezt mondhattam: A szeretet juttatott téged ebbe az állapotba! Ha nem SZERETET lennél, nem szenvedtél volna ennyit. Ezentúl szívem a Szeretet állandó hatása alatt élt. Ilyen és hasonló alkalomkor sajátos szívdobogást kaptam. Ha szívem meghasad, a halálban megkönnyebülést találok, és élvezem őt, aki SZERETET.

Jézus Krisztus lelkületén kívül semmi jobbat, szebbet, sem kívánatosabbat nem ismertem. Vajha nekem adná szellemét! Lelkem az ő titokzatos vonzásában csodálatos dolgokat ismert meg. Nincs szavam ennek kifejezésére. Az Énekek éneke jegyesével kértem: *Vonzz engem és futok keneteid illata után.* Minden tehetségemmel Jézust vágytam, hogy benne éljek Lelke által, őt kövessem életemben és lelkületemmel. Bár szívem ízzott e kívánságtól, mégis — benső megsemmisüléssel — elismerte méltatlanságát. Ezért keresve-kerestem a megaláztatást.

Testvérem házában élve, három-négy évig Isten Fia leereszkedésének mély szemléletében éltem. A kegyelem Lelke természetes adottságaim elrejtésére buzdított. A szolgák szolgálójaként éltem ott, s mint ilyet kezeltek. Végeztem konyhai munkát, szolgáltam az alkalmazottakat. Lázas betegségükben ápoltam őket, mint a gyermekeket. Mindez sok szenvedést okozott, de bensőleg serkentve éreztem magamat. Minél többet szenvedtem, Urunk annál jobban vigasztalt. Kifejezhetetlenül hálás voltam rokonaimnak a szolgálat alkalmaiért, s kiváló jótéteménynek tartottam, hogy házukban élhetek. Oly elégedett voltam ebben az alacsony foglalkozásban, hogy szinte ragaszkodtam hozzá. Ahogy most visszatekintek arra az időre, végtelenül értékesnek tartom. Minden megpróbáltatás, szenvedés, mindaz ami sógorom házában ért, Kanada számára készített elő. Ez volt noviciátusom. Bár nem lettem tökéletes benne, mégis Isten irgalmából képessé tett a jövendő kemény munka és zaklatások elviselésére.

Az Úr állandó jelenléte. Az egyesülésre meghívott lélek tisztasága A lelkivezető iránti engedelmesség

Megtérésem után Isten az imádság kegyelmében részesített. Ugyanakkor szent jelenlétével is megajándékozott, majd Jézussal a közvetlen kapcsolat állapotába helyezett. Benső tekintetem szemlélte őt. Láttam, mint Isten-Embert, de képzeletem nem tudta rögzíteni. Mindez nagy tisztaságban, értelmemben és akaratomban történt. Néha, úgy tűnt, hogy mellettem van és kísér. Jelenléte, társasága oly kellemes és isteni volt, hogy ennek módját leírni sem tudom. Minden érzékelhető támaszt elvont, hogy tisztultabb, szellemibb lelkiállapotba vezethessen. Eddig érzékeim élvezték szent jelenlétét, tapasztalták jóságát. Lelkem alsóbbrendű képességeit édes neve ujjongással töltötte el.

Amint mondtam, emelkedettebb lelkiéletre éreztem meghívást. Valami ismeretlen, felfoghatatlan vonzott, de fenntartás nélkül az Úr vezetésére bíztam magamat. Ekkor, mint ragyogó fény, ömlött belém az új imaállapot. Megtérésem után két évre történt.

Mély, benső összeszedettséggel az Oltáriszentség előtt imádkoztam. Istent, mint nagy tengert láttam. Miként ez nem tűr magában semmi tisztátalant, hasonlóképpen a végtelen tisztaságú Isten is kiveti magából a halott, a lanyha és tisztátalan lelkeket! — E vízió megértette velem, mekkora szívtisztaságot kíván tőlem az Úr.

Lelkem érzékenyen rezdült a legcsekélyebb tökéletlenségre, s mint akadályt jelezte a ragyogó tisztaságú Isten és köztem. Ez a roppant benyomás mondatta velem szüntelen: Ó, Tisztaság! Tisztaság! Rejts el magadba, tisztaság nagy tengere!

Bár igen zajos háztartást vezettem, több, mint húsz szolga lármáját hallgattam, s később sógorom kereskedelmi ügyeit is átvettem: mindez nem zavarta benső kapcsolatom boldogságát. Úgy éreztem, egészen elborított ez a titokzatos tenger. Minden mástól elfordult tekintetem. Időnként kissé felületes voltam, haszontalan szavakkal és értelmem szétszórtságával távolodtam tőle. Ilyenkor a benső reláció gyengült, a megrövás pedig fokozódott. Be-

láttam, hogy az isteni Fölség messzemenő egyenességet s nagy lelki tisztaságot kíván attól a személytől, aki hozzá tartozik. Nem tűri, hogy nyugalmat keressen bármiben, ami tőle eltávolítaná. Viszonzásul lelke mélyén el nem képzelhető örömet készít számára.

Később újfényű tanítást kaptam a tisztaságról. Csodálatos módon egyszerre láttam Isten fölségét és egy égi ragyogású lelket. Mint nagy mágnes vonta őt magához és rejtette magába a végtelen Tisztaság. Megsejtettem, hogy az Istenanya tisztasága az. Nem képszerű látással, hanem egészen tiszta, szellemi módon fogtam fel a fényt. Ebben a dolgokat sokkal tökéletesebben ismerjük meg, mint testi szemeinkkel tehetnénk. E kontempláció után a kegyelem oly éleslátóvá tett, hogy a legkisebb folt is tisztátalannak látszott.

Ez a benső felismerés annyira állandó volt, hogy valóban tartózkodtam mindentől, ami az egyesülésben akadályozhatott volna. Az isteni szeretet féltékeny! Kimélet nélkül pusztít mindent, hogy választottja tisztaságát létrehozza, mert ennek lelke isteni tevékenység színhelye.

Isten szelleme kérlelhetetlen bíró. Az állapot amelyről itt beszélek, csak az első lépés. Egyetlen pillanatban elveszítheti a lélek. Reszketve gondolok erre a lehetőségre s belátom a hűség roppant fontosságát. Világos, a teremtmény önmagától semmire sem képes. Viszont ha a benső élet e módjára meghívást kapott, az együttműködés, az isteni Gondviselésre hagyatkozás feltétlenül szükséges.

Ezenkívül nélkülözhetetlen a lelkivezető. Kövesse rendelkezéseit, feltéve, hogy kiváló benső emberrel van dolga. Ez könnyen felismerhető. Ha a lélek odaadása teljes, Urunk maga gondoskodik róla. Egyszerűség kell! Egyszerűség teszi a szenteket! Ez diszponál nagy kegyelmekre és visz előbbre Isten útjain.

Nyereség veszteség árán.
A teremtmények szerepe.
A vezeklés szelleme

Ebben a lelkiállapotban elveszítettem azt a támaszt, melyet Jézus Krisztus szent embersége jelentett nekem. Világosan láttam és tapasztaltam, hogy ez a kezdetben kemény és meglepő veszteség, nyereség volt. Hogy az isteni Fölség tetszésében gyarapodjam, Jézus Lelke szerinti erények gyakorlására kaptam indítást. A türelem, az alázat, a felebaráti szeretet vonalán haladtam előbbre.

Ekkor huszonhárom éves voltam. Kitüntetésnek vettem, ha valaki megalázott. Őszintén szerettem azt a személyt és jó szívvel alkalmazkodtam hozzá. Mihelyt hibát követtem el, belső megrővást kaptam. Egy alkalommal ez a világos, de egyúttal jóságos kérdés támadt lelkemben: Ha igazgyöngyöd vagy ékköved lenne, s valaki azt sárba dobná, örülnél? Mélyen megszégyenültem a tisztaságos Isten előtt, és önmagam iránti gyűlölet ébredt bennem. Minél inkább közeledtem Istenhez, annál jobban láttam az aránytalanságot, mely a tökéletes Tisztaság és a teremtmény között fennáll. Minél jobban fokozódott önmegvetésem, annál buzgóbban kerestem a természet számára megalázó gyakorlatokat.

Eddig nem ismert módon vágyódtam Isten után. A teremtményekben vele találkoztam. A kontemplációt sugárzó fényében felismertem rendeltetésüket és természetüket. Ezt a meglátást nem tartottam rendkívülinek, s néhányszor nagy egyszerűséggel beszéltem is róla.

Máskor meg így szóltam: Ó, Isten, te teremtettél minden dolgot és akaratod által léteznek. Szellemem sokkal többet felfogott, semhogy e szavak kifejezhetnék. Alacsony, hitvány teremtménynek tudtam magamat, lelkem iránya mégis a Fölséges volt. Beláttam viszont, hogy Isten teljes bírásához hiányzik a kellő előkészület: a díszlet, melyet ez a kiváló birtoklás megkíván.

Tűzbe vetettem volna magamat, csakhogy célba érjek! Minden áldozatra kész voltam, hogy e méltóságra szert tegyek, bár tudtam, egyes-egyedül Isten jósága és bőkezűsége adhatja azt meg. A lehetetlent is megpróbáltam, hogy tetszését megnyerjem.

Ő pedig a bűnbánat új szellemét adta nekem. Következésképpen, rabszolgaként kezeltem testemet. Előző gyakorlataimat semminek, a deszkát puhának találtam. A vezeklő köntöst nyáron csalánnal helyettesítettem. Három négy maroknyi után égtem, mintha forró katlanban lettem volna. Csalán után a bogáncsot szinte nem is éreztem. A vezeklőöv és láncok viselése rendszeressé vált. Legkínosabb volt a deszkaágyamra terített cilicium. A fa keménysége és a test súlya következtében a durva szőrözet bőrömbe hatolt annyira, hogy a szúró fájdalmat állandóan éreztem.

Környezetem semmit sem tudott önmegtagadásaimról. Bolondnak tartottak volna! A vezeklés, a házvezetés gondja és egyéb munka segítségével megtagadtam minden nyugalmat testemtől, s mindig újabb tűrnivalót találtam számára. A napi kellemetlenségek és munka után az éjszakát gyakran egy barakban töltöttem, melyet sógorom lebontás céljából vett, hogy a telket később hasznosítsa. Imádságba merülten hosszú időt töltöttem ott, majd kemény fekhelyemre mentem vagy egy árukötegen pihentem kissé. Csak annyi alvást engedtem a testnek, hogy el ne pusztuljon. A különböző ügyek miatt sem volt sok időm a nyugalomra. Sohasem voltam beteg, ellenkezőleg friss erővel mindig többre vállalkoztam. Isten Szelleme szüntelen újabb önmegtagadásra késztetett. Elveszettnek tartottam azt a napot, amelyiken nem szenvedtem.

Édes Szerelmem — mondottam az Úr Krisztusnak — mivel gondolataim nem időzhetnek szent szenvedésednél, mert lelkemet isteni Személyedhez vonod, engedj tűrnöm legalább. Igy utánozlak és követlek, ó Szeretet!

Meghatározott időm nem volt a vezeklésre. Követtem az isteni sugallatot, amikor kaptam. Ez a serkentés tele volt békével, de ugyanakkor kényszerítő erővel. Mindig újabb keresztekre leltem, de újabb kegyelmeket is kaptam. Lelkivezetőm ismerte vezeklési vágyamat. Minden lehetséges módon megalázott. Pontos számadást kivánt még gondolataimról is. Tudtam, Isten szelleme egyszerű és színlelés nélküli. Mégis, némelykor igen nehezemre esett a vádolás. Elhitettem magammal, hogy semmiképp sem súlyos kötelesség az, csupán nyíltsá-

gom kifejezője lenne. Ám, hirtelen zavart lettem. Megszégyenültem vonakodásom miatt s a világ legnagyobb képmutatójának tartottam magamat. Felkerestem tehát gyóntatómat, és szépítgetés nélkül mindent elmondtam. Isten a megmondhatója, miként bánt velem! Semmit büntetlenül nem hagyott. Szemembe mondta az igazságot, penitenciát csatolt hozzá, és elküldött anélkül, hogy további szót vesztegetett volna.

Elismerem, semmi sem volt hasznosabb lelkemnek és megalázóbb szellememnek, mint ez a bánásmód. Ez gyermeki egyszerűségre nevelt, tisztított és előkészített az egyesülésre. A nyíltság ily gyakorlata, a boldogság titka! A lélek félelem és vonakodás nélkül siet az Úrhoz. Hibáim nem tettek aggályossá. Egész lényemet bizalom töltötte be.

Szívem mestere és vezetője: Isten Szelleme meghagyta, hogy a benső tisztaság kedvéért minden bűnömről és mulasztásomról ismét vádoljam magamat. Leírtam azokat és kérnem kellett gyóntatómat, hogy a templom kapujára függessze.

Engedelmeskednem kellett. Leírtam mindent, értelmem ébredésétől a jelen óráig. Semmi körülményt nem mellőztem, bármily megszégyenítő volt is az. Végül aláírtam és lelkivezetőmhöz vittem.

Ebben az állapotban a sebzett lélek szeretete isteni tárgya után vágyódik. Sejti annak végtelen tisztaságát, azért a legcsekélyebb tökéletlenség is, mint hegy magaslik a legkiválóbb Jó élvezete elé. Istenszeretetből fakadó bánatom őszinte volt. Gyóntatóm meghallgatott, elvette a papírt, hogy majd véleményezi. Kértem, függessze a templom kapujára, hogy a belépők láthassák mivel sértettem meg — én nyomorult — az irgalmas Istent. Sajnos nem láttam kifüggesztve, valószínűleg elégette. Pedig szívesen vállaltam volna a nyilvános vezeklést, mint az első keresztények, azért, hogy mindenki megvessen.

Isten jelenlétének tudatában lehetetlen nem engedelmeskednünk! A lélek csak az ő tetszését keresi, és a legkisebb érintésre örömmel reagál:
Menjünk Szerelmem, menjünk a keresztre. Ez teszi boldoggá szívemet! — Lelkem oly készséggel simult meg Isten kezében, mint vas a kovácsban. Ez ugyanis addig tartja azt a tűzben, kalapálja az

üllőn, míg csak szándékai szerint nem alakul. A szegény test szó nélkül szenvedett, mert a kegyelem Lelke felülkerekedett, és gyökeresen átalakította őt. Követnem kellett vezetését, különben hihetetlen megróvásban volt részem. Boldogan követtem is. Legyen áldott mindörökké a szeretetért, melyet hitványságom iránt tanúsított!

A magasztos lelkiállapot hírüladása. Újabb benső megigazulás

Végre Üdvözítőm megmutatta azt a fölséges állapotot, amelyre vonzott. Egy napon, bizalmas beszélgetésünk során, szívem szokatlan sóvárgással fordult a régóta vágyott, ismeretlen kegyelem felé. Ekkor érthetően hallottam lelkem mélyén: *Eljegyezlek a hitben, mindörökké eljegyezlek.* — Mihelyt elfogadtam az isteni jegyeség igéretét, lelki beállítottságom megváltozott. Máskor, ha imádsághoz készültem, Isten Lelke mérhetetlen szelídséggel hatolt belém. Most, magányos helyre kellett mennem, mert csak ülve vagy támaszkodva imádkozhattam. Különben nyilvánosság előtt esem össze. A hatalmas vonzás kizárta képességeim használatát. Isten — akiben elmerültem — megfosztott cselekvő képességemtől. Lelkem magán kívül, szótlanul időzött Szerelme előtt. Ez a szeretet szenvedése. Tűrni kell addig, amíg neki tetszik!

Egy óráig maradtam így vagy még tovább. Nagy szellemi vígasztalással fejeződött be az a csodálatos élmény. Azután a szokott, de sokkal mélyebb és erőteljesebb bizalmas kapcsolathoz tértem vissza. E benső birtokbavevés idején, de utána is, testileg erőtlennek éreztem magamat. Összes vezeklésem nem gyengített el ennyire. Munkámat mégis végezhettem, sőt megkönnyebbülést találtam abban. Az erény gyakorlása is egyesülésre segített, hiszen szüntelen arra vonzott a megtestesült Ige.

Ez a benső megszállottság lehetetlenné tette, hogy az Istennel való kapcsolat ilyen vagy olyan módja közt válasszak. Szóbeli ima, a rózsafüzér szavai foglalkoztattak, de imádkozni a szokott módon nem tudtam. Néha a szent Szűz kis zsolozsmájá-

ban átláttam egy-egy zsoltár értelmét. Ilyenkor el is mondtam azt.

Lelkiolvasmányul szent Teréz műveit ajánlotta gyóntatóm. Némelykor felüdített, de gyakran képtelen voltam olvasni a nagy befelé-fordultság miatt. A házban senki sem ismerte lelkivilágomat. Szerencse, hogy naponta az alkalmazottak szobáját takarítottam, ekkor kedvemre beszélhettem Urunkkal.

Lényem csupa lendület volt. Örvendezve örvendtem, mikor Jézusra gondoltam. Nem szent embersége, hanem Istensége ragadta el lelkemet és dicsőségét énekeltem. Máskor, hogy szenvedő szeretetemet és lelkem izzását enyhítsem, leírtam érzéseimet. Különben kibírhatatlan volt. Az ilyen lelkület Üdvözítőnk irgalmas ajándéka s egyúttal nagy kereszt, mely még nagyobb hitet kiván. Amikor visszavonta hatalmas támogatását, úgy éreztem magamat, mint madár a levegőben, kapaszkodó nélkül. A puszta szenvedésben léteztem s vártam, hogy kiemel belőle az isteni Jóság, aki könyörülete fonalán tartott.

Meghittség.
Fokozódó vágy a lelki jegyesség után

Háztartási beosztásomban — az önmegtagadás ez állapotában — attól tartottam, hogy lelkivezetőm változást eszközöl. Ő volt ugyanis nővérem és sógorom gyóntatója is. Mit intéztek, nem tudom, de észrevettem tervüket, hogy intenzívebben vonjanak üzleti ügyek kezelésébe. Igy is történt. Következésképpen sok külső személlyel tárgyaltam és mindenről gondoskodtam.

Ez újabb lótás-futás egyáltalán nem vont el Istentől. Inkább megszilárdultam a jóban, mert mindez nem saját hasznomat, hanem a testvéri szeretet céljait szolgálta. Míg a kereskedők lármája között éltem, lelkem Istenbe temetkezett. Azt gondolhatták, figyelemmel hallgatom őket, kérdésük pedig zavarba hozott volna. A rámbízott ügyeket, Isten segítségével, mégis jól intéztem. A nap jó részét egy raktárnak használt istállóban töltöttem. Néha még

éjfélkor is az ajtóban álltam és ellenőriztem az áruk ki és beszállítását. Szolgák, fuvarosok, ötvenhatvan ló képezték napi társaságomat. Nővérem és sógorom munkája is rám maradt, mikor vidéken jártak. Elég gyakran történt. Időnként annyi volt a tennivalóm, azt sem tudtam, hol kezdjem. Ilyenkor, mindig biztos Oltalmamhoz fordultam: Kérlek, segíts szeretett Mesterem, különben semmire sem megyek. Igy, jóságában bízva, boldogultam. Hatalmas támogatásával bátran vállalkoztam mindarra, amit előtte kedvesnek tartottam. Időnként visszavonultam a zajból, hogy vele időzzek. Szinte azonnal hívtak. Örvendezve mentem le, mondván: Menjünk, lelkem Kincse! Te akarod. Ez nekem elég. Velem vagy, ezt a munkát is érted vállalom. Hihetetlen könnyedséggel végeztem mindent. Vidám voltam, joggal hitték, hogy jól érzem magamat közöttük. Pedig Istenhez tartozásom tett oly kedélyessé. A világban semmi kedvemet sem találtam.

A Szentlélek indítására vezekléseimet is folytattam. Szívesen vállaltam mindent, mivel az isteni Fölség oly megközelíthetővé tette magát számomra. Merészségem sem csökkent. Szívem a jegyesség teljességét várta. Tudtam, betölti esdeklő vágyam. Lelkem azonban még mindig nem volt készen.

A boldogság e gyötrő állapotában hirtelen a zsoltár szövege jutott eszembe: *Ha az Úr nem építi a házat...* Éles megvilágosításban láttam a teremtmény semmiségét, tehetetlenségét. A kegyelem útján magától nem juthat előre. Istenhez meg éppen nem emelkedhet, hacsak *ő nem építi a házat,* hacsak ő nem vonja és elő nem készíti a lelket magasságos terve számára. Ez a belátás alapos önmegtagadásra és nagylelkű alázatra késztetett. Lelkem mindent a Fölségestől várt, ezért akaratának mindenben alávetettem magamat.

El nem mondhatom, mily aggódó ez a szeretet. A lélek mégsem kíván szabadulni tőle, mert magának akarja őt, akit szeret. Mintha már bírná is. Szüntelen feléje tárul és mondja: *Szerelmesem az enyém és én egészen az övé vagyok.* Ő javam, mindenem: életem! Egész lényem tendencia a Szeretet

felé! Legegyszerűbb foglalkozásaimban karoltam át legmelegebben.

Csodálatos, hova juttatja a teremtményt az isteni szeretet azért, hogy magához kapcsolja. Teszi ezt a szeretet sajátos törvényével: kifoszt mindenből, hogy csak hozzá ragaszkodjék. Ily isteni vonzásba sodródott lélek aztán nem elégszik meg a résszel. Az egészet akarja. Ha élete áll egyesülésük útjában, ám vegye el. Érthetetlen számára, hogy a jóságos és örök Szeretet miként találhatja kedvét e szenvedő vágyakozásban.

Parancsolj! Szavadra megvalósul lelkem teljessége, hogy végre tetszésedet találhasd bennem. Ezt ismétlem szüntelen: útjaimon, munkámban, az emberek között oly figyelemmel és odaadással, mintha oratóriumban lennék. Lelkemet elragadta a kegyelem, legmélyén béke honolt. Másrészt tele voltam a szeretet aggodalmával, amit érezni lehet, de elmondani nem.

Hivatásom. Az evangéliumi tanácsok. A béke adománya.

Még eddig nem említettem, hogy kötöttségem megszüntével (*) ismét a kolostori élet foglalkoztatott. Megízleltem a lélek gyümölcseit. Ismertem a világ hiúságát. Fiam, a másik kapocs visszatartott. Lelkivezetőm így találta helyesnek s hitte, hogy alkalmas időben megkapom azt a vágyva vágyott kegyelmet is. Tehát Istenre bíztam magamat. Testem a világban, lelkem pedig az ő rabságában élt.

Míg ízzó lelkem Jézus szellemének megszerzésére törekedett, az evangéliumi tanácsokban rejlő mérhetetlen kincsekre nyílt rá a szemen. Nemde a szegénység, tisztaság és engedelmesség voltak a mi Urunk választott és kiváló erényei? Példát adott ezekre és érdemszerzésünk oka lett. Lelkem oly magasztos dolgokat ismert meg a szegénység szellemével kapcsolatban, hogy a világ minden elkép-

---

(*) Férje halála után.

zelhető gazdagságát pornak, semminek tekintettem. Annyira betöltött szépsége, hogy ha életemmel vásárolhattam volna meg, szívesen és számtalanszor odaadtam volna. Jól tudom, ára nem földi mértékkel szabott. A jóságos Isten annak adja, akinek akarja, Üdvözítőnk szavai szerint: *Senki sem jöhet hozzám, ha csak Atyám nem vonzza őt.*

Ez a vonzás, ebben a vonatkozásban nem más, mint Jézus Krisztus lelkületének közlése.

Ó, Uram, itt véget ér minden szó és elképzelés. Ki nem fejezhetem mindazt, amit a szegénység dicsőséges és nagyszerű szelleméről megismertem. Hasonló betekintést kaptam a másik kettőbe, mert ezek, mint láncszem kapcsolódnak össze. Mint fogadalmak a szerzetesi hivatással függnek össze. Ebben a keretben feltétlenül szükségesek. De önmagukban tekintve a tanácsokat, szellemük megszerzéséhez a fogadalom letétele csak az első lépés.

Krisztus az Egyház feje, mert az örök Atya mindent uralma alá rendelt, következésképpen minden hívő hozzátartozik. Ezek közt kiváltságos helyet kapnak a konszekrált lelkek. Közöttük ismét a különösen kedvelt, az Úr lelki birodalmának választott tagjai. Saját életét, szellemét adja nekik, isteni tetszése szerint, kisebb-nagyobb mértékben. Mert: *irgalmasságot gyakorol azokkal, akikkel neki tetszik!* — Adományainak abszolut ura ő.

Amint ez a meglátás lelkemben dolgozott, hihetetlennek tartottam, hogy ily felbecsülhetetlen gazdagság birtokába jussak. A vonzásra válaszolva, állandó vágyban tárultam a kegyelem felé. Meg akartam tenni azt a keveset, ami tőlem telt, hogy szerelmét megnyerjem. Mivel a tisztaság fogadalmát már letettem, a szegénység és engedelmesség szent kötöttségét kivántam jelenlegi körülményeim szerint. Gyóntatóm, alapos megfontolás után, lehetővé tette. A többi Istentől függött, hisz a teremtmény túlságosan ostoba, semhogy ilyen fontos területen a maga erejéből előbbre juthatna. Mit tehet? Adja beleegyezését, engedelmeskedjék, hagyatkozzék Istenre s fogadja el rendelkezését mindenben.

Ő abszolut úr, mégis nagyvonalúan kezeli választottját és tiszteletben tartja szabadakaratát. A lélek, legyőzötten átad mindent, kibontakozik önma-

gából, hogy elvesszen abban, aki Minden. Ezzel a lelkülettel valóban képtelen voltam saját akaratom követésére. Az engedelmesség fogadalma lelkivezetőm, nővérem és sógorommal való kapcsolatomra is vonatkozott. Rokonaimat, mint elöljáróimat tekintettem. Isten a megmondhatója, mennyit szenvedtem! A fogadalom kegyelme nagyon segített. Egyetlen korlátozás szerzetbe lépésem esete volt. Ekkor ugyanis fogadalmaim megszünnek.

Ami a szegénységet illeti, mindent nővéremtől kaptam. Jósága valóban többet nyújtott, mint kívánhattam. Fiam ügyét a Gondviselésre bíztam. Erre késztetett Isten végtelen jósága. A világ dolgaitól elfordultan éltem. A kegyelmi életben többet bírtam, mint minden, ami létezik.

Egyik nap, bizalmas beszélgetésem során az Úr szavait hallottam szívemben: *Pax huic domui!* (*) — Mint villám hatolt belém ez a köszöntés. Azóta sohasem veszítettem el a benső békét. Kereszt, csapás nem akadályozta akaratom Istenhez simulását. Fajdalmaimat az ő békéjében viseltem, mert nem akartam mást, mint az imádott megtestesült Ige uralmát életemben. Nincs a világon nagyobb boldogság, mint ez a béke! Az örökkévalóság előíze. Záloga annak, amit majd odaát élvezünk. Istenem, mekkora kitüntetés ez!

A napi szentáldozás mérsékelte vágyam s erőt adott a vezeklésre

Az előzőleg leírt kegyelmek és áldozatok után Urunk tetszését lelte abban, hogy továbbra is részesítsen édes, szent bizalmában, a szenvedő szeretet és szüntelen vágyakozás által.

A Szentlélek szerelmes készséget adott és oly kifejezéseket, melyek nem a teremtmény sajátjai. A kincsek azonban, melyeket égi Jegyesem élvezésétől vártam, még nem voltak birtokomban. Jézus örömét találta meg-megújuló lemondásomban. Ebben a szenvedésben a napi szentáldozás nyújtott könnyebbülést. Rendkívül értékeltem a papok bol-

(*) Békesség e háznak.

dogságát, akik az Oltáriszentséget érintik és naponként magukhoz veszik. Lelkivezetőm megengedte a gyakori szentáldozást. Rengeteg munkám mellett is találtam rá időt. Ez volt életem. Nemcsak mély hitem biztosított erről, hanem Üdvözítőm. Szeretetünk egyesülése révén — kimondhatatlan módon — élveznem engedte szent jelenlétét. Felfedte előttem e páratlan szentség lényegét. Ha a világ azt állítaná, hogy nem az imádott megtestesült Ige van jelen a szent Ostyában, életemet adnám meggyőződésemért.

A felebarát szolgálatában fáradó és vezeklésben megtört testem az égi Kenyérből kapott erőt és bátorságot, hogy újra és újra munkához lásson. Természetes erőm elégtelen lett volna.

Mély hitbeli meggyőződéssel élveztem szeretett Mesterem jelenlétét. Bennem volt. Mégis, hozzáférhetetlen fényben távolodni látszott. Némelykor elhagyottnak éreztem magamat. Kemény télen, az éjszaka sötétjében, mikor könnyen öltözött testemet fenyítettem, alig tudtam a karomat mozdítani. Isteni Uram segítségét kértem s hihetetlen, kemény ütésekkel téptem fel testemet. Ezután néhány órára durva, szegényes ágyamra vetettem magamat. Hittem, hogy szándéka szerint cselekedtem.

Kísértések, megaláztatások

A kísértések sem hiányoztak az ördög, a világ és önszeretetem részéről. Istenem, mily zaklatott voltam! Benső világom és a tökéletesülés iránya elsötétült. Bármerre fordultam, csak szomorúságot találtam. Az ördög ostobaságok tömegét állította elém. Őrültnek tartott, amiért testemet fenyítem. Igen sok keresztény éli Isten parancsait és üdvözül ennyi szenvedés nélkül is... Mire való a lelkivezetőtől való függés? Kemény dolog az s nem is olyan nagy rossz az önakarat követése. Egy alkalommal annyira heves volt a támadása, hogy — megfontolatlanúl — e szavakra fakadtam: Mire jó mindez? Így nem fékezhetem magamat tovább! — Igen megszégyenültem azután.

Majd fiam sorsa foglalkoztatott. Zavart felelős-

ségtudatom. Számot kell adnom Istennek, mert úgy éltem, mintha semmire sem lenne szükségünk a jövőben. Őszintén szerettem fiamat. Igazi javát kerestem, mikor a szegénység kincseit akartam biztosítani az ő számára is.

Máskor cselédsorsom bántotta önérzetemet. Utolsó megpróbáltatásként adta Isten, hogy ismerőseim kísértéseimnek megfelelően beszéltek velem. Újból sokat szenvedtem. Mindez nem vont el áhítatgyakorlataimtól, de vigasztalást nem találtam bennük. A vezeklés folytatása különösen nagy erőfeszítésembe került. Mélyen megalázódtam Isten előtt és gyávaságról vádoltam magamat. Ami környezetemet illeti, bármit mondtak, érintett. Éberen őrködtem magam felett, hogy megőrizzem szelídségemet, különben természetem elragad. A kegyelem támogatott. Nem emlékszem, hogy egyszer is türelmetlen lettem volna a benső elhagyatottság, a megpróbáltatások idején.

Azután hiú gondolatok kínoztak, és arra késztettek, hogy a magam javára írjam külső, benső adottságaimat. A zsoltár ismét rávilágított üres, minden jóra képtelen, de a rosszra annál inkább hajlamos énemre: *Ha az Úr nem építi a házat...!* Ettől kezdve semmit sem tulajdonítottam magamnak, hanem Istennek, kitől minden jó származik. E belátás előtt is rá vonatkoztattam mindent, de nem ennyire igazán. Gyarlóságom, mint fáklya járt előttem. Tehetetlenségem mélységét láttatta szüntelen és a kötelességet, hogy Istennek köszönjek minden jót.

Önmagam helyes értékelését növelte a látvány, mellyel naponta a templomba vezető úton találkoztam. Az árokban egy elpusztult kutya bűzlött. Egészen megfertőzte a környező levegőt. Belső ösztönzésre meg-megközelítettem. Mélyen hatott rám, s azóta nem volt öntelt gondolatom anélkül, hogy Isten színe előtt meg ne alázkodtam volna.

E megpróbáltatások idején nem volt benső támaszom. Lelkem erőtlenségéből kiemelkedni nem tudtam. Képzeletem, mint ékesszóló ügyvéd, felforgatott mindent. Kétszínűnek tartott, aki mesékkel vezeti félre gyóntatóját. Értelmem is szenvedett, de nem annyira, hogy ne látta volna Istent-kereső őszinteségemet vagy ne tudott volna a vezeklésben kitartó hűségemről. Ennek ellenére félelem fogott

el, hogy tévedtem. Istenre hagyatkoztam tehát és megszokott napirendem szerint éltem.

Annyi bizonyos, hogy igen mélyen szenved az ember, mikor a lélek erőit támadja meg a kísértés. Vigasz nélkül, elhagyottan gyötrődik. El nem viselhetné, ha igaz nem lenne az Irás szava: *Azokkal vagyok, akik megpróbáltatást szenvednek.* Ez a biztonság nem érzékelhető, mégis erőt ad, segít és minden támadás ellenére győzelemre visz.

Emlékszem, a lemondás ez állapotában, ahova az önsanyargatás juttatott, testem igen megfáradt. Úgy éreztem magamat, mint a szegény rongyosok, akik reszketve ajtóról ajtóra járnak. Mindez világosan mutatja, hogy *magunktól semmit sem tehetünk, mert erőnk Istentől, az irgalmasság atyjától származik.*

Míg a világban voltam sok hasonló megpróbáltatást szenvedtem. Ezekből Isten jósága hirtelen, szeretetteljesen kiemelt és nyugalmam visszatért. Felismertem a kísértést, mely el akart vonni a tökéletesség útjáról. Azt pedig Urunk Jézus jelölte ki számomra.

Az újabb meghittség állapota. Szívet Szívért

Körülbelül huszonöt éves voltam, mikor a fent elmondott megpróbáltatásokat és felebarátaim részéről ért bántalmakat elviseltem. Ezután Urunk irgalmassága újabb bizonyítékával ajándékozott meg. Tudtomra adta, hogy a kínos helyzetet lelkem tisztulására rendelte, mert azt választékos kegyelmi edényévé teszi. Mivel ő végtelenül tiszta Isten, a léleknek tűzben kell tisztulnia, hogy bizalmas szeretetében része lehessen. Ekkor felsőbb hatalom ragadta el lelkemet, passzív állapotba helyezte. Szerelmes panasz, kimondhatatlan sóhajok emésztettek. Az örök Atya szeretett Fia szeretésére tárultam. Mikor azt hittem, hogy elértem és elveszhetek benne, Istensége mélyéből kiáradó fény takarta el őt, mintha mondaná: *Fordítsd el rólam szemedet, mert távozásra kényszerítesz.*

Szenvedő szorongásomban megkönnyebbültem

volna, ha kiálthatok. Ily alkalommal a szív rendkívül kitágul. Ha megrepedne, a benne égő tűz előtörne. Izzó, égő szeretet-aktus ez a tűz! Magányos helyet kerestem, a földre borultam, hogy elrejtsem zokogásom. Ezzel a belső alávetéssel akartam a fölséges Istent megnyerni, mert lelkem csak utána vágyott. Sem a bizalom, sem a szeretet nem kisebbítette iránta való hódolatomat.

Enyhülést csak a szeretet-gyakorlatokban találtam. Kerestem az alkalmakat. Tanítottam szolgálattevőinket. Fokoztam az önmegtagadást és a vezeklést. Ezzel tiszteltem Jézus szenvedéseit, kinek Szívét akartam, mivel ő elrabolta az enyémet. Nem volt nyugtom sem éjjel, sem nappal. Egyik éjjel isteni Üdvözítőmet láttam. Két szívet tartott a kezében. Egyiket a másikba helyezte s oly művészien, hogy a kettő egynek látszott. Nézd, mondotta, így történik a szívek egyesülése. E szavakra magamhoz tértem, bár most sem tudom álmodtam-e vagy ébren voltam? A szeretet hatalmas lánggal égett bennem. Ez egyesültség állapota napokon át tartott. Szívem legmélyén a kegyelem érintéseit éreztem: oly isteni és édes volt, hogy saját erőmre hagyva összeroskadtam volna.

Az isteni Jóság egyébként tekintettel volt emberbaráti kapcsolataimra. Különös oltalma segített körükben, egyrészt, hogy elbírjam közvetlenségét, másrészt, hogy kifelé semmi ne mutatkozzék.

Szenvedésem a világ szelleme miatt. A Megtestesülés titkának szemlélete. Bensőbb egyesülés az örök Igével

Az Úr lelkem állapotát ugyan életem külső körülményeihez igazította, mégis nagyon szenvedtem a világban. Egészen ellenkezett szellemével. Én viszont Isten törvényénél szebbet, szeretetreméltóbbat nem ismertem. Azért nem értettem, miért követik oly kevesen az úgynevezett jó keresztények közül is. Ez a tapasztalat vértanúság volt számomra. Láttam, hogy társaságban az idő nagy részét léha beszélgetéssel töltik. Nem is vesznek fáradságot, hogy a mindig Jelenlevőre gondoljanak. Szent föl-

ségét egyszerűen mellőzik. Nemde fájdalmas, hogy Istent egyedül hagyják és semmiségekkel törődnek? Ha mindenki szívét és akaratát kezembe vehetném, hamarosan megszeretnék őt. Sajnos, tőlem más nem telik, mint kérem Istent, hajlítsa szívüket a semmi elhagyására, hogy megtalálhassák őt, a Mindent!

Tudom, Üdvözítőnk öröktől fogva boldog, nem szorul a mi szeretetünkre. Mégis örül, ha — az angyalok után legnemesebb teremtménye — az ember ismeri, szereti és mint egyetlen jótevőjére, hálával gondol. Bárcsak mindenkiért eleget tehetnék! Szívembe zártam ismerőseimet s a hitetlenek, eretnekek s minden teremtmény lehetséges szeretetét ajánlottam neki, azzal a gyengédséggel, melyre ő szabadított fel engem.

Égetett a vágy, hogy odakiáltsam a világnak: Szeressétek a nagy Istent, a szeretet Istenét! Hogyan lehet ésszel bíró lény közömbös, szeretetlen a Szeretettel szemben?! Féltékeny szívvel kiáltottam a mindenható Atyához: Ó, Isten, mindenek Ura vagy, de nem mindenki gondol rád. Pedig, ha ismernének jobban szeretnének, mint én, akivel annyi irgalmat gyakoroltál! Találd meg azokat a nyomorúságos szíveket is, akik nem akarnak szeretni téged. Vedd szabadakaratukat s ne engedd, hogy visszaéljenek vele s újra megbántsanak téged. Tudom, te mindent a szeretet útján akarsz. Érintsd meg hát őket tiszta, szent szerelmeddel!

Mivel ezek az érzelmek foglalkoztattak, jóságos Üdvözítőm egészen szellemi módon megmutatta, mit tett az emberekért, hova juttatta őt üdvösségünkért a szeretet.

Időnként, mikor nem is kerestem, betekintést nyertem a megtestesülés Titkába: az Ige és Jézus Krisztus szent embersége egyesülésébe. Nagybőjtben minden mást elvont értelmemtől, csupán boldogságos lelke tökéletességeit és Szíve szerető érzelmeit szemléltem. Szavak nélkül történt ez: egyetlen, egyszerű, szerető pillantásban, érzékektől függő képzetek nélkül. A megtestesülés Titkáról nyert világosság oly fenséges dolog, hogy mást nem is mondhatok róla, mint az Egyház. Kifürkészhetetlen titkok vannak mögötte. Csak az örökkévalóságban értjük meg azokat. Jóval később olvastam

ilyesmiről, de ez meg sem közelíti Isten látogatásának benyomását!

Ezt a megvilágosítást vigasztalásomra kaptam, mivel Jézus szenvedése nem foglalta le értelmemet, amint korábban említettem. Ezek a kegyelmek ébren tartották a szerzetesi élet vágyát, ahol a világ bonyodalmaitól távol, Isten Fia elvei szerint élnek. Kötöttségem mindig kínosabb lett. Ugyanakkor tudtam, hogy még nem szabadulhatok. Fájdalmamat Jézus szavai enyhítették: *Az én igám édes, az én terhem könnyű.* E vígasztalás ereje elnyugtatta fájdalmamat és futottam az üdvösség útjain. Míg testem durva munkában fáradt, lelkem az imádott megtestesült Igéhez kapcsolódott.

A végtelen Szeretet fogva tartott, a béke teljessége lakozott bennem. Természetes tehát, hogy vidám és társalgásban kellemes voltam. A világ jó kedélynek nevezi ezt, mert látszatra ítél. Nem tudja, hogy a lélekben uralkodó határtalan JÓ kölcsönzi ezt a kellemet. A szigorú, fájdalmas vezeklések sem tettek komorrá, hanem közelebb vittek Istenhez és embertásaim szelíd szolgálatára késztettek.

Egyik munkásunk durván megsértett. Kétségbevonta szavaim igazságát, midőn egy meglehetősen tekintélyes személlyel tárgyaltam. Nem rossz akarattal csupán tudatlanságból tehette, az illetőre azonban igen hatott. Mások is tudomást szereztek róla, így hát teljes megszégyenülést élvezhettem. A szegény emberrel nem éreztettem, soha szóba sem hoztam a dolgot. Urunk iránti szeretetből viseltem ilyen és hasonló kis megaláztatásokat.

Elragadtatás. A Szentháromság kinyilvánulása

Isten jósága szüntelen követett kegyelme és megvilágosításai közlésével. Rendkívüli dologra készít elő — gondoltam —, ezért serkent különös lelki tisztaságra. Ez a meggyőződés viszont alázatra, megsemmisülésre késztetett.

Amint már jeleztem, imaállapotom a megtestesült Ige szent titkaihoz kapcsolt. Pünkösd hétfő

reggelén (*) a feuillant (**) atyák kápolnájában imádkoztam, ahol sok rendkívüli kegyelmet kaptam már. Hirtelen, mindentől elvonatkoztatva, a fölséges Szentháromság szemléletébe merültem. Ennek módját elmondani nem tudom.

Megszünt lelkem képességeinek működése s átengedte magát a fönséges titkok benyomásának. Ez a szent misztérium kép és alak nélküli volt, de minden fénynél világosabb és érthetőbb. Lelkem az igazságot szemlélte. Ez pedig látnom engedte az isteni Személyek kölcsönös viszonyát, benső életét: Az Atya szeretete önmaga ismeretében, öröktől fogva s mindörökké szüli Fiát. Az Atya és Fiú kölcsönös és folytonos szeretetéből származik a Szentlélek. A származásról kapott benyomás révén felfogtam, hogy mi a lehelet és mi a származás. Ily tiszta és magasztos fogalmak kifejezésére nem vagyok képes.

Az isteni Személyek különbözőségét szemlélve, megismertem lényük egységét is. Bár sok szóval élek, mégis egyetlen pillanatban értettem meg azt, továbbá belső és külső működésüket. Ennek ellenére, sajátos lelki módon, fokozatosan kaptam a külső működésükre vonatkozó felvilágosításokat: zavar nélkül, tisztán és határozottan.

Ugyanily benyomással fedte fel előttem a Szentháromság azt, amit önmagán kívül, közlés által — teremtett szellem közvetítése nélkül — az angyali karokban cselekszik.

Az örök Atya a trónusokban lakik és jelezve láttam örök gondolatainak tisztaságát és erejét.

Az Ige, világossága ragyogása révén a kerubokkal közli magát. Csupa fény és igazság önmagában örök születése által és külső megnyilvánulásaiban is. A Szentlélek a szeráfokba árad, betölti őket forrósággal. Megértettem, hogy ez az imádásraméltó Személy csupa tűz, csupa szeretet. Lángra gyújt egy egész angyali kórust. Végül, a Háromszemélyű Egy Isten közli magát a legfőbb angyalokkal, hogy kinyilvánítsák akaratát a többi égi szellemeknek.

Tudomásomra jutott még, hogy fokozat van az

(*) 1625-ben.

(**) Reformált ciszterci rend. Női ága is kihalt Franciaországban.

angyalok között. Rangjuk szerint egymástól kapják a felvilágosítást. Isten azonban — mikor szándékainak megfelel és neki úgy tetszik — közvetlenül is ad utasítást. Ezt teszi néhány kiváltságos lélekkel a világban. Bár nem vagyok más, mint iszap és gyengeség, az én lelkem is ezek közül való: bizonyosságot nyertem felőle. Megértettem, megtapasztaltam, hogy lelkem Isten képére van teremtve: emlékezetem az örök Atyával kapcsolatos, értelmem a Fiúval, akaratom pedig a Szentlélekkel. Miként Isten három Személyében és egy Lényegében, hasonlóképpen: lelkem hármas képességében és egy létében.

Ez a benső elmélyülés jó ideig tartott. Magamhoz térve ugyanabban a helyzetben találtam magamat, mint mikor az elragadtatás kezdődött. Egyszerűen befogadtam a fényt egyéni megfontolás, erőfeszítés nélkül. Lelkem elveszett Isten végtelen világosságában s elviselte a Fölséges benyomását. Ezek a kifejezések csak jelölnek valamit abból, amit lelkem átélt. Nem felelnek meg a valóságnak, de jobbat nem találtam. Élményem egészen lelki volt, semmiféle beszéd ki nem fejezheti. Lelkem tiszta, biztos tekintettel: Látott!

Az eksztázis után. A természetfeletti világosság hatása

Ez a ragyogó látomás új imaállapotba vezetett. Nem szabadulhattam az isteni Személyekkel való érintkezéstől. Majd nagy félelem fogott el, hogy csalódás áldozata lettem. Az ördög csapdájába kerültem, vagy képzeletem játszik velem? Késleltet az erények gyakorlásában s a komoly lelki haladásban.

Rajmund atya biztosított ugyan, de félelmem megmaradt mindaddig, míg a benső hang meg nem győzött: Maradj abban, az nyugvóhelyed. Ekkor szívemet béke árasztotta el és a szent titokban valóban nyugalmat és táplálékot találtam. Istenem, mily boldog időtöltés volt az! Lelkem bátorsága növekedett. Élvezte a szeretet nyugvóhelyét. Nem merészelném ezt mondani, ha parancsot nem kaptam volna rá. Engedelmeskedem — egyszerűen —,

mert a kegyelmet úgy kell leírnom, amint ismerem azt.

Jegyezzük meg jól, hogy a meglátás és fény, mely Isten erőteljes ráhatásából származik, össze sem hasonlítható azokkal, melyekről könyvekben olvasunk, vagy oktatás útján hallunk. Ezeket elfelejtjük. Amaz mindig emlékezetünkben marad s a lélek megszilárdul benne. Ha ilyen természetfeletti megvilágosítás után olvas vagy hall az ember a hit titkairól, mint már tudott és igaz tanítást ismeri fel azokat. Legszívesebben életét adná értük. Vigasztaló is számára, hiszen tévedéstől félt. Most viszont látja, hogy benső tapasztalatai megfelelnek az egyháztanítók nézetének és az Anyaszentegyház hitének.

Istentől származó benyomásokról beszélve különbséget teszek egyrészt a tiszta megvilágosítás és a szeretettel párosult látás, — másrészt — a tiszta szeretet között. Az a fény, melynek rendeltetése a lélek felvilágosítása és megerősítése az isteni igazságokban, oly tökéletes, hogy kizár minden kétséget. Nem is kíván többet tudni. A tisztelet szelíden megállítja: tökéletesen kielégült. Jóllehet ismeri az igazságot, hogy *aki Isten fölségét fürkészi, azt az ő dicsősége összetöri,* — az Irás szerint. Mégsem ez tartja vissza, hanem elégedett, egyszerűen nem akarhat többet, kíváncsiság nem kap helyet értelmében.

A közlésekben, melyeket fény és szeretet együtt eszközöl — s ebben mindig a szeretet erősebb —, a lélek nem látni óhajt. Inkább szeret, összpontosul és elvész abban akit szeret.

Végül, a tiszta szeretet közlési módjában Isten váratlanul engedi, hogy a lélek megragadja őt, és bensőséges közvetlenséggel átadja magát isteni vonzásának. Ebben az állapotban csak élvez, mert tudja és tapasztalja, hogy szeret. Szeretet él benne és vele. S ez a szeretet: ISTEN! A lélek boldog, elégedett, de nem kielégült, mert Isten végtelenül szeretetreméltó és a szeretet örvénye. Ez pedig fel nem mérhető. Azért sóvárog, vágyódik a lélek,

hogy elvesszen benne, és az isteni szeretet hatalma egészen átalakítsa. Ha korábban kérdezte: *Hol pihen és étkezik délben?*, e szeretet-vonzásban megtudja, hogy az Atya keblén pihen, ahol nyugalma és tápláléka a szeretet kölcsönössége. Örömük a szeretet lehelete, a Szentlélek Úristen.

Világos tehát, hogy nem tudni akar a lélek, hanem elveszni a Szeretettben, hogy ezáltal bírja őt. Szeretné őt isteni fölségén kívül találni, mert az félelmessé teszi. Ezért mondja: *Menekülj, Kedvesem. Menj illatos virágok* közé, menj a kerubokhoz. Egyedül ők bírják el fényedet. Jöjj mégis, Szerelmem, hogy beléd áradjak kölcsönös szeretetük által, amennyire kicsinységem megengedi s a te irgalmad eltűrheti. *Ezért kivántalak látni, mint kistestvéremet, anyám keblén,* ó, imádott megtestesült Ige, *hogy kedvemre csókolhatnálak és senki se botránkozna rajta.* Annyira vonzóvá tetted magadat, ezért akarlak!

Ime, nem kiváncsiságról van itt szó, mely látni akar, hanem kielégíthetetlen szeretetről.

Ezek tehát az isteni közlések hatásai a lélekben. Azzal a különbséggel, hogy míg a tiszta megvilágosítás és a szeretettel párosult látás fokán, a meglátás eredményezi a szeretetet, addig a tiszta szeretet közlésében: szeretet szüli az ismeretet. A lélek passzív és tudja, hogy Isten maga a szenvedő szeretet okozója. Minden ilyen állapot passzív, de ez utóbbi a legkiválóbb jó.

Jóllehet a lélek az említett módon Istenben él, mégis sóvárog és panaszkodik, mert az egyesülés még nem teljes. Bár mélységes békét élvez és a szeretet örömét, még mindig bizonyos készületre van szüksége. Mindent megtesz, ami gyengeségétől telik. Itt azonban magasztos és egyedülállóan kiváló dologról van szó. Kell, hogy az Úr vegye kezébe — titkos útjai és benyomásai által — ezt az előkészítést. Vegye kézbe s pedig úgy, hogy mikor a lélek boldogsága birtokába jut, beismeri: az egész Jézus munkája volt.

Nem volt szándékom ezek leírása. A Lélek késztetett reá. Legyen áldott mindörökké!

Üdvözítőnk alig észrevehető módon tisztítja lelkemet

Az egyesülésre irányuló aggodalmas vágyam — amely egyesülésre hivatva éreztem magamat s lelkem kitárult feléje —, az isteni Fölség inspirálta mély tisztelet: szeretetté változott, ez pedig a bizalomnak adott helyet. Az előbb elmondottakból látnató, hogy Jézus titokteljes, alig észrevehető módon készítette lelkemet.

Szívem túláradt a jegyesi vágytól s hívta őt: *Jöjj Szerelmem, jöjj kertembe.* Majd tapasztaltam, hogy közel van és hallottam titokzatos hangját. Ez örvendetes remegéssel töltött el és azt mondatta velem: *Hallom Kedvesem hangját. Íme benéz. A fal mögött áll s rámnéz a rács mögül.* — A fal és rács, nemde a nagy távolságot jelentik, mely Isten, az ő nagysága és a lélek kicsinysége közt fennáll? Ő viszont mélyen érez teremtménye iránt s elébe jön. Passzív módon magával ragadja a lelket, aki érdemtelensége tudatában is kifejezi epedő vágyát.

Beismerem, csak dadogok arról, ami Isten és a lélek között történik. Ez ima állapothoz hasonlóról sohasem olvastam vagy hallottam. Azt gondolom, akik saját élményük alapján vagy egyébként benső életről írnak, Isten iránti tiszteletből nem beszélnek arról. Felül is múlja emberi képességüket. Talán attól tartanak, hogy a más úton vezetett lelkek megütköznek rajta. Én parancsot kaptam, azért írok. S közlöm azt amire a kegyelem Lelke sürget, s amit írnom enged.

Mondhatom, hogy ezek a finom, de keresztrefeszítő isteni érintések a lélek gyökeréig ható tisztulást eredményeznek. Azt a Jegyes királyi nyugvóhelyévé teszik. A lélek erői megkötve, csendben vannak. Isten behatásait szenvedik, mert öröme és irgalma tárgyául választotta a Fölséges. A tisztulás arányában mindig kedvesebbé válik. Bátorsága növekszik a meglátásokkal, ezek pedig a szeretet fokozói.

A lélek sóvárgása a Szeretett felé tárulás állapotában

Ó, lelkem Szerelme! Hol vagy s mikor leszel enyém? Téged akarlak egészen, Életem!

Úgy látszik, eltávolodsz tőlem. Futok, repülök utánad, kereslek téged. Bár tudom: bennem vagy, de nem ismerem lakásodat. Midőn ölelésre tárom karomat, gyarlóságom akadályoz és közénk áll.

Szem elől tévesztlek. Hol vagy, Szerelmem? Ó, Atya, add nekem Fiadat! Indítson meg sóhajtásom.

Jézust kérem tőled. Ő utam, igazságom és életem. Csak őt akarom. Isteni erényeinek látása elragad. Gazdag vagyok szegénységemben, mivel Szerelmem az, aki!

Ó, Kedvesem! Te az emberek fiai közt a legszebb: Jöjj hozzám, hogy lelkem átkarolhasson. Te, aki a szentek közt laksz, ne vess meg engem. Semmi vagyok, de te a kicsinyek, a szegények atyjának mondod magadat. Ez bátorságot ad, hogy mint atyámhoz, szerelmemhez fussak hozzád.

Ó, Tisztaság! Tisztaság! Egyesíts magaddal, miként megigérted, ha nem akarsz halva látni.

Nemde tudod, Szerelmem, hogy ha az ég, a föld s mindenki nem lennének máris a tied, hanem az enyém: neked adnám, hogy bírjanak téged.

Nem a szenteket kívánom, nem az angyalokat kérem, sem a mennyországot, sem örömeit nem akarom. Csak téged, Jézusom! Add nekem magadat. Gyógyítsd a sebet, melyet ütöttél vagy engedd, hogy belehaljak.

Tudod. Egyedül téged szeretlek. Te viszont, kedvedet találod kínomban. Ki adja meg nekem, hogy megtaláljalak, és enyém légy a teremtett dolgoktól távol?

Utánad járok mindaddig, míg magadat nekem adni kényszerülsz! Döntsd le a korlátokat, mely elválaszt bennünket. Tisztítsd tisztátalanságomat. Semmisíts meg egy csapással.

Jézusom, nagyon jól látom, hogy akarod, amit én akarok. Mégis hirtelen elrejtőzöl, elvonod magadat tekintetem elől és növeled a sebet, melyet szívemen ütöttél!

Bizonyosra veszem: nekem adod magad, mert szüntelen erre kérlek. Jöjj, jöjj hát Kedvesem! Szí-

vem ajtaja tárva előtted. Utánad kiált minden sebével.

Szent szerelmed ütötte rajta, majdnem egyetlen seb.

Végy el a földről, mert aki ezt érinti, attól te menekülsz. S nem követhetlek nyomorúságom terhével.

Gyerünk, Szerelmem! Tépjük e testet, mely téged megsért. Tiszta, isteni tekinteted tetszéssel nyugodjék ez áldozaton.

A test minden kigondolható halálával haljak meg, csak lelkem szabaduljon fogságából! Nem élhetek többé, mivel a veled való egyesülés pillanatát halogatod. Vértanúságra ítélsz íly hosszú késedelem által, ó imádott megtestesült Ige!

Bocsáss meg, Kedvesem! Bocsásd meg merészségemet. Te vagy az oka. Te késztetsz a cselekvésre és beszédre, melyet méltatlanságom meg nem engedne.

Tudom, ki vagyok. Tudom, megvetésre méltó semmi vagyok. S mégis, te vagy a Szerelmem.

Jöjj, jöjj, légy enyém a magányban, ahol tiszta szereteted felemészthet engem!

Kell, hogy lelkemben ünnepi lakomát készítsek számodra és eléd tegyem mindazt, amit adtál isteni Lelked közlései által! Üdítsd fel magadat saját javaiddal. Viszonzásul emésszen fel szereteted, hogy igazán mondhassam: *Szerelmesem enyém, s én az övé vagyok!.*

Amit itt elmondtam csak gyenge vázlata annak a szenvedő szeretetnek, mely éjjel, nappal foglalkoztatott. Meg kell jegyeznem, hogy a Szentlélek, aki érintette és mozgatta lelkemet, betöltött fénynyel. Viszontszeretetre és bensőséges, baráti beszélgetésre késztetett. A hasonlat erős, mégis gyarló és nagyon földi kifejezés.

Lelkem előkészítésének befejezése a hit és szeretet eszközölte tisztulás által

A legnagyobb kegyelemre várakozva, hirtelen mélységbe zuhantam. Minden összeesküdött ellenem. A vigasztalás eltűnt. Megfosztottan az eddigi kegyelmektől, teljes elhagyatottságban maradtam.

Az emlékezés csak fokozta szenvedésemet s az a gondolat kisértett, hogy nem is volt igazi kegyelmi életem. Időt vesztegettem, s abban kielégülést találtam. Mondhattak, amit akartak, nem vigasztalódtam. Állandóan jelenlevő keresztem volt megfontolásaim leggyakoribb tárgya. Isten gondolata fokozta kínomat, de legjobban fájt a meggyőződés, hogy nem szeretem többé. Sok tökéletlenséget követtem el. Nem volt erőm önmagam elviselésére. Bárki, bármit mondott: sértett. Szívem összeszorult, mikor a mennyből tisztítótűzbe taszítva láttam magamat.

Lelkivezetőm szava fokozta vértanúságomat. Félt, hogy megbetegszem, ezért egy időre csökkentette vezeklési gyakorlataimat. Nem sajnálta az időt, és megbeszélt velem mindent, amiről gondolta, hogy megnyugvásomra szolgál. Fájdalmam nem enyhült. A béke lelkem mélyére vonult, ahol alig észerevehető beleegyezéssel fogadtam Isten minden rám vonatkozó akaratát.

Több hónapig voltam ebben az állapotban. Majd egy napon, mikor éppen imádsághoz készültem, e szavakat hallottam: *Hitben egyesítlek magammal.* Egész lényem felébredt. Tudtam, — ha célba akarok jutni Urunk Jézus akarata szerint — a hit lesz egyetlen támaszom.

Nem volt többé nehéz a kereszt. Ellenkezőleg, az ítélet napjáig hordoztam volna. Szerettem a szenvedést, és szívből megköszöntem, hogy visszatartotta kegyelmeit. Urunk tisztán megőrizte azokat, míg én hibáimmal beszennyeztem volna. Hitben szemléltem Istent s a ráfüggesztett egyszerű tekintet megnyugtatott. Könnyedén, örömmel engedelmeskedtem isteni rendelkezéseinek.

Magamat továbbra is, mint csúnya, megvetendő, Isten irgalmára méltatlan dolgot tekintettem. Lelkem felsőbb szférája urrá lett az alsóbbrendű tehetségeken. Felülről, mint erődítményből nézte ellenségét, akinek ágaskodása nem árthatott többé. Ez állapotban tisztán felismerhető a lélek két része közti határ és különbség.

Fájdalmam lassan elcsitult. Értelemem egy-egy pillanatra feleszmélt, hogy szeresse Szerelmét. Szigorú és követelő volt szellemem. Semmit nem engedett a lélek alsó világába hatolni. Semmi vigaszt nem

nyújtott neki, az pedig szívesen kért volna részt belőle. Igy lelkem boldogságát a szellem ereje őrizte. Istenre vezetett Mindent vissza. Ha lelkem alsóbb tehetségei ízlelhették volna a kegyelmeket, kisajátítva, be is szennyezik azokat. Pedig a hitnek semmi köze az érzelemhez. Ezért véstem mélyen az emlékezetembe: *Hitben egyesülök veled!*

Lelkiszárazságom nem zavart többé, mert arra hagyatkoztam aki engem a hitben táplált. Szellemi szegénységemben gazdagabb voltam, mint minden elképzelhető örömben. Szívem a végtelen Jósághoz fordulva mondta: Hitem van, nagy Istenem. Tudom, hogy létezel. Ez nekem elég. E nagy tisztaság állapota kimondhatatlan egyszerűséget ad a léleknek: örül Istenének, kiben, mint centrumában él!

Az isteni tulajdonságokra vonatkozó magas és világos ismeretek közlése

Különböző tisztulások után Isten nagyon élénken belém véste tulajdonságainak és tökéletességének ismeretét. Ez a benyomás fény és szeretet volt, de úgy gondolom, szeretet hozta létre a fényt.

Szellemem az Istenség egységével foglalkozott. Ebben megmutatkozott a mérhetetlen nagyság, az imádandó végtelenség, a kezdet és végnélküli örökkévalóság. Ki nem fejezhető csodálattal, magamon kívül mondtam: Ó, jóság, ó végtelenség és örökkévalóság! Ismét: Ó, szélesség, hosszúság, mélység és magasság; határtalan, megmérhetetlen, felfoghatatlan, imádásraméltó Fölség! Istenem, te létezel és minden csak annyiban létezik, amennyiben benned és általad él! Ó, örökkévalóság, szépség, tisztaság; világosság, szeretet! Központom, eredetem, végcélom, boldogságom: MINDENEM!

Lényemet annyi új fény telítette, hogy megszédült, elvakult Isten fölségének magasztosságától. Ami korábban állításként mutatkozott előttem, most negatívumban. Szó, név lehull itt, s be kell érnem ezzel: ISTEN! ISTEN! Minden más kevés a Fölséges említésére. Láttam, hogy minden dolog adósa és hozzá tartozik. Tőle ered mindaz, ami szép, ami jó. E szemléletben felkiáltottam: Több vagy, mint jó!

Több, mint szép! Több, mint imádásraméltó! Isten vagy; te vagy a nagy Isten! Láttam, mint felmérhetetlen mélységet, aki önmagán kívül mindenki számára felfoghatatlan, behatolhatatlan. Bárhol voltam, bármivel foglalkoztam: elmerülve találtam magamat ebben a kifejezhetetlen Létben.

A teremtményekben is őt láttam s a teremtményeket Istenben. Olyan volt ez a végtelen fölség, mint nagy, széles tenger, mely áttörte határait és minden oldalról magába zárt. Természetem számára nem is léteztem. E megsemmisülésben nem láttam mást, sem meg nem értettem, mint a tökéletességeket, melyeket szemléltem. Az imádás, csodálat; az alázat és odaadás aktusaiban emésztődtem. Világosan láttam, hogy mindaz, ami Istenben van, maga Isten. Boldog voltam, mert ő boldog, mert öröktől fogva örökké az, aki! Többet akaró kíváncsiság távol állt tőlem.

Szeretetem átalakult. Nem gyengédségből, könnyekből állt többé, hanem erős volt és határozott. A büszkeség, az együttérzés bizonyos fajtája élt bennem, mivel Isten olyan szép olyan jó és telve fölséggel. Semmiségem boldoggá tett, mert ha valami lennék én, Isten nem lenne többé: Minden!

Ez élmény után — mintegy következésképpen — felfogtam János evangéliuma első fejezetének nagy igazságát. Az Igéről, mint fényről, mint életről, mint az isteni élet teljességéről beszél. Az Atya Igéjéről, aki annak teljességében részesített minket. Krisztus nem kimérten kapta a kegyelmet, hanem bőségesen. Ebből juttat a kereszténynek — különösen a szentéletű lelkeknek — szeretete kiömlése által. Megértettem azok boldogságát, akik nem vérből, *sem a test ösztönéből, hanem Istenből születtek.* Nincs nyelv, amely kifejezhetné az imádott Vezér életében való tapasztalati részesedés boldogságát!

Abból amit elmondtam látható, hogy ezek a benyomások nem száraz okoskodások, hanem igazi lelki táplálék. Úgy hiszem, egy évnél tovább voltam az isteni tulajdonságok hatása alatt. Minden idegen gondolat, mely a csalódás veszélyének tehetett volna ki, Isten különös gondviseléséből, távol állt tőlem. Kioktatott mindarról, amit hinnem kell és uralkodott bennem. Tanítása kezdetben

csodálattal töltött el. Ez a későbbi munkája, állapotbeli gazdagodás volt számomra. Nevezhetném boldogító, megszámlálhatatlan jónak, erősítő, lelki tápláléknak.

Akkoriban huszonhat-huszonhét éves lehettem. Hasonlatokkal talán másképpen fejeztem volna ki magamat, de könnyen tévedés áldozata lettem volna. Egyszerűen azt írom, ami az igazságnak megfelel. Tudom, hogy tökéletlen életem sem a múltban, sem most nem érdemli meg az ilyen magasrendű kegyelmet. Mély alázat szellemében írok tehát. Az engedelmesség és a Lélek vezet, aki sugallja, amit mondanom, írnom kell.

Második elragadtatás a Szentháromságba
Lelki nász

Tapasztaltam, hogy mikor az isteni Fölség rendkívüli kegyelmet készített számomra, nemcsak távolról készítette elő lelkemet annak befogadására, hanem sajátos módon — a pillanat közeledtével — mennyei békesség előízét adta. Ebben a sejtelmes várakozásban kérdeztem: Mi a szándékod, Szerelnem? Azután tapasztaltam működését, s rendszerint új imaállapotba helyezett.

Egy reggel, imába merülten, Isten a szeretet rendkívül erős benyomásával vont magához. A Szentháromság szemléletében részesültem ismét. A három isteni Személy tevékenysége magasabb és érthetőbb módon mutatkozott, mint először. Akkor, ámulat fogott el inkább, mint szeretet vagy élvezet; a vízió főként az értelemre hatott. Az isteni jóság azért adta, hogy felvilágosítson, megerősítsen és fogékonnyá tegyen a következőkre.

Most is megvilágosította az értelmet s pedig hatalmas fénnyel, de inkább élvezet és szeretet töltött be, mint csodálat. A jelenlegi kegyelem kizárólag szeretet volt. Általa lelkem bizalmas kapcsolatba lépett a szeretet Istenével és élvezetébe merült. A három isteni Személy viszonyát úgy szemléltem, mint az első alkalommal, de sokkal mélyebb és átfogóbb ismeretet kaptam az Ige születéséről.

Kimonthatatlan titok! Az Atya önmagát szemlél-

ve másik önmagát hozza létre, az ő képét: az Igét. Ez a nemzés sohasem ér véget. Az Ige azonos az Atyával hatalomban, nagyságban és fönségben. Az Atya és Fiú kölcsönös, örök szeretetéből származik a Szentlélek. Mindenben egyenlő velük. Ez a szemlélet minden jó legjava: felülmúl minden ismeretet. Ez az állapot, valódi boldogság! Benne Istent nemcsak megismerjük, hanem szeretve élvezzük, oly bőséges megtermékenyülésben, mely a lelket csodálatos módon betölti és élteti.

Tehát elmerültem a Szentháromság jelenlétében. Hálát adtam, beismertem méltatlanságomat, kifejeztem imádásomat. E benső tevékenységben szinte elfeledtem az Atyát és a Szentlelket, egészen elvesztem az isteni Ige szemléletében. Ő, a szeretet gyengédségével halmozott el. Lelkem gazdagnak tudta magát a végtelen Jóság élvezetében, de semmit sem akart önmagának többé. Kifosztottan, üresen kívánta kontemplálni az örök Ige teljességét.

A szeretet labirintusa ez. Kábultan, elvarázsoltan lelkem szinte nem is tudta hol és mi van vele, mert elveszett a szeretet tengerében. Az Ige fogva tartotta minden képességemet. Ezért lehetetlen volt számomra az Atya és a Szentlélek dicsőítése. Szerelmem és lelkem Ura mindent önmagának akart. Mikor a megvilágosítás egy-egy sugara emlékezetembe idézte az Atyát és a Szentlelket, tekintetem rájuk irányult. Láttam a Lényeg egységét s a Személyek különbözőségét. Egyéni benső működésüket és mindegyik sajátos, szabad cselekvését lelkemben. Ekkor megtudtam és tapasztaltam, hogy az isteni Ige valóban a lélek Jegyese. Ez a felismerés a történés közvetlen előkészítője volt.

Mély, mint az örvény, ez a belátás. Mindaz, amit róla mondhatok, messze van a valóságtól. Semmi érzékelhetőt nem jeleznek a szavak, de nincs más, mint emberi mód a kimondhatatlan kifejezésére. Örülök is ennek, mivel Isten oly fölséges, hogy róla megfelelően beszélni sem tudunk. Ebben az egyesülésben úgy látszott, lelkem egészen bírta őt és hozzá tartoztam fenntartás nélkül.

Ekkor az imádásra méltó második isteni Személy valóban birtokába vett. Egyesített magával és tulajdonává tett. Isteni érintésre, lelkembe-hatolása ál-

tal és csodálatos benne-elmerülésem útján történt ez. A szeretet bensősége és az egyesülés révén benne maradtam. Elveszetten önmagam számára, részesedés útján ő lettem. Ez az élmény feltárta előttem az Evangélium rejtett titkait. *Kezdetben volt az Ige.* Ennél jobb kifejezést nem találhatnék Istenről és az Ige születéséről beszélve.

Soha nagyobb kegyelmet nem éltem át. Bármit mondok róla, csökkenti értékét. A név: Örök Ige, táplálékom, mely szüntelen kielégít. Illat, mely lényemet állandóan átjárja. Szeráfok és más boldog szellemek képessége kellene, hogy mindazt elmondhassam, ami a szeretet elragadtatásában történt. Magával sodorta az értelmet. Képtelenné vált minden egyéb befogadására, csupán a kincseket látta, melyeket az isteni Ige személyében bírt. Igy, örökre elkötelezetten, nagy bensőségben élveztem a menyasszony méltóságát. Ugyanakkor meggyőződtem, hogy a Szentlélek volt a cselekvő erő lelkem és az isteni Ige között.

A véges teremtménytől merészség lenne az ilyen kapcsolat vágya, de képtelen is reá. Ezek a benső történések egészen természetfelettiek: a lélek csak elviseli azt, amit az örök Ige akar és cselekszik. Néha, fogva tartja szeretetben, csodálatban. Máskor — mert a szeretet sohasem nyugszik s nem zárkózik önmagába —, felgyújt és minden tisztelet ellenére, feledteti a fölséget. A hatások és következmények bizonyítják ennek igazságát.

A lélek nem cselekszi többé saját akaratát. Nem távolodhat szeretete tárgyától; benyomásához nem adhat, de el sem vehet belőle. Sejtette ezt a nagy kegyelmet s mielőtt realizálta volna, birtokába is jutott. A történés váratlansága bizonyítja, hogy így csak egy mindenható, jósággal teljes Isten bánik teremtményével, csak ő adhat ilyen lelki élményt.

Mindig tapasztaltam a szelíd indító, a Szentlélek jelenlétét, aki a lelki nászban birtokába vett. Édes tűzben emésztett, szünet nélkül jegyesi dalt énekeltetett. Nincs könyv, mely ezt az égi, isteni nyelvet tanítaná. Az Ige és a lélek kölcsönös, bensőséges kapcsolata, szerető egyesülésük inspirálja azt. Az én nászdalom is lelkem Urának szóló viszonzás.

Ó, Szeretet, Szeretet! Mily édes és milyen boldogító a veled való kapcsolat!

Lezárod szemünket, elrabolod érzékeinket. Esztelenné teszel bennünket. Mit nem művelsz velünk? Egyszer megsebesítesz, máskor megkötözöl gyengéd bilincsekkel. Ó, édességgel teli Szeretet!

Mi a szándékod? Miben leled kedvedet? A szeretet édes játéka gyönyörködtet?

Igen, örömöd telik epedő vágyunkban. Mennyire igaz, hogy szeretet vagy.

Tudom mit teszek érted. Mint viszont-adományt eléd dobom magamat mindazért, ami lelkem számára vagy.

Ó, nem hagylak el soha. Enyém leszel és mindig az én édes Szerelmem.

De mit kezdjek veled? Hiszen enyém vagy már s pedig mindenkorra! Vágyva vágyott életem vagy.

Mit akarok tőled? Szeretetet, semmi mást. Szeretet okozta halálban, annak lángjában felemésztve: Téged akarlak!

* * *

Ez volt belső énekem a külső gond között; bizalmas beszélgetésem az Úrhoz. Imában, utcán, bárhol voltam, szeretetre vágytam, jóllehet szeretetből éltem. Az ember szenved, sóvárog, élvez. Nem is tudom, hogyan mondjam. Nagy önmegtagadásomba kerül mindezt írnom, de akkori imamódomról, Isten vezetéséről nem beszélhetek annak kinyilvánítása nélkül, amit legszívesebben mindörökre szívem mélyére rejtettem volna.

A lelki frigy hatásai

Az isteni Igével történt bensőséges egyesülésben lelkem állapota teljesen megváltozott. Előzőleg állandó vonzásban éltem s vártam a nagy kegyelmet, melyet csak távolról sejtettem. Most a vonzás megszűnt, mert azé voltam, akit szerettem, aki teljesen áthatott és birtokába vett.

Elveszettnek éreztem magamat ebben az óceánban, Megsemmisülten, nincstelenül mindent bírtam, mert Uram közölte velem javait és élveztem végtelen gazdagságát.

Megtorpanok. Vajon találok hasonlatot, mely kifejezhetné az örök Ige egyesülését a lélekkel? Nem találok. Tudom, nagy Isten ő — egyenlő az Atyával, aki mindent teremtett és fenntart —, lelkem mégis átkarolja őt s szemtől-szembe beszél vele. Magasra emelve érzi magát szívem ez egyesülés méltósága által és teljes bizalommal szól hozzá: Második énem vagy. Egészen az enyém. Engedd végeznem azt a munkát, amellyel megbíztál. Nincs más kívánságom. Enyém, akit szeretek. Szólok, mert ő beszél hozzám s amit mondok, nem is saját kifejezésem.

Munkámat végezve, mindenben és mindenhol dicsőségét kerestem; uralma kiteljesítésén fáradtam, mert ő a szívek abszolut ura. Megkettőztem a vezeklést. Mindenkinek mindeneként szeretet-szolgálatban emésztődtem, hogy Szerelmem számára megnyerjem őket.

Némelykor sógorom munkásai közt hallottam, hogy isteni Jegyesem nevét káromolták. Csatlakoztam hozzájuk, hogy a piszkos beszédet abbahagyják. Nagyon mélyen érintett, hogy miattam, hitvány teremtmény miatt és nem Isten kedvéért hallgattak. Időnként velük étkeztem és róla, parancsairól, ítéletéről beszéltem nekik. A szegény, jó emberek, mint gyermek, ragaszkodtak hozzám. Beszámoltak tetteikről, beismerték mulasztásaikat. Jöttek ügyes-bajos dolgaikkal. Kértek, hogy sógorommal békítsem ki őket, de leginkább betegségükben fordultak hozzám. Lakásuk olykor nagy kórteremhez hasonlított, melyben én voltam az ápolónő.

Uram Jézus iránti szeretetből tettem mindent. Nagy könnyedséggel dolgoztam, mert a kegyelem benső érintéseit adta segítségemre ő, akiért fáradtam. Mélységesen lekötelezve éreztem magamat a szolgálat alkalmaiért. Az ilyen alsórendű munkában lelkem Ura megsokszorozta gyengédségét. Elvonultam, hogy mások figyelmét kerüljem és lelkem feszültségét enyhítsem. Hangosan fohászkodtam: Ó, Szerelmem, nem bírom tovább! Hagyj magamra kissé, mert gyengeségem nem viselheti el szereteted

áradását. Vagy vedd életemet, mert a testbe zárt lélek nem képes ekkora szenvedésre. Tudtam, örömét találta panaszomban, mert az ő Lelke késztetett beszédre.

Folytonos elragadtatásban lelkem az örök Igét szemlélte

Ettől az időtől kezdve az Úr oly benső magányba és bizalmas kapcsolatba vezetett, mely felülmúlta eddigi tapasztalásom. Kiválóságainak állandó szemlélete akkora szeretetet ébresztett bennem, hogy felejtette a fölséget. Bár egészen nem feledhette. Csak szeretetnek láttam őt. Ezzel azt akarom mondani, hogy az isteni tökéletességek közt első a szeretet s a szeretet, maga: Isten! Ez a felismerés vonzott és fogva tartott. Az imádság idején kívül is csupa lendület, elragadtatás voltam. Imához készülve mély, benső remegés fogott el s mondtam: Gyerünk a magányba Szerelmem, hogy kedvem szerint szeresselek és elvesszek benned.

Az imamód e fázisában szellemem eltávolodott minden földi dologtól. A második isteni Személy szeretete, szemlélete foglalt el. Természetem ezalatt semmiféle támogatást nem kapott, s így egyedül szenvedte, viselte a mindennapi munka terhét. A lelkem felső világa úgy kezelte a természetes képességeket, mint halálos ellenséget, mely akadályozza, hogy szeretett Urához jusson. Az ügyek intézése, az elengedhetetlen pihenés olyan volt, mint a nap alatt vonuló, erős széltől hajtott és illanó árnyakat vető kis felhő. Bármily rövid is az ilyen eltávololás, a lélek számára vértanúság. A legnagyobb akadály az alvás volt. Mialatt vezeklő köntösömöm feküdtem, lelkem a Szentlélek-sugallta dalt énekelte. Szívem megszakadt volna, ha ő rendkívüli módon nem támogat. Testem nagyon fáradt volt, azért mondtam: Isteni Szerelmem, engedj egy keveset aludnom. Akkor reggel pihenten, újra szolgálhatlak, hisz akarod, hogy éljek. Ébredéskor visszatértem a szeretet állapotába, melyből az álom rövid időre kiszakított. Ha munka közben vonta magához lelkemet, arra kértem, engedje az ügyet elin-

téznem. Azután rendelkezésére állok, hiszen tiszta, szent szeretetében akarok megsemmisülni.

Hasonlóképpen, mikor könyvet vettem kezembe, le kellett azt tennem, mikor a szeretet így hatalmába vett. Csak az ő hatását viselhettem el. Némelykor mégis olvastam, mikor sógorom szobájában az ügyfelekkel folytatott megbeszélés végét vártam. Fárasztott nagyon, hiszen gátat vetettem általa a szemlélődő imának.

A lélek és az értelem harca pedig igen heves. Amit olvastam, szép volt. Szerettem volna gondolkodni felette, de az egész valómat lebilincselő Lélek magával ragadott. Mozgalmas teendőim során viszont nem így volt. Aki ilyenkor látott, azt gondolhatta, hogy egészen benne vagyok s élvezem munkámat. Mivel testem fáradt, szellemem annál szabadabb lett. Ime, ilyenformán éltem a kétféle cselekvésben. Az egyesülés mindig teljesebb lett, mert kellett, hogy a szeretet Istene mindent uralma alá hajtson. Nemcsak az írás, olvasás, de minden szóbeli ima egyre inkább lehetetlenné vált számomra. A Szentlélek elvonta tőlem a szót, hogy a szeretet bensőséges beszélgetését semmi se akadályozza.

Szűz Mária kis zsolozsmáját is ritkán mondtam. Mikor vidéken voltam, szívesen elénekeltem. Ilyenkor megkönnyebbültem. Máskor a mezőket, az üdítő zöldet néztem. Lelkem azonban folytatta énekét s elmerült abban, aki teljesen lefoglalta. Semmi sem mérhető ehhez a boldog megsemmisüléshez. A lélek eped, mintegy meghal szüntelen. Mégis, ez a sóvárgás az ereje, ez a meghalás: élete.

A szeretet vértanúsága

A lélek nem él többé önmagának, sem önmagában, hanem abban, aki elmerítve tartja a szeretet örvényében. Ott szenvedi a szeretet extázisát. A Szentlélek egyszer elnémítja, máskor betölti vággyal és várakozással. Oda vezeti, ahova akarja, anélkül, hogy ellenállhatna, mert az akarat az ő tulajdona. Oly annyira tulajdona, hogy ha valami váratlan dolog vagy titok kötné le figyelmét, abban

a pillanatban a féltékeny isteni Lélek magához vonja és bensőséges indítással szerelme dalát énekelteti.

Azóta olvastam az Énekek énekét. Lelkem akkori állapotának semmi sem felelt meg jobban. Mégis, a benső megtapasztalás egészen más, mint az olvasott szöveg. Isteni étel az. Bizalom és merészség; kapcsolat és kölcsönösség: a lélek és az Ige szeretetének kifejezhetetlen cseréje.

Boldog voltam mikor alkalmilag vidéki házunkba mehettem. Szabadon, távol a zajtól, nagy csendben lelkem isteni Üdvözítőm kegyelmi érintéseinek újabb mártiromságát szenvedte. Napokon át lebilincselt az önmagamba tekintés lehetősége nélkül. Megéltem, amit szent Pál mond: *Isten igéje hatékony. Szétválaszt lelket meg szellemet, a velők mélyéig hatol.* — Ebben a vonatkozásban Isten igéje valóban hasít, miként a kard és tisztít, mint a tűz.

Ez a szenvedés oly bőséggel árasztott el, mely nehezebb volt a természetnek, mint egy kegyetlen halál minden kínja. Szeretet ízzott bennem anélkül, hogy enyhülésemre a szeretet egyetlen aktusát formálhattam volna. Két-három napig voltam így, időközben szívem majd megszakadt. Mikor öntudatom hirtelen visszatért és lelkem felocsúdott, testem a földre csuklott ott, ahol éppen volt. Csak egyet tehettem: Szenvedtem az Ige szent Személyének isteni uralmát. A lélek szenvedve szeret azzal a szeretettel, melyet beléje öntenek. Egyedül azt fájlaltam, hogy nem mehettem hozzá.

Ó, Szeretet, legalább magadhoz vetted volna lelkemet! Bár fogságából kiszabadítottad volna! Nem tudod, hogy e földön számomra minden kereszt? Miután oly bensőségesen egyesítettél magaddal, nem élhetek azok közt, kik téged nem szeretnek. Ha villámod, a szeretet villáma, az égből lesújtana? Nem tudom mit mondok s mit teszek, de te vagy az oka. Ó, nem kérek kincseket, gazdagságot, csak azt, hogy meghaljak és szeretetből haljak meg!

Azután lelkem újabb vágytól szenvedett. Éjjelnappal panaszkodtam. Nem volt hatalmam magam felett. Valóban vértanúság ez, de kedves, mert Szerettem okozza. Megszégyenülnék, ha többet mondanék arról a merészségről, mellyel Istennel társa-

logtam. A szeretet kifejezéseiben a lélek mintegy kileheli gazdagságát, különben a test letörne a szeretet túláradásától.

A felebarátért végzett munka enyhített, éppen azért éjszakákat fordítottam erre és a vezeklő-gyakorlatokra. Ma sem értem, miként bírtam mindazt. Éjjel gyertya nélkül mentem mindenhova. A pince, a csűr, az udvar, a lóistálló voltak állomásaim. Rejtekhelyet és lelkem Urának kedvét kerestem. A környezet és a sok munka terhe nyilvánvalóvá teszi, hogy üdvözítő Uram cselekedett helyettem. Legyen áldott érte!

A szeretet vértanúságának egyéb hatásai

Nem írhatom le mindazt a módot, mely által az Úr szeretettől izzó lelkemet magával egyesítette. Nászunk folytonosan megújult s újra elmerültem a szeretet óceánjában. A szeretet kölcsönössége ez. Az Énekek éneke jegyesével mondhatjuk: *Szerelmesem az enyém s én az övé vagyok.* Egészen az övé! Szívesebben hallgatok azonban, semhogy többet mondjak erről.

Máskor mélységes nyugalomban, Istennel, mint központommal egyesültem. Midőn tökéletessége és nagysága felett örvendeztem, istenségének ragyogó fénye ömlött rám. Miként a látni vágyó napba nem tekinthet anélkül, hogy el ne vakítaná, lelkem sem bírta el ezt a benyomást. Ó, nagy Isten! — kiáltottam — ily módon el nem viselhetlek! Azután megint fénybe merültem. Ő időnként visszatért, én meg ugyanazon szavakat mondtam.

Oly hatalmas volt ez a vonzás, hogyha hosszabb ideig tart, lelkem kiszabadul börtönéből. Végül is részvéttel volt irántam az Úr, s ezt a szemléletet egészen sajátos szeretet-egyesüléssel cserélte fel. Nem tehettem mást, mint amit a bennem működő Cselekvő akart. Engedtem, hogy vezessen. Szerettem volna megsemmisülni, oly mélységes volt bennem a tisztelet, melyet ez a csodálatos fény hozott létre. De a szeretet számára teremtett lényem céljafelé tárult. Isten viszont hasonlíthatatlanul jobban szereti a lelket, mint ez szeretni képes őt. Azért ir-

galmassága, az elmondott titokzatos egyesülés által, mennyei édesség részesévé tett. Mindig szeretetnek láttam őt, aki boldog, mikor a lélek szereti őt és gyengédséggel veszi körül. Viszonzásul ő is szelíd, isteni vonzalmát érezteti vele. A felismerés, hogy Isten szerettetni akar, az örömnek oly teljességét hozta létre bennem, hogy erről szívesen beszéltem azoknak, akikkel találkoztam.

Eme szent szövetség eredményeként Urunk még bensőségesebb közlések által is magához fűzött. Szerelmes szeretettel mentem hozzá és szelíd egyesülésben maradtam vele. Máskor, miután kissé elvonultam, valami fájdalmas és benső ízzás útján árasztott el a szeretet. Éreztem, hogy szűzi Jegyesem mérték nélkül gazdagít s a már úgyis hevülő lényemet újra lángba borítja.

Sugárzó fényben fedte fel előttem önmagát. Kényszeríteni akartam őt, hogy bilincseimet, melyek még mindig a romlott természethez kötnek, törje szét. Ennek rosszaságától ugyanis jobban tartok, mint a pokoltól. Szívem ily esedezései közben a szeretet annyira átalakított, hogy nem kívántam sem életet, sem halált: csupán isteni akaratát. Mesteremhez intézett egyik leggyakoribb panaszom volt, hogy nem szeretem őt eléggé. Ezzel kapcsolatban egyszer oly erőteljesen hatott rám, hogy — mintegy kezembe tartva a szívemet — neki feláldoztam. Többet nem tehettem. Szemléltem aztán a szentek iránta érzett szeretetét. Mindazt kevésnek tartottam Jézusom számára. Kielégíthetetlen voltam. A szeretet teljességét akartam! Ó, édességes vértanúság, amelyben a lélek, az őt egyesülésben tartó szerelme tárgyával azonosul! Élvezet ez, íz nélkül: leírhatatlan benyomás!

Szellemem ilyenfajta elfoglaltsága után, napokon át nem tehettem mást, csak kérdeztem: Méltó lehet egy gyarló szív Jézushoz? A nyomorúságos emberek, mint magam is, szerethetik-e Jézust? Ez idő óta mindig bennem maradt a meggyőződés, hogy képtelen vagyok bármit is tenni érte. Mint az önmagába roskadt ember, mélyen megalázódtam. Ennek következtében fokozódott szeretetem. Világosan láttam, hogy Ő minden, én semmi vagyok; Ő ad nekem mindent, én neki semmit sem adhatok!

Amint már mondtam, Mesterem örömét lelte ab-

ban, hogy rendkívüli negvilágosításaival szenvedtet. Egy napon, benső imában megláttatta velem, hogy az Isten Fia, a második isteni Személy, mintegy az Atya kebele, a szeretet oltára. Ott laknak Isten választottai az Ige szeretetétől felemésztve. Megtudtam, hogy Ő az én otthonom is. Képszerűen ugyan semmit sem láttam, de nem találok más kifejezést megértetésemre. Ó, Istenem, micsoda beteljesülés az! Mi több! Az Istenség öléből három szeretet-folyam tört elő. Általuk a Szentháromság megittasította a boldogultakat és felüdítette az eget. Anélkül, hogy feledhettem volna az isteni Lényeg egységét, nagy szeretet egyesített az Igével és ismételtem: Odaviszel engem is, Szerelmem! Ott látlak és szeretlek majd mindörökké!

E vízió befejeztével sóvárgó vágy emésztett, és szüntelen felpanaszoltam, hogy még mindig e halandó testben tart fogva. Időnként heves szívdobogást kaptam és testem minden ereje elhagyott. A legnagyobb aggodalmat az okozta, hogy nem láttam kiutat mártiromságomból. Nem is tudom miként szóljak a szenvedés e fajtájáról? Voltam már mélységes benső összeszedettségben, mikor édes vigasztalásban elveszítettem az érzékelés tudatát. A mostani élmény kifejezhetetlenül mélyebb volt. Mintha szívemet verték volna át! Nem képzelődés ez. A fájdalom valóban elviselhetetlennek tűnt, de ugyanakkor édes volt s kivántam, hogy ismétlődjék. Ez az állapot haldoklás, ezer kiáltásra késztetett: Elég már, isteni Szerelmem, elég! Igy szívem — hatalmas vonzásban, folytonos szenvedésre rendelten — vigaszosabb vértanúságot szenvedett, mint amit a föld minden elképzelhető öröme nyújthatott volna.

Más alkalommal azt tapasztaltam, hogy imádott Jézusom el akarta választani szellememet a testtől. Ez roppant kínos a természet számára; ha három napig tartott volna, belehalok. Ugyanis szellemem a Szentlelket akarta követni, mivel hatalmas erővel vonzotta. A szegény test viszont szenvedett, mert rettenetes magányban maradt. Ha nem tapasztaltam volna, nem is hinném, mi történik a szellem ily felfüggesztése idején.

Végül megszabadultam agóniámból az örök Ige legszentebb Személyével való egyesülés által. Be-

lém áradt öröme lecsendesítette lelkem alsóbb tehetségeinek vágyait. Ebben az együttlétben átéltem a Menyasszony vallomását: *Lelkem szeretetre gerjed, midőn Jegyesem szól.* — Ezután visszatértem a bensőséges bizalom, a kölcsönös szeretet állapotába. Jézus nem hagyta magára lelkem természetes képességeit. Bár vigasztalásban nem részesültek, mégis titokzatos módon fenntartotta azokat.

Ki sorolhatná fel a szellem útjainak sokféleségét? A lélek állandó szeretet-aktusban él. A Szentlélek kinyilvánítja neki isteni fölségét és gazdagságát. Folyton követi választottját, sürgősen megosztani kívánja kincseit. A lélek felismeri őt: Szerelmem csupa báj! Szüntelen követ, mintha csak egyedül lennék, akit szeret. — Azután, mint aki végtelenül örül e szavaknak — melyeket különben ő sugall jegyesének —, a Szentlélek megsokszorozza kegyelmi kedvezéseit. Kimeríthetetlen forrásként elárad a lélekben; ez viszont túlcsordul és visszatér forrásába, hogy elvesszen abban.

Néhány vallomás a szeretet vértanúságában

Imádott Szerelmem! Lelkem mennyei barátja! Mit tegyek idelent, ezen a szennyes földön? Tudod, mily elviselhetetlen vértanúság ez a földi élet a téged szerető lelkeknek? Ó, Szeretet! Ragadj ki engem ebből a nyomorúságból és elesettségből. Nincs itt más, csak a szellem ziláltsága és szomorúság. Szívem örök lakásod után sóhajt. Bár láthatnám páratlan szépségedet és elnyerhetném a vágyva-vágyott egyesülést!

Ó, Isten, mily boldogság a testtől — a szeretet tökéletes egységének nagy akadályától — megszabadulnunk!

Kincsünk, életünk, szerelmünk vagy itt a földön. Igen, mindez vagy számunkra, mikor önmagadba rejtesz minket. De mikor tapasztaljuk szegénységünket? Ki segít hát, hogy testem börtönét lerontsam? Akkor örök foglyodként benned maradnék, mert ez a rabság a föld minden szabadságánál ezerszer többet ér!

Lelkem szerelme! Ki ismeri a sebeket, melyeket a választott lelkeken ütsz? Örömöd telik epedésünkben, mindennapi halálunkban! S ez a halál ezerszer kedvesebb, mint az élet! Ó, Tisztaság! Ó, Fényesség! Ó, nemes Méltóság! Ó, Szeretet: szívem Istene! A legcsekélyebb hiba is milyen jelentős annak a léleknek, aki szeret téged. Írtsd ki belőlem mindazt, ami nem tiszta szeretet. Tégy méltóvá tiszta szerelmedre.

*

Édes Életem! Tetszik kínlódásom? Hidd el, utánad lendülő vágyam igazi. Tudnod kell, mert szívem leplezetlen előtted, egészen közel szent Szíved (*) oltárához.

Hadd legyek hát a tied, miként te egészen az enyém vagy. Végy birtokodba és add, hogy egymásba áramló szeretetünk által is bírjalak. Még egy ütés, s az áldozat szent oltárodon lesz.

Izzó parázs! Égesd lelkemet, mert csak a te tüzedben akar élni. De közel lehetek-e hozzád, sőt a szent tűz oltárán, anélkül, hogy a szeretet fölemésszen? Ó, titkok titka! Egyesülve vagyok veled, lángragyúlt szíveddel, mégis élek és meghalok egyszerre! Élek, mert nem egyesülhetnék veled, ha nem a te életedből élnék, ó csodálatos Élet! Meghalok, mert az egyesülés halál s mindennek véget vet, ami nem te vagy. Tehát élve és halva nem a magamé, hanem a tied vagyok, ó egyetlen vágyam!

*

Életem szelíd jóságú Ura! Nem kérhetek többé szenvedést. Engedelmeskednem kell. Meddig? Eltűröd ezt? Nagy lemondás számomra. De mit tegyek? Szeretettel helyettesítem a vezeklést. Foglalkozásom a te vigasztalásod lesz.

Ó, mily édes vagy számomra. Nem szeretlek úgy, ahogy azt kívánom, mert kimondhatatlanul akarlak

---

(*) Ez a Jézus Szívére vonatkozó eminens utalás nemcsak teológiai szempontból nagyszerű, hanem időpont szempontjából is. Mária első írásaiban, már 1626-1627-ben megtaláljuk.

szeretni. Ha akarod ezt, adj szeretetet. Nélküle nem élhetek.

Mit beszélek? Add magadat, aki szeretet vagy és az én életem. Kevesebbet nem akarok, mint téged. Fejezd be munkádat és irgalom nélkül semmisítsd meg bennem mindazt, ami nem tiszta szeretet. Tekinteted, egyetlen érintésed, csendes érkezésed: elég. Úgy teszek, mint szent jegyesed az Énekek énekében, aki, mikor megtalált, többé el nem bocsát.

*

Tűznek neveznek. Nem, Szerelmem, te nem vagy tűz és nem vagy víz. Nem vagy az, aminek mi mondunk. Az vagy, aki dicsőséges örökkévalóságodban vagy. Te vagy! Ez lényeged, ez a te neved! Te élet vagy, isteni, élő élet, egyesítő élet. Boldogság vagy. Imádásraméltó, kimondhatatlan, megfoghatatlan egység vagy. Egyszóval: Szeretet vagy, az én Szerelmem!

Mit mondjak hát rólad? Magad számára teremtettél engem; magadért, mert szeretet vagy. Miért ne beszélnék hát a Szeretetről? De mit mondjak? A földön lehetetlen beszélnünk róla. A szentek, akik a mennyben szemlélnek téged, csendben imádnak, s ez a csend megszentelt beszéd, melyben ízlelik a szeretetet. Minket is betöltesz szerelmeddel, mint őket, ó nagy Istenem! Magaddal telítesz minket, mint őket. Miért nem cselekszünk tehát úgy, mint ők? Miért nem ízleljük a szeretetet, mint ők? Ha Szeretet vagy számukra, az vagy számunkra is. Ők, fedetlenül látnak téged, ó édes Életem! Ők magasabban állnak nálunk. Mi még bűnben és testünk nyomorúságában élünk. De mikor megszabadulunk fogságunkból, majd úgy látunk téged, mint ők; dicsőítünk, átkarolunk, mint ők. Birtokolunk s velük együtt elveszünk benned. Nem használjuk többé ezeket a gyarló hasonlatokat, hogy kifejezzük szeretetedet: Szeretet leszünk, semmi más. Benned élünk akkor, aki egyetlen Szerelmem vagy, Irgalmasságom és Mindenem!

A szentáldozás vigasza a szeretet vértanúságában

Végül Üdvözítőm csökkentette a szeretet nagy és heves áradását. Helyette oly bensőséges elmélyülést adott, hogy miatta minden mást elfelejtettem. A vele való együttlét erejét és vigasztalását ki nem fejezhetem. Főként a szentáldozásban élveztem őt, mikor senki és semmi nem állt közöttünk. Aggodalmaim enyhültek. Magamba zártam, de nem tudom mi módon bírtam őt és ő engem. Belső érintései által meggyőzött, hogy ő van velem, ő, a Szeretet, a szívek Mestere. — Hosszú ideig szoros egységben tartva engem, szemléltem és bírtam a szentségben jelenlévő Szentháromságot is. Mily nagy igazságokat ismer meg itt a lélek! Mélység az, melynek sem alapja, sem partja. Sohasem tudnám elmondani, amit Isten feltárt lelkemnek, amikor önmagát adta ebben az imádandó szentségben. Az örökkévalóság mutatja majd meg, ahol mindent leplezetlenül látunk. Szavaim fogyatékosak az ily kimondhatatlan dolgok közlésére.

E szent cselekmény után rendszerint azonnal munkához láttam, sógorom ügyeit intéztem. Sem az utca lármája, sem a kereskedőkkel való tárgyalás, sem egyéb kötelesség nem lazították Istennel való kapcsolatomat. A szeretet e szentsége által Isten Egysége töltött be. Egészen más volt ez, mint Isten jelenlétének megszokott tudata. Állandó éhséget éreztem a szentáldozás után. Néha öt-hat óra múlva is — a világ legszétszóróbb ügyeivel foglalkozva — oly élő volt bennem ez a kapcsolat, hogy csak erőszakkal vettem magamhoz más ételt. Sógorom némelykor véleményemet kérdezte az üzletről, a hallott dolgokról. Ilyenkor megszégyenültem, mert semmi jelentőset nem mondhattam. Lelkivilágom annyira igénybe vett, hogy dolgokra, személyekre nem is figyeltem. Gyóntatóm komolyan megrótt ezért és nagyobb figyelemre kötelezett. Alkalmazkodnom kellett tehát, az Úr iránti szeretetből. Ez ugyan nem vont el élvezésétől, de igen sok szenvedést okozott; azonkívül alkalmat adott az erények gyakorlására. Csak Isten tudja, mennyit szenvedtem megtérésem óta!

Egyetlen napom nem volt kereszt nélkül. Úgy

látszott, minden a szívtisztaság és a szellemi felszabadulás útjában állt. Ez pedig rendkívül fontos az Istennel való egyesüléshez. Ennek ellenére semmi — ismétlem semmi — meg nem szakította azt az erőteljes, benső kapcsolatot, mely engem Jézusomhoz fűzött.

Miként vezetett az Úr a szeretet mártíromsága után lelkem alapvető és állandó állapotába

Körülbelül egy év telt el azóta, hogy az isteni Jóság lelkemet birtokába vette. A vonzalom, a vágyódás, a szenvedő szeretet idővel veszített erejéből. Szellemem egyszerűsödött. Érzelem nélküli, bensőséges ima táplált. Üdvözítőm megvonta nagy elragadtatásaimat, s azóta lelkem központjában: Istenben maradtam. Egyszerű, boldogító, kifejezhetetlen valóság. Ide érzelem nem hatol. Az eddig a pontig jutott léleknek nem számít többé, hogy foglalkozások zűrzavarában vagy az egyedüllét magányában tartózkodik-e? Minden mindegy, mert ami érinti, ami körülveszi, ami érzékeire hat, nem akadályozza többé az állandóan cselekvő szeretet működését. Beszél, olvas vagy ír; dolgozik vagy bármit tesz, ez az alapvető lelkület: az Istennel való egyesülés megmarad. Társalgás közben, a világ zajában, a Jegyes otthonának csendjében, azaz saját lénye mélyében él. Nem tudom, hogy az ily módon birtokba vett lélek kivonhatná-e magát ebből az állapotból? Azt gondolom, nem cselekedhet, sem nem akarhat, mintha nem is volna szabad akarata. Úgy látszik, a Szeretet lefoglalta mindazt, amit a lélek — a szellem felsőbb erői behódolásakor — neki átadott.

E kölcsönös odaadottságban Isten nagysága sem zavarja többé. Egyszerű, meghitt kapcsolatban marad vele. Csak azt tekinti, amit Isten akar s hogy őt ebben az önátadásban akarja. Ezt az egyetértést és harmóniát nem érti és nem is érzékeli más, csak aki tapasztalta és élvezi. Ezt a titkot meg kell őrizni, mert minden szót meghalad. Az ily magasztos élményre nem hivatott test összeroskad, ha a szellem

benyomását általa akarjuk kifejezésre juttatni. Így voltam én is, mikor belső világomról szóltam. A Szentlélek haladéktalanul mindent magához vont. Az érzékeket mintegy halálra adta, a lelket pedig egyesülésre szólítja s minden emberi elképzelést felülmúló gyönyörűség részesévé teszi.

Midőn lelkem a teremtett dolgok fölé íly magasra emelve látta magát, a világ minden gazdagsága és boldogsága csak kis pontnak, megvetendő porszemnek tűnt. Isten nem személyválogató. Ő formálta olyanná a lelket, amilyen. Vannak, akiket szemétdombról emelt trónra, s ez semmiképp sem alázza meg őt. Ellenkezőleg, megdicsőíti!

Hallgatásra kényszerülök, mert nem hinném, hogy az emberek és angyalok nyelve együtt kifejezhetné azt, ami ily fönséges közlések idején a lélekben végbemegy. Azt gondolhatnák, túlzok. A magam részéről bevallom, hogy nincs képességem a jóságos Isten irántam tanúsított nagy irgalmáról beszélni.

Jóllehet írtam az Istenség örvényébe való merülésemről; az isteni Szellemmel való bensőséges kapcsolatomról, mégis mindig tudtam s éreztem, hogy semmi vagyok, akivel a Minden, végtelen irgalmat gyakorolt. Szeretetem legbensőbb dalában is biztosítottam, hogy dicsőségem az ő nagysága és önmagam semmisége.

Miután nem egyszer, hosszú ideig maradtam az Istennel egyesültség boldogságában, gyarlóságom ismerete némelykor a csalódás félelmével töltött el. Láttam az aránytalanságot Isten és lelkem között. Kértem óvjon meg a tévedéstől. Ekkor lényem legmélyén ezeket a szavakat mondotta: « Akarom, hogy dicséretemet énekeld itt a földön, miként a boldog szellemek teszik azt az égben. » Ekkor beláttam ennek az állapotnak nagy tisztaságát. Egyben megértettem azt is, hogy aki Istenre hagyatkozik, áldja jóságát és lelke mélyén a szeretet egyesülése révén — az érzékektől szabadultan, teljes nyugalomban — hozzá ragaszkodik; bírja a szentek boldogságát! A kisértések vihara ide nem jut el. Semmi ki nem vonja a lelket biztonságos, boldog világából.

Urunk szavaihoz visszatérve, lelkem szinte szünet nélkül énekelte jegyesi dalát: Légy áldott, Szerel-

mem! Dicsőítessél és áldassál édességes Istenem! — Ekkor huszonnyolc-huszonkilenc éves lehettem.

Fájdalmam a világhoz való kötöttség miatt. Vigasztalás

Azt hiszem már szóltam a kolostori életre irányuló vágyamról. A hívás megtérésem első esztendeje óta sohasem csökkent. Legbizalmasabb beszélgetéseim idején mindig szóltam erről Urunknak.

Ha egyáltalán tetszett valami világi életemben, az a szerzetesnők állapota volt. Amennyire tehettem, utánoztam őket. Annyira beleéltem magamat a gondolatba, hogy szinte kísértést láttam benne, mert elvont kötelességemtől. Kértem Jézust szabadítson meg, hiszen úgyis a felebaráti szeretet szolgálatában állok, és fiamról is gondoskodnom kell. Panaszomat benső megrovás követte. Az isteni Jóság gazdagsága ne lenne elég fiam és a magam számára?

Ő engedte meg, hogy a szerzetesi élet rejtett kincseibe tekintsek, ő tegyen hát azok birtokosává. Reá hagyatkoztam s vártam az órát, amikor a mindennél kedvesebb tanácsokat követhetem, melyeket ő adott nekünk az Evangéliumban.

Ennek a vágynak az ereje Istenhez kötött s kértem szüntelen, hogy engedje hamarosan elérnem. Szívemben viszont hallottam szeretetteljes szavát: Várj, várj! Légy türelemmel. — Reményem erősödött és vártam a megvalósulás pillanatát.

Az ördög viszont nem aludt. Szüntelen kísértett a szegénységgel kapcsolatban. Mindent kitalált, hogy visszartartson a lemondás útján. Egyetlen kísértés sem háborgatott annyit, mint éppen ez. Olykor oly heves volt a támadás, hogy már-már beleegyeztem. Ilyenkor a benső imába menekültem és isteni Barátomra hagyatkoztam. Majd beszámoltam lelkivezetőmnek. Ő látta, hogy Isten teljes kifosztottságot kíván tőlem, s minden ellentétes gondolat kísértés. Igy a képzelet nyugtalansága lassan elcsitult. Lelkem mély békét élvezett Isten akaratára hagyatkozva.

Nagyon sokat szenvedtem a környező világ tisztátalansága miatt is. Egy alkalommal szabados beszédű társaságban voltam. Okosan közbe nem szólhattam, félre sem vonulhattam, bár isteni Mesterem sürgetett lelkem mélyén, hogy hagyjam ott őket. Ám, az emberi tekintet visszatartott. — Végül is, szeretete lángra lobbantotta szívemet és szobámba kényszerültem. Ott leroskadtam. Majd kérve, kértem ha már nem szabadít ki a világból, legalább tiszta érzésű emberek között élhessek! Ekkor Krisztus Lelke megértette velem szent Pál szavait: *Maga a Lélek könyörög értünk kimondhatatlan sóhajtozásokkal.*

Ezután gyengéden biztosított, hogy nemsokára teljesíti kérésemet, legyek még kissé türelemmel. Mélységes béke és biztonság lett urrá rajtam. Még nem sejtettem, miféle eszközökkel szabadít ki a világból és hová szólít. Az ő gondja! Nekem semmi eszköz sem állt rendelkezésemre.

Isten akarata megnyilvánult. Belépésem sürgetése

Legelső és mély benyomásom óta, miszerint el kell hagynom a világot, az orsolyitákra gondoltam, mivel ők a lelkek szogálatára lettek alapítva. Akkor még nem éltek Tours-ban (*). Nem is tudtam merre voltak, csak beszédből hallottam róluk. Figyelmem természetszerűleg a helybeli kolostorokra irányult. A feuillantok (**) általános főnöke megígérte, hogy az első szabad helyet nekem biztosítja a nővérek otthonában, az atyák pedig fiamról gondoskodnak. Mások a kármelitákat ajánlották. Isten azonban egyik közösséget sem szánta nekem. Vártam útmutatását. Addig is fogadalmaim, a szegénység, tisztaság és engedelmesség szerint éltem.

Rajmund atya bízott hivatásomban. Kereste a megvalósítás módját, anélkül, hogy erről nekem

---

(*) Az orsolyiták csak 1622-ben telepedtek le Toursban.

(**) Feuillantok: szerzetesközösség Toulouse mellett. Mind a férfi, mind női ága kihalt.

szólt volna. Időközben az orsolyiták letelepedtek Tours-ban. Három év múlva új otthonukba, a jelenlegibe költöztek, közel sógorom lakásához. Valahányszor elmentem a házuk előtt, lelkemben világosság támadt s tudtam, hogy — vonzódásom ellenére nem a feuillantinekhez, hanem — az orsolyákhoz kell mennem. Lelkivezetőm viszont ellenezte ezt. Azért fegyelmeztem vágyamat s igyekeztem elfeledni őket. Mégis, újra és újra mérlegeltem a rend célját, értékeltem munkájukat, mert annyi lelket kiragadnak a sátán karmaiból.

Békességben vártam tehát az Úr akaratának megnyilvánulását. Ekkor történt, hogy valami ügyben Franciska anyát, az orsolyiták helyettes főnöknőjét kellett felkeresnem. Az első látogatást sok más követte és bensőséges, szent barátság jött létre köztünk. A bizalom ellenére sem kértem segítségét. Éreztem, hogy Isten kezében kell hagynom a dolgot.

Végre üdvözítő Mesterem lelkiatyám értésére adta, hogy engem az orsolyitáknál akar látni. Rajmund atya azóta pártfogolta ügyemet, sőt Franciska anyával is tárgyalt. Múlt az idő, s lassan harminc éves lettem. Ekkor a kegyelem felismertette velem, hogy a cselekvés ideje elérkezett. Nagy történésnek véltem, de az ügy nem igen haladt. A benső hang pedig sürgetett: Siess! Itt az idő. Semmi tennivalód nincs többé a világban. — Elhatározásomat közöltem lelkivezetőmmel. Különben ő is hasonló indítást érzett ügyemmel kapcsolatban. Sógorom viszont fokozottabban hasznosítani akarta üzleti adottságaimat.

A belépés időpontjában támadt nagy megpróbáltatás

Ugyanezen évben — mikor harminc éves lettem — Franciska anya a Tours-i közösség előljárója lett. Isten ösztönzésére előkészítette felvételemet a társulatban. Még aznap értem küldött s biztosított jóakaratáról. Kilátásba helyezte felvételemet. Én azonban lelkivezetőm véleményét akartam előbb tudni, ezért csupán köszönetet

mondtam, de nem nyilatkoztam. Jósága meglepett és mélyen meghatott.

Nyilván fiam sorsa nagyon foglalkoztatott. Még csak tizenegy éves volt s minden anyagi segítség nélkül. Az ördög erről az oldalról támadott: oktalanul cselekszem, érdekeinkkel nem törődöm; fiamat — magára hagyva — szerencsétlenségbe taszítom. Az ily ellenvetések igen lehangoltak. Isten azonban bizalmat öntött belém. Ő gondoskodik fiamról, akit iránta való szeretetből hagyok el. Elhatározásom rendíthetetlen volt. Követem az isteni tanácsokat, melyeket az imádott megtestesült Ige tárt elénk az Evangéliumban.

Nagyon szerettem fiamat. Ebben rejlett az áldozat. Isten akarta, tehát vakon, mindent Gondviselésére bíztam. Dönteni azonban még mindig nem tudtam. Benső eligazításra vártam. Gyóntatóm és Franciska anya is megértették ezt. A jó főnöknő — kétségtelen isteni Mesterem késztetésére — önzetlen szeretettel más szerzetesrend felé is megígérte segítségét.

Ilyen hosszú bizonytalanság után, mikor legkevésbé vártam a megoldást, a feuillantinok iránti minden érdeklődés eltűnt lelkemből. Határoztam. Lelkiatyám is beleegyezett. Megszerezte az érsek és a kolostor hozzájárulását, mivel hozomány nélkül jelentkeztem. Elhárította nővérem és sógorom ellenvetéseit, sőt megígértette velük, hogy fiamról gondoskodnak. Minden rendben; készen álltam a nagy lépésre. Ekkor, Üdvözítőm életem egyik legérzékenyebb, súlyos keresztjével ajándékozott meg.

Két héttel belépésem előtt történt. Szándékomról fiam semmit sem tudott. Igen ragaszkodott az egyik feuillant atyához, s Párizsba készült vele, hogy ott szerzetessé legyen. Korát tekintve, az atya természetesen elutazott nélküle. Ez annyira elszomorította, fiamat, hogy — tervéről mitsem szólva — egyedül útra kelt. Mindenkit mozgósítottam keresésére. Bizonyosra vettem, hogy vízbe fulladt, vagy rossz emberek csalták el. Hasonló gondolatok kínoztak három napon át. Sohasem hittem volna, hogy egy gyermek elvesztése ekkora gyötrelem az anyának! Kifosztottan roskadtam a

kereszt tövébe s teljes lélekkel elfogadtam az isteni Jóság rendelkezését.

A három napi keresés alatt — vízkereszt nyolcadában — szívem a Szent Szűz fájdalmával egyesült. Kissé megsejtettem mit érzett ő, amikor elveszítette Jézusát: az Isten Fiát. Én gyarló, csak kis semmiség elvesztését szenvedtem... Ez a gondolat vigasztalt némileg, mások viszont annál jobban gyötörtek. Akik tudtak belépési szándékomról, Isten ujját látták a történtekben. Minden oldalról szorongatva, szívem majd megszakadt. Egy jámbor szerzetes előre jelezte e megpróbáltatást: Legyen elkészülve igen nagy kegyelemre — mondotta — melyet súlyos kereszt előz meg. Igaza volt. Belépésemet fiam elvesztése előzte meg!

Végül barátaimmal végzett bensőséges ima és három napi keresés után a jóságos Isten visszaadta fiamat. Egy derék ember hozta vissza a Blois-i kikötőből.

A vád, a helytelenítés nem szűnt meg körülöttem. Fiam még fiatal, megismételheti szökését. Vesztének oka leszek... Mindenki jogot formált a megrovásra, amiért kiskorú fiamat s fájdalomban megroskadt idős apámat segítség nélkül hagyom. Mindez gyötört, de ugyanakkor élt bennem az Úr szava: *Aki jobban szereti apját és anyját, mint engem, nem méltó hozzám és aki jobban szereti fiát és leányát, mint engem, nem méltó hozzám.* - Ez a szöveg megerősített annyira, hogy csak Urunk akaratát kedveltem és minden áron engedelmeskedni akartam.

Gyóntatóm sokat segített és biztosított, hogy Istennek gondja lesz fiamra. A belső hang pedig sürgetett: Siess, nincs mit tenned már a világban! Nővérem, sógorom megígérték, hogy gondjaikba veszik fiamat, miként én tenném, ha a világban maradok. Nem volt egyéb biztosítékom, mint egyszerű szavuk. Sógorom kevéssel később meg is halt. Benső indításra az Üdvözítő gondviselő szeretetére, a szent Szűz és szent József oltalmára bíztam őt.

Búcsú apámtól és fiamtól

Közvetlen belépésem előtt, több napon át, bensőséges egyesülésben maradtam Urunkkal. Éjjelenként alig aludtam. Kérdeztem, miként teljesítsem akaratát s fiamat újra és újra rábíztam. Biztosítottam, hogy készségesen lemondok elgondolásaimról, ha ő úgy akarja. Tudtam, nem vonná meg tőlem kegyelme segítségét a világban sem, hol annyira szeretett. Kértem, fiam elhagyását ne tudja hibámul. Kedvéért minden emberi okosságon túlteszem magamat. Jézus örült odaadásomnak és gyengéd szeretetével halmozott el. Lelkemet mennyei erővel táplálta és bátorságot adott minden akadály leküzdéséhez.

Isten és a boldogságos Szűz oltalmába helyeztem tehát fiamat és szánalmasan síró apámat. Búcsúzáskor ismét előhozta okait, hogy visszatartson. Rendíthetetlen voltam. 1631 szent Pál megtérése ünnepén hagytam el a házat, a világot. Fiam beletörődötten velem jött. Tiz éven át szigorúan neveltem, semmi ragaszkodást nem nyilváníthatott. Tőlem sem kapott sok melegséget azért, hogy mikor Isten szólít, ne csüngjön rajtam. Külsőleg nem mutatta, de lelkében óriási küzdelem folyhatott. Hulló könnyei bizonyították ezt. Mélységes részvét fogott el, úgy éreztem, szétszakad a szívem. Nem mutattam fájdalmamat, mert Isten mindennél drágább volt nekem. Fiamat ismét szent kezébe helyeztem s mosolyogva búcsúztam.

Aztán gyóntatóm áldását kértem. Majd Franciska anya és a Társulat — Üdvözítőnk iránti szeretetből — barátságos szívélyességgel fogadtak. Természetesnek találtam volna, ha a segítőnővérek közé küldenek. Nagy meglepődésemre a kórusi nővérekhez kerültem. Mint alamizsnát fogadtam rendelkezésüket. Korábban az érsek úr áldását is megkaptam, aki látni óhajtott belépésem előtt.

MÁSODIK RÉSZ

TOURS - KANADA
1634 - 1672

A szerzetesi élet boldogsága
A fiam által okozott szenvedés

El nem mondhatom, mennyire kedves volt számomra a kolostori élet a sok bajlódás után. A benső felszabadulás egészen megfelelt lelki magatartásomnak sőt természetes hajlamaimnak. Semmiféle nyugtalanságot sem szerettem. Azt gondoltam, nincs többé vihar, mely megtámadhatná békémet. Tiz-tizenkét évig vártam e nagy jóra. Micsoda boldogság! Belépésem pillanatától rendkívüli változást észleltem lelkemben. Eddigi beállítottságom eltűnt, új szellem telített.

A világban mohón kerestem a vezeklés alkalmait. Azonkívül naponta áldoztam s a felebaráti szeretet gyakorlatainak éltem. A kolostorban mindez nem kötött. A közösségi élethez való alkalmazkodásra késztettek. Félre tettem tehát az önmegtagadás különböző eszközeit. Az engedelmesség iránt soha, a legkisebb ellenkezés sem élt bennem. Hibáimat gyermekded készséggel javítottam. Különben képmutatónak véltem magamat az emberek előtt. Igen szerettem a közösségi életet. Ezt a vonzalmat Urunk adta s életem végéig megőrízte bennem.

Nem sokáig maradtam vezeklési gyakorlatok nélkül. Üdvözitőm őrködő jósága ugyanis azt akarta, hogy keresztből éljek. Hamarosan igen fájdalmas megpróbáltatásokat küldött. Voltak, akik megbotránkoztak belépésemen és felbiztatták fiamat, hogy addig járjon utánam, mig ki nem engednek. Barátai gúnyolták, ostobának tartották, akinek se apja, se anyja. — Jöjj, megkeressük, mondották neki máskor. Nagy zajt csapunk, s akkor visszaadják neked. Szegény fiú, sírt keservesen. A kolostor kapujához jöttek hát, nagy összevisszaságban kiáltoztak, ahonnan kicsengett a fiam hangja: Adjátok vissza az anyámat! Anyámat akarom!

Szívembe vágott a kiáltása. A lármát az egész ház hallotta. Máskor fiam a templomba jött, átbújt az áldoztató rácson s onnan kiáltotta: Adjátok vissza az anyámat! — Ismét máskor a munkásokkal az udvarban látták. Mindig figyelt, merre lehetek, hol láthat meg. Ilyenkor apró ajándékokkal hozzá küldtek.

Szenvedésemet fokozta ezenkívül az a személy, aki legjobban igérte támogatását, de egészen elfordult tőlem. Mások szívtelennek tartottak, mert gyáván magára hagytam gyermekemet azért, hogy saját tetszésemet keressem. Azt híresztelték, hogy hamarosan úgyis túladnak rajtam a nővérek, a nyugalmukat háborító sok zaj miatt. Velem együttérző ismerőseim pedig kilépésre késztettek, mielőtt a fátyolt felvenném. Nem csodáltam volna, ha megelégelik a zavarást, de ugyanakkor igen fájdalmas kereszt lett volna számomra a világba való visszatérés. Üdvözítőm szent kezébe tettem az ügyet. Kérve kértem vegye oltalmába szegény, elhagyott fiamat, aki még 12 éves sem volt. Tudtam, ő is sokat szenved, hiszen a rokonok nem pótolhatják az anyai szívet, sem a gyermek hozzájuk közeledése nem olyan magabiztos.

Mérlegeltem mindezt a szenvedést, de vállalnom kellett szeretett Jézusomért. Végre egy napon belső szavakkal vigasztalt. Biztosított, hogy gondoskodik fiamról és hogy ebben a házban leszek szerzetesnő. Ez az isteni igéret megnyugtatott, erőt adott, mert tapasztaltam, hogy *az Úr szava szellem és élet.* Ő annyira hűséges igéretei megtartásában, hogy *előbb múlik el az ég és föld, semhogy egyetlen szava eredmény nélkül maradna.* Ha az egész világ állította volna az ellenkezőjét annak, amit ezek az isteni szavak kinyilatkoztattak nekem, nem hittem volna el. Minden szomorúságom biztos békévé változott. Sejtettem, hogy fiamat az Úr szolgálatára hívja, mivel ő maga gondoskodik róla. Ezenkívül elöljárom is tudomásomra hozta, hogy sem ő, sem a nővérek nem gondoltak elküldésemre. Igy hát a vihar elmúlt, de csak azért, hogy fokozott erővel térjen vissza.

Belépésem előtt fiam maga volt az ártatlanság. Most, miután annyi mindent beszéltek neki, meg-

változott, elkeseredett. Tanulni nem akart és semmi érdemlegeset nem tett. Az ördög súlyos támadását szenvedtem ismét. Hibáztatott a balszerencse miatt, visszatérésre sürgetett, hogy helyrehozzam a dolgokat. Vádolt, hogy nem Isten késztetésére hagytam el a világot, hanem saját kielégülésemet kerestem, önszeretetemet követtem. Gyermekem csak kellemetlenséget okoz, elvész, és felelős leszek romlásáért. E gyötrő gondolatoktól szinte ködössé vált értelmem és meggyőződésemet, hogy kitartok a kolostorban, merő képzelődésnek véltem. Mégis legjobban az aggasztott, hogy Istent megbántottam. Ezerszer inkább a világban maradnék, semhogy őt, a legcsekélyebb mértékben is, elégedetlennek tudjam magammal szemben.

Minden kínom, aggódásom ellenére bizalmas kapcsolatban maradtam isteni Mesteremmel. Bensőséges egyesülésben inspirált, hogy még több szenvedésre vállalkozzam fiamért. Izzó buzgósággal kértem is, hogy szenvedhessem mindazt a fájdalmat, ami neki tetszik, csak ez a gyermek meg ne bántsa őt. Ezerszer halálát lássam inkább, semhogy istengyermekségét elveszítse! Mintha szerződést kötöttem volna az Úrral, mindenfelől érkeztek a keresztek. Nem tudtam, nem is akartam kitérni előlük.

Kevéssel később alkalom adódott, és fiamat Bretagne-ba, a Rennes-i jezsuita szemináriumba küldtem. A Tours-i érsek és Rajmund atya elmondtak mindent a rektornak s ami fiammal belépésem óta történt. Nővérem ellátta minden szükségessel s tette ezt hűségesen tanulmányai befejeztéig.

Meg egy megpróbáltatás ért: Apám halála. Búcsúzáskor azt mondta, ha elmegyek, a gond sírba viszi. Én azonban Istennek kívántam engedelmeskedni, annál is inkább, mert még három nővérem élt a világban, akik szükség esetén gondoskodhattak róla. Áldását adta rám, meg is látogatott. A hat hónapig, míg élt, jó egyetértésben maradtunk. Az emberek, akik csak a világ szelleme szerint ítélnek, sokféleképpen vélekedtek ebben az ügyben is. Isteni Mesterem viszont megértette velem, hogy mindent érdemes elhagyni iránta való szeretetből!

Az örök Ige vonzásaiban talált béke. Szív a Szívben

Azok, akik helytelenítették eljárásomat, később megváltoztatták véleményüket s azt mondták, hogy Isten jósága irányította minden ügyemet. Ha láthatták volna az ő működését életemben, velem együtt irgalmasságát dicsőítették volna.

Az egyesülés előbb elmondott állapotában lelkem csendben szemlélte az isteni szeretet tevékenységét. Olyan volt, mint a harcból megtérő katona, kinek illatos virágokból készítenek pihenőhelyet. Ez a hasonlat gyenge, de másmilyen sem lenne jobb.

Lelkem tehát mély nyugalomban átadta magát Isten Lelke szelíd hatásának. Nagy történésekre készített elő, azok titkát azonban még nem tárta fel. Kíváncsiság nem vezetett, lelkem csak szeretett. Isten útján, titokzatos vezetése mellett, sohasem akartam többet tudni mint amit éppen értésemre adott. Vannak dolgok, melyekről az embernek tudnia kell, hogy helyesen éljen; ismerje az erény útját, hogy el ne tévedjen. Erre valók a lelkiélet tanítói s a megfelelő könyvek. Most a rendkívüli megvilágosításokra gondolok, a lelket egészen elragadó, nagy kegyelmekre. Súlyos hiba lenne, ha a természetes értelem kíváncsian kutatna képességét felülmúló ismeretek után. Ha tanácsot adhatnék a szemlélődésre meghívott lelkeknek, azt mondanám: híven számoljanak be lelkivezetőjüknek mindarról, ami tudatukban végbemegy. Az őszinteség ugyanis tompítja a kíváncsiságot; a lelket egyszerűsíti és biztosítja a kegyelmet. Isten tiszta szellem. Hozzá hasonló lelkeket keres. Működni akar bennük szent benyomásai által.

Ezzel — az egyesülésre oly káros szellemi kíváncsiságról szóló — kitéréssel benső sugallatnak engedtem. Tárgyamhoz visszatérve meg kell mondanom, hogy az előírások, zsolozsma s az engedelmesség cselekedetei előnyösen befolyásolták lelki állapotom tökéletességét, mivel Isten Szelleme van azokban. Éppen ezért mindenekfelett szerettem hivatásomat és a kolostori élet gyakorlatait.

Az említett megpróbáltatások idején Isten bensőséges barátságának és gyengéd bizalmának meg-

ható jelét adta. Egyik este, imába merülten, szeretetteljes bizalommal szóltam hozzá. Neki adtam szívemet, jóllehet egészen az övé volt s kívüle semmit sem szeretett. Szelíd aggódás élt bennem: vajon elfogadja? Másnap reggel, mihelyt összeszedettségben rátaláltam, így szólt hozzám: Add nekem a szívedet! E váratlan, édességes felszólítás után tulajdonába vette egész lényemet. Mindez hirtelen történt, s elragadtatásba estem, mielőtt beleegyezhettem volna. Jézusom nem is vár erre, mint korábban tette, mert tudja, hogy csak érte él és utána vágyódik a lelkem. Ezért, amikor neki tetszik, érezteti szeretete melegét. Kimondhatatlan kegyelem! Megerősít s mindig mélyebb ragaszkodásra bátorít. Képzeljétek el a szent szeretet legkedvesebb, legsürgetőbb szavait és tudjátok meg: a lelkem így beszél! Ez leírhatatlan. A szív és Szerelme közti egyazon szeretet lepecsételt titka marad.

Az ilyen kedvezések átmeneti nyugalmat adnak a keresztek és szenvedések idején. A lélek felüdül s új elhatározással vállal minden megpróbáltatást, mert csak így bizonyíthatja szeretetét Isten iránt.

A Szentháromság titkának harmadszori szemlélete. Egészen Isten tulajdona

Ez utóbbi kegyelmet egy sokkal nagyobb követte. Az isteni Fölséggel egyesülten világosan láttam, hogy lelkem Ura valami nagy történésre készít elő. Bizalmasan meg is kérdeztem: Jézusom, mi a terved velem? Tedd, ami neked tetszik. Annyira fogva tartod lelkemet, alig bírom elviselni. — Három napig várakoztam szent tetszésére, közben megmegismételtem kérdésemet. Végre, az őrangyalok ünnepén (*), szobácskánkban az a gondolatom támadt, hogy a cella olyan, mint a mennyország — miként szent Bernárd mondja — angyalok laknak benne.

(*) A Tours-i egyházmegye régi naptára március 17-én jelezte az őrangyalok ünnepét.

E megfontolás alatt az angyalok Ura hatalmasan vonzotta lelkemet. Csodálatos és rendkívül fájdalmas módon egyesített önmagával, mintha még kiválóbb kegyelemre készítene elő. Mindez képszerűlátás nélkül, igen nagy külső fájdalomtól kisérten ment végbe, s tudtam, hogy Isten tart így engem. Három négy óráig maradtam e felejthetetlen élményben. Majd zsolozsmára kellett mennem. Az imát kezdő jelre eltűnt ez a heves benyomás.

Kimondhatatlan vigasztalásban egészen kicseréltnek éreztem magamat. Le kellett ülnöm, mert érzékszerveim lassan felmondták a szolgálatot. Ekkor hirtelen vonzás ragadta el a lelkemet s értelmem egy pillanat alatt a Szentháromság szemléletébe merült. Felújította kiválóságainak ismeretét és belém véste az imádott megtestesült Ige szavait: *Aki szeret engem, Atyám is szeretni fogja őt, hozzá megyünk és benne fogunk lakni.* Ekkor az isteni szavak igérete megvalósult bennem. A három isteni Személy működése kiválóbb volt, mint valaha. Felismernem, tapasztalnom engedték belémhatolásukat! A fölséges Szentháromság nagy szeretettel kisajátította, tulajdonává tette lelkemet. Képessé tették isteni hatásuk, működésük eredményének befogadására és pedig oly túláradó teljességgel, hogy azt elmondani nem tudom.

Ebben a nagy elmélyültségben jelezték, hogy az isteni Személyek közlése által az eddigieknél nagyobb kegyelmet kapok. Ez a benső utalás világosabb, érthetőbb volt minden beszédnél: « Amikor elöször mutatkoztam meg neked, a szent Titkokra oktattam lelkedet. Másodszor az örök Ige vett birtokába; most pedig az Atya, a Fiú és a Szentlélek adja és közli magát, hogy teljesen tulajdonukká tegyék lelkedet ». — Ekkor ez bekövetkezett.

Máskor lelkem az Ige Személyébe ragadtatott. Most nem láttam magamat inkább az egyikben, mint a másikban. Jobban mondva az Egységben és a Háromságban éltem egyszerre. Ahogy ők birtokba vettek én is birtokoltam őket az isteni Fölség kincseibe való részesedés által. Az örök Atya atyám lett; az imádott Ige, életem társa; a Szentlélek lel-

kem isteni mozgatója, aki a természetfeletti indításokat közölte velem.

Legjobban az hatott rám, hogy magamat, mint nem-létezőt láttam a Fölségesben. A Mindenben elveszett semmit, aki mégis az ő tulajdona. Kiválasztott, hogy irgalma megnyilvánulásának hordozója legyek. — Ez az élvezet a szentekéhez hasonlíthat. A lélek valóságosan megsemmisül Istenben a szeretet igazi egyesülése által. De az ily élmény minden emberi kifejezést felülmúl.

Csak ezt mondhattam: Ó, nagy Istenem! Imádandó Mélység! Nem-létező, semmi vagyok! — S válaszul kaptam: Ha nem-létező, semmi vagy is, mégis egészen az enyém! Megsemmisülésem arányában, többször ismételte ezt.

Semmiségem láttán szeretetem nem csökkent. Lelkem indulatai ugyanis nem tőlem származtak, hanem tőle, akiben elmerültem. Isten egészen nekem adta magát s teljesen lefoglalt engem. Úgy látszott, ez a nagy Isten egészen otthon volt nálam, lelkem édenkertjében. Meg nem magyarázható szeretetben időzhettem vele. Ó, ki mondhatná el, menynyire megtiszteli Isten a saját képére teremtett lelket, mikor szeretete közvetlenségébe emeli!? Csodálatraméltó dolog, hogy tekintettel van teremtményére, aki pedig Isten Lelkének szelíd mérséklése nélkül egyszerűen megsemmisülne.

Ez a nagy kegyelmi benyomás fél óráig tartott. Befejeztével a székre támaszkodva találtam magamat. Felszabadultam annyira, hogy a kompletóriumot már a kórussal imádkozhattam. Magamban őriztem az isteni beáramlás és átkarolás lelkemre gyakorolt hatását. Bensőleg nagyon elfogódott voltam és maradtam. A külső, az érzékek alá eső dolgokra nem is figyeltem. Befelé fordultan, magamba mélyedve lelkembe vésve maradt, hogy én, a semmi, alkalmas vagyok a Minden számára. Nagy, súlyos tudat volt ez! Lelkemet mindenféle szenvedés elfogadására késztette. Vállaltam is szívesen, hiszen tudtam, hogy isteni Birtokosom a szeretetben nem tűr megszakítást. Akarja, hogy miként ő állandóan adja magát lelkemnek, úgy én is, szüntelen vele maradjak és ismételjem szeretetem kifejezését. Képessé is tett erre, ha mégannyi kereszt nehezedett is rám!

Az értelem adománya, a Szentírás és a latin nyelv értése

Belépésem után körülbelül két hónapra részesültem abban a kiváló kegyelemben, amelyről éppen beszámoltam. Ennek hatása még jobban elszakított a földi dolgoktól. A kolostori erények és az istentisztelet felé vonzódtam. Ezekkel kapcsolatban Urunk betekintést adott a Szentírásba, lelkemet tápláló édes vigasztalás kíséretében.

Francia nyelven értettem meg azt, amit a zsolozsmában latinul énekeltem vagy mondtam. Annyira elragadta lelkemet, hogy szívesen odakiáltottam volna bárkinek: Dicsérje Istent, aki nagy és méltó, hogy az ember feleméssze magát iránta való szeretetben és szolgálatában. Mint a menyasszony örvendve örültem és — *Exultavit* — énekeltem, hogy szeretett Krisztusom kiválóságait, nagyságát hirdessem. A zsoltárokban felismertem tulajdonságait. Ezek: fenség, igazságosság, szeretet; pártatlanság, szépség, nagyszerűség s adakozó készség. Teljességükből árasztott a lelkekre, választottaira.

Némelykor aggasztott imamódom. Féltem, nehogy kíváncsiságba essem, mely akadályozna szellemem — teljes kifosztottságban való — egyesülését Istennel. Ilyenkor az Ó-és Újszövetség egyes szövegei jutottak eszembe. Feltárult értelmük s a bennük rejlő titok. Édes megnyugvással telítették lelkemet. Felismertem azokat, mint lelkem táplálékát. De mily különbözőképpen hasznosítják azokat!

Egyiknek a romlását munkálja, másikban a kegyelem növekszik általa. Felismertem számos hibát is, melyet lelkiemberek követnek el; hasonlóképpen láttam a veszteséget, mivel nem követik a Szentírás tanácsait. Láttam mindazt a nagy jót is, amit a hűséges, az igazán hűséges lelkek találnak benne. Időnként, Üdvözítőmbe rejtőzve, ezekről a benyomásaimról beszéltem is neki. Végül minden a szeretetben összpontosult!

A benső imádság ebben a fajtájában az elszórakozás lehetetlen. Amikor befejeződik, úgy tűnik, mintha csak kezdődne. Szellemem felszabadult s új izzásban Istenhez tapadt. Ezek a meglátásaim nem voltak mindig világosan jelen, mint a szemlé-

lődés idején, de mindig rendelkezésemre álltak, amikor szükségem volt rájuk.

Láttam, hogy isteni Mesterem jósága kövér és termékeny földeken táplálta lelkemet és csordulásig töltött. Képtelen voltam hallgatni. Nővértársaim csodálkozására nagy egyszerűséggel közöltem gondolataimat. Lelkendezve jártam a házban. Munka idején is fogva tartott ez az érzület. Máskor Isten törvényeinek tisztasága foglalkoztatott és a zsoltár: *Coeli enarrant gloriam Dei* — átjárta szívemet. *Tanúságtételeid igazak, bölcsekké teszik a tudatlanokat.* Ó, küldj engem is a világ határáig, hogy hirdessem ezt a nagy csodát azoknak, akik még nem tudják. Szerettem volna, ha mindenki ismeri és ízleli azt az édességet, melyet lelkem élvezett.

A Szentírással kapcsolatos megvilágosításokat és ismereteket nem olvasás vagy tanulmányozás útján kaptam, hanem elmélkedés és zsolozsma közben. Belső és külső életem irányításában is nagy hasznomra voltak, mert valóban mennyei eledel a szent szöveg. Még ma is éltet. Mikor alkalmilag idéztem azokat, keresés nélkül áradtak lelkemből. Sohasem kutattam, megtartottam-e vagy elfeledtem, amire az isteni Lélek tanított. Nem is akarja, hogy ezzel törődjem, mert tetszése szerint, mikor szükségem lesz rá, úgyis megadja. Ezt tapasztalom imában, a zsolozsma idején s mikor a Szabály által előírt lelkiolvasmányt végzem. Mindent összefoglalva mondhatom: Oly jóságos a mi nagy Istenünk! Nem veszi vissza ajándékait a szegényektől, a kicsinyektől, hanem iskolájában táplálja és tovább neveli őket.

A tökéletes tisztaság szenvedélyes szeretete

Már mondtam egyszer, hogy a benső öröm lelkülete hordozott. Lábam szinte nem is érintette a földet. Szemügyre vettem ruhámat, megérintettem fátyolomat. Nem csalódom? Valóban enyém Isten házának boldogsága s örökségének egy része? Nem érzékelhető öröm élt bennem, hanem a szellem ereje és lendülete. Mintha Isten Lelke áradt volna az előírásokból, a szertartásokból. Ismerőseim, akik tudták mily ügyes voltam a világ dolgaiban, azt

vélték, abban örömömet táláltam! Várták, hogy csakhamar kilépek, mert ez az életállapot, melyet elhagytam, kell, hogy elviselhetetlenné tegye a jelenlegit. Sógoromban, aki éppen távoli útra készült, a legnagyobb reményeket keltették ebben az irányban. Meg is hagyta nővéremnek, hogy ügyei intezését bízza reám. Ezek a jó emberek nem tudtak a nagy kegyelmekről és az irgalomról, melyet az isteni Jóság az előző években adott, de arról sem, amellyel szerzetesi hivatásomban megajándékozott. Szent neve legyen áldott érte mindörökké!

Az engedelmességben erőt és vígasztalást találtam. Szívem nyitva állt előjáróim előtt. Aggasztott, ha nem úgy bántak velem, mint társaimmal. Csodáltam azokat az előírásokhoz oly hűségesen ragaszkodó fiatal lányokat! Véleményem szerint messze elmaradtam tőlük. Szinte gyermekké lettem közöttük. Az egyszerűség lelkületével érintkeztem velük, bár ők — érdemem nélkül —, tiszteletet és figyelmet tanúsítottak irántam.

Mindig szemem előtt volt az Istenség mélységének benyomása, nem kevésbé semmiségem, tisztátalanságom tudata. E nagy Mindenben lelkem, mint egészen tiszta tükörben látta magát. A legkisebb tökéletlenségig felfedeztem hibáimat. Ez megalázott, de annál inkább elrejtőztem Istenemben, hogy általa tisztuljak, égjek és megsemmisüljek. Nem bíztam magamban, azért panaszkodtam. Miként tűrheti, hogy — bár isteni Fölségéhez oly közel, mégis — ennyire tökéletlen vagyok? Egyetlen pillanatban alkalmassá tehetne, hogy tiszta szeretettel szeressem. Azzal a merészséggel, melyre felbátorított, szóltam hozzá: Csak miattad, isteni Szeretet, csak miattad — aki tisztátalanságot el nem viselhetsz — kívánok tiszta és szabad lenni minden tökéletlenségtől. Tedd ezt meg, mert magam képtelen vagyok reá. Elégedett vagy műveddel, aki abban találod örömödet, hogy irgalmasságot gyakorolsz a kicsinyekkel és a gyarlókat szerető egyesülésre szólítod? Csak nyomorúsággal telt semmiségem dicsőít téged. Különben is magasztalásod egyetlen vágyam.

Mikor tökéletlenséget követtem el, az Úrral való együttlét elején azonnal bocsánatot kértem. Enélkül nem élhettem. Egyszer egyik mulasztásom igen meg-

szégyenített, szinte riadttá tett Isten előtt. Bensőmben panaszosan és szeretettel hallottam: Örvendetes lenne, ha a művész szép képét sárral bedobálnák? Istenem, már eddig is szenvedtem miatta, de ennél nagyobb megszégyenülésben még nem volt részem! Ilyen benső szó többet ér minden teremtett lény beszédénél. Felrázza a lelket. Ez pedig — bár megrovást kapott —, nem levert, hanem sietve, örömmel átadja magát a erénygyakorlatoknak. Nincs nyugalma addig, míg meg nem békül azzal, aki oly nagy szeretettel figyelmeztette őt. De hogyan kér bocsánatot? Ó, ennek módja eltér a szokottól. Úgy tesz, miként erre az isteni Jóság készteti: Bocsáss meg Üdvösségem! Nem leszek többé oly merész. Kérlek, bocsáss meg, enélkül nem élhetek. Ilyen kérlelés után a benső megrovás megszűnt s tudtam, hogy megbocsátott.

Hasonló érzelemmel, mély megindultsággal mondottam neki máskor: Jézusom, hibáztam a szeretet ellen, mikor nem figyeltem idősebb nővértársamra, akinek pedig segítségre lett volna szüksége. Aztán szent jelenlétedben elszórakoztam. Bocsáss meg, ó szent Tisztaság! Tisztíts ízzásodban. Különben hogyan viselhetném el közelségedet? Igen fájlalom, hogy annyi hibát követtem el. Ó, Mindenem. Ments meg engem tenmagadban, hogy végre a benned való részesedés által beléd változzam. Ó, mélységes Tisztaság! Semmi kevesebb ki nem elégít, csak te magad! Benned elveszetten, belőled élek; aki jóságod hozzánk hajlásával irgalmat tanúsítasz azok iránt, akik szeretnek téged.

Egyik napon, amint fontolgattam, miként semmisüljek meg tökéletesen az én nagy Istenem előtt, bensőmben hallottam: Alázd meg magadat, alázd meg egészen a megvettetésig: ez az a központ, ahol nyugalmat találsz. Azóta csak egy gondom volt: mindazt, amit legjobban szeretek, megtagadom magamtól; neki áldozom, hogy minél előbb a jelzett mélységig jussak. Legjobban pedig a kórusi nővérek foglalkozását szerettem, a zsolozsmát, a tanítást... Ezért kértem előljárómtól a laikus nővérek sorába való helyezésemet. Ez a beosztás segítené büszkeségem gyökeres letörését. Különben sem láttam magamban semmi adottságot a kórusi nővérek feladatának méltó betöltéséhez. Szívesen megaláz-

kodtam volna még jobban, de szerzetesi állapotom nem engedte, hogy külső gyakorlatokban tovább menjek.

Felkerestem tehát elöljáromat s előadtam kérésemet. Érdeklődött óhajom oka felől, választ azonban nem ad, míg a dologról nyugodtam nem gondolkodik. Végül azt válaszolta, hagyjam a döntést hozzáértő személyekre. Elfogadtam határozatát, annál is inkább, mert a benső ima idején Jézus figyelmeztetett, nehogy bármit is tegyek akarata ellen. Ó, drága Életem — mondottam neki —, csak azért szeretném a kért dolgot, hogy jobban tetszésedre legyek. Bízom, hogy közlöd akaratodat azokkal, akik választ adnak majd nekem.

Ebben és minden más ügyben csak azt akarom, amit te parancsolsz. Bármi történik, tudom, dicsőségedet és az én javamat szolgálja. Tökéletesen megnyugszom a válaszban, legyen igen vagy nem! Bizonyosságként élt lelkemben, hogy nem teljesítik kérésemet s abban az életkeretben kell maradnom, amelybe az isteni Gondviselés helyezett.

Fájdalmas belső megpróbáltatás. Az első évek vigasztalansága

Röviddel azután, hogy harmadszor ragadtattam az isteni Személyek szemléletére és egyesültem velük, minden oldalról keresztek és kisértések zúdultak rám. A kolostorból való kilépésre ugyan nem késztettek, hála Isten kegyelmének, e téren sohasem volt nehézségem. Káromlás, szerénytelenség, gőg, a vallási dolgok iránti érdektelenség, társaim viselkedéséről alkotott vélemény kisértett és sok más nyomorúság. Alig két hónapja kezdődött szerzetesi kiképzésem, de kezdődött kínom is. Több, mint három évig tartott, kivéve, mikor időnként isteni Mesterem erősített gyengeségemben és szeretettel meglátogatott.

Amint mondtam, fiam alapos okot adott a félelemre, hogy elbocsátanak. Ezzel kapcsolatban az ördög megújította támadását. Gyóntatóm is tudomásomra hozta, hogy egy évig nem kapom meg a szent ruhát, mintha csak távozásomat készítené

elő. Ugyanakkor határozottan tudtam, hogy Urunk Jézus sajátjának akar. Nem volt más választás: szenvedtem tovább. A nehézségek ellenére felvettem a szerzetesi ruhát s megerősítve, minden szenvedésre készen voltam.

Ime tehát, nagy benső elhagyatottságban, mintha magas hegyről zuhantam volna a nyomorúság szakadékába. Rajmund atya meglátogatott s tőle telhetően segítségemre volt. Beléhelyezett bizalmam elhitette szavait, de távozása után attól féltem, félrevezettem őt. Aggódó elképzeléseim felizgattak s heves fejfájás, migrén lepett meg. Oltárruhákon dolgoztam, amihez kitartás és figyelem kellett. Fejfájásomat ez is fokozta.

A benső ima gyötrelem volt. Borzalmas gondolataim támadtak. Úgy éreztem, minden jónak ellensége vagyok s a rosszat akarom. Lelkem erői semmi segítséget sem kaptak. Szenvedésem okát Isten házában kerestem, mert a világban, annyi zavaró dolog közt is, nagy összeszedettségben éltem. Viszont a nővérek erényes életét tekintve beláttam, hogy magam vagyok keresztem oka. A valóság, hogy szentéletű lelkek társaságában rosszabb lettem, mint voltam a világban, megkettőzte fájdalmamat. Úgy látszott Isten minden kegyelme romlásomra volt. Társaim vidámsága csak fokozta kínomat, annyira, hogy vissza kellett vonulnom, nehogy észrevegyék belső háborgásomat. Éjjel nappal szenvedtem, csupán a zsolozsma nyújtott némi enyhülést. Befejeztével, sajnos újra kezdődött viaskodásom. Egy alkalommal az ablak mellett kisértésem támadt, hogy levessem magam. A gondolat megdöbbentett, de ki is józanított.

Ebben az időben kaptuk a hírt, hogy Loudonban néhány nővérünket megszállta az ördög. Mélységes sajnálat töltött el és gyűlölet a gonosz ellen, amiért elvetemültségében Isten szolgálóit megközelítette. Gyakran imádkoztam a szegény megpróbáltakért. Egyik nap éjféltáján felkerestem beteg mesternőnket. A hálótermen áthaladva kifejeztem hódolatomat a fölséges Szentháromságnak, azért is, hogy az ördögöt bosszantsam. Alighogy visszatértem helyemre, szörnyű rémkép jelent meg előttem. Tisztán láttam, mint világos nappal, bár szemeim csukva voltak. Hosszú, ólomszínű, kékes ábrázata

volt, nagy szeme, mint az ököré. Csúf arcfintorral rám öltötte undorító nyelvét és akkorát üvöltött, hogy az egész szoba hallhatta. Reszkettem a félelemtől, de keresztet vetettem és hátat fordítottam neki. Ekkor eltűnt. Nyugodtan aludtam reggelig. Azután beszámoltam főnöknőmnek. Kérdeztem, hallotta-e az üvöltést, mivel szobája pontosan az enyém alatt volt. Nem hallotta — mondotta —, de nyugtalanul aludt.

Más alkalommal testemben érzékeltem, hogy ez a gonosz ellenség csontjaimba, velőmbe, idegeimbe hatolt. Igen szenvedtem, mert mozdulni, segítségért kiáltani sem tudtam. Hirtelen hatalmas erőt éreztem magamban. Új szellem küzdött az előbbivel és szempillantás alatt megtörte, legyőzte azt. Mikor a Loudon-i főnöknő Annecy-be, Szalézi szent Ferenc sirjához utazott, betért hozzánk Tours-ba. Elmondtam neki a történetet. Soha azóta nem fordult elő hasonló eset.

Visszatérve benső szenvedéseimhez; értelmem annyira elhomályosult, hogy nem értettem a dolgokat úgy, mint kellett volna. Az elmélkedés pontjaira sem emlékeztem vissza. E vigasztalan helyzet ellenére Isten mindig jelenlévő volt számomra. A tisztaságos, nagy Isten előtt láttam minden gyarlósággal megrakott énemet. Igen fájdalmas vértanúság ez! A korábbi kegyelmekből kifosztottam csak fokozódott kínom. Szerető szavaim, melyekkel Üdvözítőmhöz szóltam, a megszokottság kifejezéseinek tűntek. Egyik nap, nagy lelki szorongásban, minden keresztemet újra neki ajánlottam. Ekkor kérdezte: Ki másban nyugodhatna meg lelkem, ha nem az alázatosakban? — Megszégyenülve beismertem: nem vagyok alázatos, jóllehet igen vágyom ez erény megszerzésére. Az isteni Szeretet szavai kifejezhetetlen vigasztalással töltöttek el. Egy ideig nagy, benső nyugalomban maradtam, azaz lelkem mélyén időztem: érzelem nélkül örvendtem Istennek. Kifelé nem mutatkozott örömöm, legfeljebb akkor, amikor teljesen realizáltam a világtól való megszabadulásomat és a szerzetesi állapot boldogságát.

E békességes csend miatt aztán zavarba jöttem Jézusom előtt. Biztosítottam, hogy nem fáradtam el, szívesen szenvedek tovább is. Hamarosan meg-

találtam keresztemet: még sötétebb, terméketlenebb, érzéketlenebb lettem. Szilárd benső támasz nélkül, saját gondolataimba bonyolódtam. Kegyvesztettségem tudatát betetőzte Raymund atya távozása (*). Egyedül tőle kaptam segítséget. A gyóntató, akit helyette választottam, csak fokozta szenvedésemet. Vagy nem értette benső világomat, vagy próbára tett. Elmélkedési módomról szólva — ami abban állt, hogy szelíden szenvedtem kisértéseimet s megnyugodva Istenre hagyatkoztam —, azt mondta, képzelődöm. Mikor beszámoltam sokrétű nyomorúságomról, válaszul megállapította, hogy nem vagyok önmegtagadott; lelki életem nem ápolt, az erényes élethez nincs alapom. Itt keressem tehát szenvedéseim okát. Ha Üdvözítőm rendkívüli kegyelmet vagy némi vigasztalást adott, — mert időnként adott, — közöltem vele. Ő csak nevetett s kérdezte: Nincs szándékom csodát művelni egy szép napon? — Mindaz amit mondott, teljesebben meggyőzött értéktelenségemről. Neki van igaza: illúzió áldozata vagyok. — Mint halálraitélt, bensőséges imára képtelen álltam Isten előtt. Csak mikor elelfeledtem, ki vagyok, bizalmas ragaszkodással panaszkodtam neki és biztosítottam, hogy szeretem és szeretni akarom őt, aki irgalmának annyi jelét adta irántam.

Gyóntatóm némelykor hónapokon át nem szólt hozzám. Engedélyt kértem s levelet írtam neki. Kérdeztem, helyén valónak tartja-e, ha könyvet használok elmélkedéshez, hogy néhány ösztönzést merítsek belőle s így fékezzem képzeletvilágomat? A rólam táplált véleménnyel sem törődnék; nem veszítem kedvemet; kész vagyok mindent újrakezdeni, csakhogy jobban szolgáljam üdvözítő Istenem. Még ekkor sem beszélt velem, választ sem adott. Három héttel később egy kis kártyát küldött elöljárómnak ezekkel a szavakkal: Mária nővér folytassa eddigi imamódját. — Ime, a kapott vigasztalás! Legközelebbi látogatásakor pedig tudtomra adta, hogy makacs vagyok, semmiképp sem alárendelt.

(*) Raymund atya a Feuillant főnöke lett. Feuillant, Toulouse közelében lévő kis helység. A Citeaux-i reform bölcsője volt.

Imámat illetőleg nyugodt voltam. Egyébként szenvedésem fokozódott. Mikor minden örömre késztetett, ünnepek idején szenvedtem legtöbbet. Igy voltam karácsonykor. A társulat Jézus születésén örvendezett s a nővérek együtt, önmaguk felajánlásával köszöntötték őt. Mellettük térdeltem én is. Anyánk mondta, hogy az ő szándékai szerint kérjem az isteni Gyermeket, távolítson el belőlem minden rosszat. Megtettem, de kifejezhetetlenül aggódtam. A gondolat, hogy rossz vagyok s méltatlan a meghallgatásra, okozta kínomat. Cellámba vonultam. Egész éjjel majdnem megfulladtam, annyira fájt a szívem. Úgy látszott Mesterem már csak szigorral kezel és örökös szenvedésre kárhoztat. Akaratához simultam, mert rendelkezései drágábbak voltak számomra minden szenvedésnél.

Aki ilyen állapotban látná a lelket, sírna szánalomból; tekintetét szüntelen urára szegezi, ő pedig, ahelyett, hogy csökkentené fájdalmát, keserűbbé teszi azt. Megláttatja saját tisztaságát, tökéletességeit. A lélek pedig ellenségtől üldözötten, a kettős látvány súlya alatt egészen megszégyenül: gyenge, elesett, megvetésre méltó semminek tudja magát. Így látja őt az isteni Barát, mégsem nyújt segítséget! Ez a legérzékenyebb megpróbáltatás. Oka? Titok. Rejtve tartja még az Úr. Mégis, minden szeretetből történik, azért bíztosítom őt: elégedett vagyok így is! Igen elégedett vagyok! Mindez fokozza iránta és szent akarata iránti szeretetemet.

Egyszer az Oltáriszentség előtt térdeltem és teljes alárendeltségben felajánlottam magamat isteni akaratának. Világosan, érthetően ezeket a szavakat hallottam: *Könnyekkel vetsz s örömmel aratsz!* Szenvedésem azonnal megszűnt, mintha nehéz, merev ruhát vetettem volna le. Keresztem súlya helyett az Úr szavának igazságát tapasztaltam: *Az én igám édes, az én terhem könnyű.* Tudtam, szenvednem ezután is kell, mert nem a keresztet vette el tőlem, hanem csak annak terhét. Belenyugodtam, akár ítéletnapig is szenvedek, csak bemehessek isteni Üdvözítőm örömébe. Bár naponta mondtam ezt a szentírási szöveget, sohasem hatoltam ennyire jelentése mélyére. Mióta megértettem, megújul hatása, s valahányszor a kórusban mondjuk, a szenvedés boldogságával ajándékoz meg.

Ezután még fájdalmasabb lelkiállapotba kerültem. A magány, amit annyira szerettem, most purgatóriumként hatott. Elviselhetetlennek találtam, hogy egész nap a cellámban időzzek és senkivel se találkozzam. Vonzódtam a teremtményekhez, de segítőt nem találtam. Mintha mindenki elfelejtett volna. A munka is, pedig mindig szerettem, ellenszenvessé vált és nagy erőfeszítésembe került. Testileg igen kifáradtam. Alig vonszoltam magamat. Zsolozsma idején hallgattam. Bensőleg is igen lesújtott voltam. Szenvedéseim foglalkoztattak. Különösen érintett gyóntatóm magatartása. A mások részéről ért bántalommal való foglalkozást nagy hibának tartottam. Mint jégeső zuhogott rám mindez a benyomás! Ha szembeszálltam vele, csak úgy sajgott egész bensőm és megszégyenültem Isten előtt.

Bizonyosra vettem, hogy elküldenek fogadalom előtt. Hittem, hogy nővéreim ismerik minden gyarlóságom. E megpróbáltatások mégsem akadályoztak a Szabályok megtartásában. Nagy, benső sötétségben keresztemmel magamra maradtam, ámbár lelkem legmélyén Istenre hagyatkoztam. Az isteni Fölség igazságossága nehezedett rám. Bennem volt ő, bár valamiképpen távol tőlem, ahonnan kedvteléssel szemlélte szenvedésemet. Összes benső tevékenységem türelmem megőrzésére irányult, és hogy tudatos hibát el ne kövessek.

Újabb gond fiam miatt. Fogadalom. Időleges szabadulás keresztjeimtől

A fogadalom előtti napok egyikén fiam ismét súlyosbította keresztem terhét. A jezsuiták Rennes-i szemináriumában volt. Néhány társával együtt annyira elhanyagolta a tanulást, hogy a tanulmányi felügyelő elbocsátása mellett döntött. Midőn ennek hírét vettem, gondoltam: Isten jogosan büntet bűneimért, vagy az ördög mesterkedik ravaszkodva fogadalmam meghiúsításán. Kevéssel előbb írta ugyanis Dinet atya, hogy elégedett fiammal. Mindig örül, ha látja. Ilyen vigasztaló közlés után a változás igen fájdalmasan érintett. Bizonyosra vet-

tem a Társulat határoztát: menjek és törődjek fiammal. Felkészültem az Úr rendelkezésének elfogadására. Jósága azonban, mint mindig, részvéttel volt gyengeségem iránt. Most is biztosított, hogy gondja lesz fiamra. Nem nyugtalankodtam tovább. Nővérem pedig, mint sajátjáról, úgy gondoskodott róla.

Végül a Társulat engedélyezte a fogadalomtételt. Fájdalomtól annyira szaggatott, a kereszteknek annyira lesújtott voltam, hogy e boldogító hírnek kifelé örülni sem tudtam. Minden érzésem lelkem legmélyére huzódott vissza. — Ebben a lelki diszpozicióban maradtam a fogadalmat megelőző napig. Akkor Urunk Jézus meglátogatott s szívemet határtalan örömre tágította, keresztemet pedig elvette. Bensőséges egyesülés, bizalmas együttlét volt ez, mintha szenvedés nem is léteznék többé számomra. A fájdalom benyomását soha nem észlelt szeretet-élménnyé változtatta. Ó drága Szerelmem — mondottam neki —, bár tulajdonod voltam előző fogadalmaim által, most mégis egészen szent módon leszek a tiéd. Te is egészen egyém leszel. Teljes szívemből szeretlek s tudom bármit kérhetek tőled. Lelkem minden képessége a szeretet óceánjába merült s elveszett ott, mint az a személy, aki a tenger mélyére süllyedt. Könyörögve kértem életem boldogító Urát, ne engedje, hogy belső világomból bármi is mutatkozzék kívülre. Tegyen szabaddá kötelességeim teljesítésére. Mégis, a szertartás közben olyan voltam, mint aki néz, de nem lát; aki hallja, de nem érti amit mondanak neki, mert benső világom, boldogságom teljesen lefoglalt. Helyemhez visszatérve leborultam. Nem tarthattam tovább testemet. Annyira magamon kívül, annyira elvonatkoztatott voltam, hogy a házban, jártamban-keltemben semmi sem létezett számomra. Csak isteni Társamat hallottam, értettem! Minden képességem lényem legmélyén, összpontosult. Erőm lelkem mélyén szunnyadt. Csak szerettem, csak csodáltam őt, aki egészen új módon ajándékozta magát nekem. Rendkívüli kegyelemmel ízleltette és értékeltette annak a szeretetnek a nagyságát, amellyel egyesült velem.

A gondolat, hogy oly titokzatos módon lettem a magasságbeli Fiának tulajdona, nagy benső méltó-

sággal töltött el s kimondhatatlan szent kötelékkel fűzött Istenhez. Másnap is ez a tudat hatott át. Arcra borultam cellámban. Szívem újból túlcsordult. Drága Urammal irántam tanúsított irgalmáról beszélgettem. Ugyanezen helyzetben maradtam, s akkor az isteni Fölség nagyon világosan tudtomra adta kívánságát, hogy ezentúl — Izaiás próféta szeráfjaihoz hasonlóan — állandóan jelenlétében éljek. Repüljek szolgálatára, elsősorban fogadalmaim hűséges megtartása által; másodszor, a vele egyesült szeretet és kitartás révén. A kegyelemre való figyelésem, hűségem és az erények gyakorlása ne ismerjen se pihenést, se határt.

Üdvözítőm szavai egészen megújítottak. A szeretet útját simának, általában mindent könnyűnek találtam. Átadtam magamat, ráhagyatkoztam, mint azok a kiváló szellemek — az angyalok —, kiket tanácsára utánoznom kellett. Bár ez az oktatás lelkemet táplálta és titokzatos, bensőséges módon közelebb vitt Istenhez, nem szabadított meg benső fájdalmaimtól, csupán a fogadalom idejére. Ez szent Pál megtérése ünnepén, 1633 január 25-én, harminchárom éves koromban történt. Fiam jelen volt. Nem engedték, hogy részt vegyen beöltözésemen, most viszont élt jogával. Még nem volt 14 éves. Elvesztésem feletti fájdalma mintha elcsitult volna. Legalább is így látszott.

A fogadalom utáni szenvedéseim

Alig nyolc nap után, szenvedéseim újabb mélységébe merültem. Lelkem eltelt szomorúsággal, azt gondoltam nem lesz számomra többé vigasztalás. Kiutat nem láttam és senkit, aki segíthetne. Roppant benső elhagyatottságot szenvedtem. Különösen fájt, hogy Üdvözítőmön kívül kerestem segítőt. Valójában csak őt akartam, de természetem irtózott a megalázó állapottól, melyben küszködtem. Minél gyarlóbbnak láttam magamat, a benső hang annál nagyobb megalázódásra és a teremtmények elfelejtésére sürgetett. Szellemi világom mintegy boszszút állt az érzéseken, melyek beszennyezhették, vagy lealacsonyíthatták őt. De felettük állt, épp

azért keresztre szegezte azokat és megtagadott tőlük minden kielégülést. Ez állapot kínja kimondhatatlan. A lélek két világa áll itt szemben és megmutatkozik törekvésük különbözősége. A szellem mindent pusztít, ami tökéletlen, ami késlelteti a tisztaságos, szent Isten megközelítésében. Ezért semmifelé közösséget nem vállal az alsóbbrendű képességekkel, mert ezek csak terhelik és feltartóztatják őt. Az alsóbbrendű, alárendelt képességű szellem, megfosztottan minden vigasztalástól, melyet a szellem magaslata élvezhet, teremtett dolgokban keres kárpótlást. Ott sem nyer semmit, következésképpen halálosan szenved.

Csekély könnyebbülés volt számomra, hogy feltártam vigasztalanságomat előljárómnak, de benső unszolásra aztán erről is lemondtam. Minden alkalmat felhasználtam a teremtmények elfelejtésére, mivel isteni Mesterem ezt kívánta tőlem. Elfordultam mindentől, amit szerettem és tökéletes áldozatul odaadtam neki.

Lelkivezetőm rendelkezése. További megpróbáltatások

Midőn az Úr eltávolította mellőlem Rajmund atyát, aki 12 évig gyóntatóm volt, ösztönzést éreztem, hogy a jezsuitáknál keressek segítséget. Fogadalmaimat követő nagyböjt idején De la Haye György jézustársasági atya többször adott nekünk konferenciát. Szívesen beszéltem volna vele, de inkább az isteni Gondviselésre bíztam a dolgokat. Előljáróm érdeklődött, óhajtom-e lelkem ügyeit az atyával megbeszélni. Szeretném — válaszoltam —, de bizonyos okból nem teszem. Ő viszont megkérte őt, hogy Tours-i tartózkodásakor látogasson meg engem. A jó atya meg is tette és kötelezett, hogy Isten — lelkemre vonatkozó — vezetését, a kegyelmeket és azok hatását gyermekkorom óta írjam le. Bár előljáróim is engedélyt adtak, csak akkor voltam hajlandó a beszámolásra, ha életem minden bűnét és tökéletlenségét is — amennyire tőlem telik — rögzíthetem. Így ugyanis teljesebb képet kap majd lelki beállítottságomról.

Nagypénteken akartam hozzáfogni, de akkor hatalmas vonzással lelkem mélyére kényszerültem, képtelenül minden külső tevékenységre. Szívemet, lelkemet Isten foglalta le. Ebben a magamba-vonultságban pillanatok alatt átláttam irgalma teljességét, melyben valaha is részesített. Késedelmeskedésem nem tetszett neki és sürgetett, hogy megtegyem, amit parancsoltak. Ekkor egész valóm készségesen engedelmeskedett és különösebb vizsgálat nélkül leírtam bűneimet. Képmutatónak tartottam volna magamat, ha csak a kegyelmeket jegyzem fel.

Az engedelmesség ez aktusa csökkentette szenvedéseimet és húsvéttól mennybemenetelig nagy nyugalmat éreztem, élveztem. Csupán a szeretet szenvedése: a teljesebb szeretet vágya emésztett. Végül, hosszas panaszom után magához vonzott az Úr. Vágyam teljesült, szívem örvendett az annyi sóhajtással keresett nagy Jónak. Ám a mennyekbe felment Üdvözítő magával vitte minden örömöm. A kísértés, a szenvedés korábbi állapotába helyezett vissza. Levertebb voltam, mint bármikor. Oly tökéletlenségekbe estem, melyeken máskor megütköztem, mikor lelki, vallásos emberek követték el azokat. Érzékeny büntetés és megszégyenülés volt ez nekem. Súlyosabb hibák is előfordultak. A gőg kísértett és az a gondolat, hogy abbahagyom az engedelmesség jelölte munkát, megmondom elöljárómnak, hogy — Isten akarata szerint — fontosabb dolgokkal, és nem ily csekélységekkel kell foglalkoznom. A kísértés elleni erőfeszítésbe szinte belebetegedtem. Természetesen hamar felismertem az ördög csapdáját és semmiképp sem egyeztem bele indítványaiba. Ellenállásom után újabb erővel támadott.

Éjjel, nappal utálatos dolgokkal zavarta képzeletemet. Minden széppel, jóval kapcsolatban rendetlen indulatokat ébresztett bennem. Amikor Istenhez folyamodtam, hogy szent jelenlétében vizsgáljam, okot adtam-e erre a kínos állapotra: nagy értelmetlenségnek tartottam még Isten létezését is. Mindaz, amit róla állítanak, csak kitalált dolog; a pogányok hiedelméhez hasonló, tiszta képzelődés. A kegyelem, amit kaptam, önámítás, a természet kitalálása. Végül ösztönzött, hogy ne

folytassam beszámolómat, égessem el, amit már papírra vetettem.

Ezek a támadások szerfelett elszomorítottak. Az Isten elleni gondolat kínosabb volt mindennél. Elviselhetetlen vértanúság! Meggyőződésem volt különben, hogy nem Isten küldi ezeket a gyötrelmeket, hanem saját hitványságom okozza. A kétségbeesés kísértése szakadt rám. A legnehezebb, amit eddig átéltem. Azután, elöljáróm iránti ellenszenv lett urrá rajtam. Kifogásoltam rendelkezéseit. Szenvedéseim okát benne láttam, pedig mindig megkönnyebbültem, ha vele beszéltem. Urunk Jézus ettől a kis vigasztalástól is megfosztott. Hogy kísértésemet legyőzzem, felkerestem. Bevallottam neki mindent, ami ellene és mások iránt is élt bennem. Szenvedésem fokozódása lett az eredmény. Sajnáltam, hogy egyáltalán szóba hoztam a dolgot.

Mennyire megalázott ez a sok nyomorúság! — Mutasd meg Uram — kérve kértem — mindazt, ami a tetszésedet szolgáló jót akadályozza bennem. Mindenre kész vagyok.

Mikor egészen isteni Fölségére hagyatkoztam, tudtomra adta kívánságát. Senkihez, csupán hozzá ragaszkodjam; segítséget egyedül jóságától várjak és legyek könyörtelen érzéseimmel szemben. Beláttam: ragaszkodtam tisztelendő anyánkhoz, pedig az isteni egyesülésre törekvő lélek számára veszedelmes az ilyen érzelem. Szétszórja őt és akadályt gördít Isten és saját maga közé. Nagy hűtlenség, mikor rajta kívül megcsodálunk dolgokat vagy bármihez is tapadunk. A szívtisztaságot érinti mindez. Minél gyakrabban átgondoltam ezeket a hibákat, annál inkább beláttam, hogy kerülnöm kell azokat és minden ragaszkodást, ha Isten jóságára méltó akarok lenni.

Kísértéseim megszűnése és azok haszna. Az Istennel egyesültség öröme munka és szenvedés közben

Miután befejeztem feljegyzéseimet, átadtam azokat De la Haye atyának, mert kérte. Biztosított, hogy a Szentlélek vezetett és súlyosan vétkeznék,

ha szívemet, szeretetemet rajta kívül másnak adnám. Tanácsolta, hogy a Szentírást vegyem olvasmányul, minden egyebet tegyek félre. Benső lekötöttségem miatt csak keveset olvastam. Előzőleg Rodriguezt (*), de most azt is elhagytam.

Valamivel később De la Haye atya visszatért Orleans-ba, ahol rektor lett. Tanulmányai folytatása végett magával vitte fiamat. Ez időtől kezdve lelkem vezetését a jézustársasági atyák vették át. Hamarosan le is telepedtek Tours-ban.

De la Haye atya kijelentése óta, hogy jó úton járok, szenvedéseim megszűntek. Mintha fogságból szabadultam volna. Képzelőtehetségem nem alkalmatlankodott többé, szellemem visszanyerte korábbi éleslátását. Mintha új környezetbe kerültem volna, ahol helyreállt az isteni Fölséghez való bensőséges kapcsolatom. Mélységes béke ömlött szét valómon és fokozódott a Szentírás megértését munkáló kegyelmi gyarapodás.

Mikor előző keresztjeimre gondolok, felismerem bennük Üdvözítőm irántam való szeretetét. Mily hasznosak voltak! Mennyire értékelnem kell azokat! Általuk megláttam hibáimat s mindazt, ami ellenkezik Jézus szeretetével. Újra kértem Urunkat, ne sajnáljon. Tegyen méltóvá, hogy csak őt szeressem, érte éljek. Ez rendkívül fontos, hasonlóképpen fontos a szellem tisztaságára való törekvése.

Belátom, hogy ez ismeretekhez nem más, mint a kereszt kiváló útja vezet. A lelki örömök idején elviselünk bármit, de mikor minden, létünk mélyére huzódik és a lélek természetes képességei segítség nélkül maradnak, akkor megmutatkozik, hogy a régi ember él és érez még. Ennek megtapasztalása nélkül tökéletesnek gondolnánk magunkat; de ha egyszer Isten felfedte igazi bensőnket, akkor belátjuk, hogy még el sem kezdtük önmagunk igazi, tökéletes megtagadását. Ezért alaposan munkához kell látnunk és az ágaskodó, tökéletlen érzéseket el kell fojtanunk!

(*) A spanyol jezsuita, Rodriguez Alfonz művére utal. Akkor s még sokáig az igazi szerzetesi kiképzés nélkülözhetetlen kézikönyvének tekintették.

Mindez a felismerés nagy szeretettel és a benső szenvedések utáni vággyal telített. Ha rám bíznák a választást, szívesen újra magamra venném keresztjeimet. Üdvözítőm szólít és látnom engedi a bennük rejlő javakat, ha hűségesen és megfelelő lelkülettel hordozzuk azokat.

Ami az egyesülést illeti, szívem a megpróbáltatások között is, a szeretet élénk, tüzes lobogásával kereste őt. A természetes ember szenvedett, de a természetfeletti gyengéd, nagy tisztaságban erőteljesebbnek, cselekvésre készebbnek tudta magát. Az ebédlői olvasás peldául nem zavarta benső Istenre figyelésemet. Társalgás idején valóban feliidültem nővéreink között. Szívem azonban mindig vele maradt. Nagy éberséget kivánó kézimunkám közben benső lekötöttségem nem nyilvánult meg izzó lendületben, csupán szelíd vággyal fordultam Isten felé. Zsolozsma közben — a kórusi szerep szerint — vonzásának megfelelően, bensőségesen szóltam üdvözítő Istenemhez. Máskor a szöveg értelmét követve, vagy külsőleg; hangommal, szavaimmal kapcsolódtam a kórusba. Ilyenkor nem éreztem oly intenzíven a benső történéseket. Mikor a zsoltárok vagy más szent szövegek értelmét látnom engedte, benső és külső gyönyörűség árasztott el, Dávidhoz hasonlóan, aki szent örömmel táncolt a frigyszekrény előtt. Laudes idején történt ez leginkább — amint már említettem —, ahol a teremtett dolgok felsorakoznak Isten dicséretére. Szerettem volna, ha egész lényem beleömlik ezekbe a dicsőítő himnuszokba.

Ismét felismertem Jézusom nagy szeretetét. A teremtmények elfelejtésére késztetett azért, hogy teljesebben legyek az övé. Felajánlotta a szeretetegyesülés kegyelmét, mely mindig mélyebb bensőbb és édes érzelemmel telített lett. Szentáldozáskor különös bensőséggel mindenről beszéltem vele, mint nagy s egyetlen Barátommal! Tudta, hogy szívem egészen az övé és csak érte él!

A legfőbb angyali karok szemlélete. Önkívületi egyesülés a legszentebb Szentháromsággal

Amint már elmondtam, nagy szenvedéseimben csupán időnként, rövid pillanatokra kaptam enyhülést, midőn Üdvözítőm megszánt és szeretettel meglátogatott. Ilyen kegyelemmel ajándékozott meg egyszer szent Mihály napján. Néhány nővérrel voltam, kiket nagy himzésemhez segítségül adtak mellém. A nap jellege miatt az angyalokról beszélgettünk. Hamarosan bensőséges társalgásba merültem e boldog szellemekkel.

A kerubok, szeráfok és a trónállók feletti megfontolás szeretetem tárgyához emelte lelkemet és bizalmas szavakkal fordultam Istenhez: Ó, szeretet mélysége, felfoghatatlan s mindenek felett imádott Háromság: hittel vallak, imádlak téged! Engedd, hogy az anyalok tiszteletére rendelt mai napon őket szemléljem, akik teljesen elmerülnek benned. A kerubok magukba zárják Isten titkainak fényét. Égi ragyogástól tündökölnek, fényben úsznak, fénnyé változnak valami csodálatos részesedés által. Ó, Isten tudásából merítő kerubok! Tőle kapjátok azt a sugárzást és világosságot, melyben őt ismeritek. Mennyire várom, hogy részesüljek boldogságtokban s megtisztult szemmel láthassam — miként ti — isteni Szerelmemet. Töltsetek be fényetekkel, hogy értelmem csak Istent ismerje.

A szeráfok szemlélete elragadta szívemet. Ezek a mennyei szellemek részesednek legteljesebben Isten életében. A szeretet mélységébe merülten tűzzé válnak, mert a szeretet Istene saját teljességéből juttat nekik és egyesül velük. Ó, izzó szeráfok! Sajnos, az én szeretetem még nem tisztult. Az a szerelmes azonosulás, mellyel ti szeretitek a szeretet Óceánját, teszi, hogy az övéi vagytok egészen. — Ki foghatná fel, miként önti belétek a végtelen Jóság a maga izzását? Kibe áraszthatnátok vissza ugyanazt a szeretetet úgy tisztán? Csak benne és bennetek kölcsönös a szeretet! Ízlelnünk kellene a szeretetet, nem pedig beszélnünk róla. Akaratom szeretettől ízzott.

Aztán a trónállókat szemléltem. Bennük lakik

Isten, ők meg őbenne. Fölsége számára teremtett tiszta kelyhek. Irgalmasan, saját tisztaságával tölti meg őket. Ezek pedig visszaárasztják ugyanazt a tisztaságot Istenbe, ami létrehozza közöttük a szeretet édes kölcsönösségét.

Ó, tiszta trónállók — szóltam hozzájuk —, Isten tisztaságának részesei! Engedjétek, hogy minden képtől megtisztult emlékezetem magába fogadja a szeretet Óceánját. Ő csak tiszta edényeket akar. Engedjétek, hogy késedelem nélkül egyesüljek vele és elmerüljek a tisztaság mélységébe.

Bár ezekkel a boldog szellemekkel időztem, nem távolodtam Istentől. A Fölséges magába zártan tartja őket, ezért csak benne szemlélhettem az angyalokat. Ugyanekkor lelkem egyesült az isteni Személyekkel: emlékezetem az Atyával; értelmem a Fiúval, akaratom a Szentlélekkel. Amint a felfoghatatlan Háromság egy Lényegében, úgy én is lelkem egységében maradtam, különös aktus végbevitelének lehetősége nélkül. Mindez lényem legmélyén történt.

Némelykor elámultam, máskor a fölséges Hatalom ki nem fejezhető szeretetre gerjesztett. Ez a szeretet ájulása. A Szeretethez kötötten, gyarló szavaim csak akadályoznák működését.

Ebben az egyesülésben értelmem is kiváló megvilágosításokat kapott. Teljesebben, mélyebben hatolt a titokba. Képességeim felfüggesztésekor egészen a végtelen Jósághoz kapcsolódtam és csak — kizárólag — szeretetet kaptam.

A belém öntött ismeret által, benne elmerülten, határtalan semminek ismertem fel magamat. Az életben megtapasztalható, egyik legnagyobb kegyelem ez! Csodálatos dolog! Bár a lélek megsemmisült, mégis a Szeretet, a Nagy, a Minden számára teremtettnek tudja magát. Szavakba nem foglalható dolog, az érti, aki tapasztalta.

Isten legyen örökké áldott!

Prófétai álom a kanadai misszióról

Fogadalmam után két évre az ujoncnők mesternője lettem. Néhány nappal előbb, 1634 karácsonya körül, bensőséges egyesülésben voltam Jézu-

sommal. Az volt az érzésem, hogy hamarosan új imaállapotba vezet.

Egyik éjjel álmomban egy fiatal hölggyel voltam. Hol, miként találkoztam vele, nem tudom. Elhagytuk szokásos tartózkodási helyünket. Fogtam a kezét s nagy léptekkel, fáradságosan haladtunk előre. Sok, súlyos akadályra bukkantunk. Ezek távoltartottak minket a helytől, ahova igyekeztünk. Semmit sem láttunk, de éreztük, hogy a hajóállomás felé tartunk. Egész úton együtt maradtunk. Végre egy hatalmas ország partján találtuk magunkat. Szárazföldet érve, « la Tannerie » nevű helységbe mentünk. Azután a parton, kapuszélességű nyíláson haladtunk felfelé.

Utunk végén egy szép teret találtunk. A bejáratnál fehér ruhába öltözött magányos férfi állt. A helység őre. Olyan volt, mint ahogy az apostolokat ábrázolják. Jóságosan nézett ránk s mutatta az utat, mely otthonunkba vezet. Irányítását követve, a parton balkéz felől, keletre néző kis templom felé mentünk. Bár nem beszélt — mert amilyen magányos, éppen olyan csendes is volt —, megértettem, hogy ide kell jönnünk. A tér elragadóan szép volt. Az ég kéklett felette. Nagy, tágas, négyszögletes, kolostor-jellegű hely volt. A kövezet fehér márvány vagy alabástrom lehetett. Négyszögletes lapjait piros csík fűzte össze. A csend csak fokozta szépségét. Nem sokat időztünk itt, mert szívemet a kis templom vonzotta. Előre haladva, mindig jobban láttam azt a tér egyik sarkában. Szép, antik stílusban, fehér márványból épült. Oromzatán a szent Szűz ült. Karján a kis Jézust tartotta. Erről a nagyszerű helyről egy pillanat alatt áttekintettem a széles, hegyes-völgyes nagy országot. Sűrű köd borított mindent, kívéve annak a vidéknek a templomát. Az országba sziklák és szakadékok közt félelmetesen szűk, egyenes út vezetett.

A szent Szűz: Isten Anyja, Mária nézte ezt a szánalmas és félelmes országot. Márványból valónak gondoltam őt, oly mozdulatlan. Égtem a vágytól, hogy arcát lássam, hogy hozzá menjek. Amint megpillanthattam, elengedtem a jó hölgy kezét, kit még mindig magam után vontam. Szeretetteljes izgalommal, kitárt karokkal futottam Má-

riához. A fülke két oldalát érintettem. Várakozással tekintettem reá. Nagyon meglepődtem, mert nem márványból volt, hanem élő, eleven. Áldott Gyermekét nézte és szavak nélkül valami rám vonatkozó fontosat közölt vele. Az országról és rólam beszélhetett. Valami terve volt velem.

Még mindig kitárt karral fordultam feléje, ő pedig elragadó bájjal, mosolyogva felém. Szó nélkül megcsókolt, majd ismét Fiához beszélt. Újra megcsókolt. Határtalan boldogság ömlött lelkembe.

Le nem írhatom a mennyei Anya arcának szelíd, sugárzó szépségét. Emléke még mindig frissen él lelkemben. Tizenöt-tizenhat éves lehetett.

Társam néhány lépést tett az úton lefelé, azért nem részesült a szent Szűz gyengédségében; de nagy vigasztalására, oldalról láthatta.

Ezután felébredtem. Szívemben édes béke honolt s a gondolat, hogy megtérítem azt az országot, melyet láttam. Magamon kívül voltam az örömtől. Legszívesebben végigszaladtam volna a folyosókon, hogy álmomat mindenkinek elbeszéljem. Majd mélyen elgondolkodtam rendkívüliségén. Miért történt, miért hagyott lelkemben oly mély benyomást, el nem képzelhettem. Nagy csendben rejtőző, nagy titok volt számomra.

Tanításom módja. Apostoli buzgalom

Már jeleztem, hogy a noviciátusban segítettem. Feladatom a keresztény hit oktatása volt, hogy alkalmassá tegyem a fiatalokat az Intézet számára. Istenadta buzgósággal tanítottam s azzal a könnyedséggel, mellyel szent hitünk titkairól mindig szóltam. Nagy megvilágosításokat nyertem ezekkel kapcsolatban. A bölcsesség kegyelme gazdagított. Némelykor oly dolgokat mondtam, melyeket a szellem túláradása nélkül nem mertem volna említeni. Egy alkalommal az ÜDVÖZLÉGY-ről beszéltem s a szavak: *Áldott vagy az asszonyok között...* magukkal ragadták lelkemet. Eszembe jutott a Szentírás szövege, miszerint Krisztus a *választottak gabonája és a szüzeket nevelő bor.* Követnem kellett

a szellem vonzását, jobban mondva, szenvedtem, amit lelkem felfogott. A borral kapcsolatban az Énekek énekére is emlékeztem: *Kedvesem ciprusi szőlő.* Láttam őt, mint gabonát, lelkünk táplálékát az Oltáriszentségben; láttam, mint szőlőt, kitaposottan a kereszt présében; láttam, mint a szüzeket nevelő bort. Vissza kellett vonulnom szobácskánkba, hogy elbírjam, elviselhessem ez isteni táplálék bőségét.

Hasonló benyomást gyakorolt rám a HITVALLÁS. A történéseket közöltem Dinet atyával, akkori lelkivezetőmmel. Több dolgot feljegyeztetett velem. Az oktatás megkezdése előtt, magánolvasmányként a Zsinat és Bellarmin bíboros katekizmusát használtam egy ideig. Mikor a hitcikkelyek tárgyalása után a gyakorlati alkalmazásra tértem, magam is csodálkoztam, hogy a Szentírás számtalan szövege spontán eszembe jutott. Nem hallgathattam! Engedelmeskednem kellett az egész lényemet fogva tartó Léleknek. Hetenként kétszer, három éven át húsz-harminc nővért oktattam.

Gyermekkorom óta foglalkoztatott a lelkek üdve. Idők múltán éppen ez az érdeklődés vitt az orsolyitákhoz. Szeretetem fokozódott, főként, mióta Isten kegyelme rányította lelkemet a belső élet titkaira. A szent Szűz csókja, kedvessége s a belőle származó vigasztalás miatt lelkem csordultig volt. Gondolatban átrepültem a világot, hogy keressem az Isten Fia Vérén megváltott lelkeket. Emésztő tűz lobogott bennem. Gondolatom szállt mindenhová, ahol értelmes lények éltek, akik még nem ismerték Jézus Krisztust. Mivel valóságban nem járhattam a világot, tettem, amit tehettem az újoncok között, mindegyik adottságához alkalmazkodva. Igen jó szelleműek voltak, s éhezték mindazt, ami ahhoz a célhoz segíthette őket, amelyért Istennek adták magukat. Sürgettek, de Isten is kívánta tőlem ezt a munkát. Tapasztaltam, tudtam, hogy a Szentlélek adta nekem a megtestesült Ige kincseinek titkát. Rányította lelkemet a Szentírás, főként a reá vonatkozó szövegek értésére, anélkül, hogy előzőleg tanulmányoztam volna azokat. Mintha az isteni Ige birodalmában lettem volna. Táplált, feltárta előttem javait: a szívek feletti leg-

felsőbb uralmát és hatalmát. Atyja adta ezt neki a győzelem után, melyet a halál s a pokol felett aratott drága Vére kiontása árán.

Korábban, az isteni Fölséggel történt egyesülésben megtudtam, hogy az Ige mintegy az örök Atya kebele, ahonnan a kegyelmek folyama, zuhataga árad. Ez a Szentlélek. Ő árasztotta el a szenteket és táplálta őket isteni életével. Nos, ebből az életből élt, ezzel a szellemmel táplálkozott a lelkem is. Ha valaki meglátogatott, ha beszéltek hozzám, válaszaimban mindig volt valami a lelkemben lobogó krisztusi tűzből. Igy terjedt el rólam, hogy találó, magvas mondásokban szólok. Ezek szentírási idézetek voltak. Keresetlenül jöttek ajkamra.

A Szentlélek lelkem feletti uralma, a szent Szűz gyengéd szeretetmegnyilvánulásai sejtették velem, hogy az isteni Jóság új életállapotba visz. Lelkem összes hajlama felkészült szándéka, isteni rendelkezése elfogadására. Különben is meggyőződésem volt, hogy Isten csak addig helyezett a nővérek közé, amíg — terveinek megfelelően — másként nem határoz felőlem. Mindig viszszautasítottam ezt az érzést, mint az ördög esetleges csapdáját.

Harmincöt éves koromban tehát, a már sejtett és szinte várt lelkiállapotba kerültem. Az apostoli lelkület, Jézus Krisztus Lelkének kisugárzása volt ez. Imádott Mesterem érdekeit tekintettem. Dicsősége előmozdítását kerestem, hogy minden nemzet ismerje, szeresse és imádja őt. Testem a kolostorban élt, de szellemem, mely Jézus Lelkéhez kapcsolódott, nem maradhatott zárva. Ez a Lélek Japánba, Indiába, Amerikába, Keletre, Nyugatra vitte gondolataimat; minden lakott vidékre. Benső bizonyossággal láttam, hogy az ördög győz a szegény lelkek felett. Kiragadja őket Jézus Krisztus, legfőbb Urunk és isteni Mesterünk uralma alól, aki pedig drága Vérén megváltotta őket. Ez a látás és bizonyosság féltékennyé tett. Nem bírtam tovább! Átkaroltam a lelkeket, szívembe zártam őket s bemutattam az örök Atyának. Emlékeztet-

tem: Itt az ideje, hogy igazságot tégy Jézusom javára, hisz valamennyi nemzetet örökségül igérted neki. Ő eleget tett Vére árán az emberek — az örök halálra ítéltek — bűneiért. Valamennyit bemutattam s kértem őket Jézus Krisztus számára, akihez jogosan tartoznak.

Lélekben a végtelen térségeket jártam. Kisértem az Evangélium munkásait, mert hozzájuk tartozónak tudtam magamat. Isteni Mesterem érdekeinek szolgálata emésztette őket. A kegyelem Lelke dolgozott bennem. Nagy bizalommal, sőt merészséggel szóltam Istenhez: Örök Atya! Miért késlekedel? Szeretett Jézusom már régen kiontotta Vérét! Követelem érdekeit! Tartsd meg szavadat, ó Atya, hisz minden nemzetet neki igértél!

A belém árasztott fénynél mindennél világosabban láttam a szentírási szövegek jelentését, melyek arról a hatalomról szóltak, mit az örök Atya a megtestesült Igének adott az emberek felett. Átértettem azokat is, melyeket a Lélek mondott Krisztus hatalmával kapcsolatban. E csodálatos dolgok felfedezése lángra lobbantotta szeretetemet, fokozta vágyamat, hogy az isteni Ige uralkodjék és minden értelmes lény abszolut Mestere legyen. Az igazság mellettem volt! A Szentlélek mondatta velem: Jogos, hogy Jézus Krisztus legyen az Úr! Eleget tudok ahhoz, hogy hirdessem őt a nemzeteknek. Adj hatalmas hangot, hogy a föld határáig hasson szózatom. Engedd hirdetnem, hogy Jézusom uralomra s minden szív szeretetére méltó! Szüntelen kértem a mennyei Atyát, mintha Jézus Ügyvivője lennék, hogy örökségét adja vissza.

Lelkem ízzott, testem szinte csontvázzá fogyott. Lelkivezetőm aggódott, hogy halálomat okozza ez a folytonos és már hosszan tartó elvonatkoztató állapot. Ezért megparancsolta, hogy erőt véve magamon, többé ne foglalkozzam ez intenziv apostoli gondolattal. Mindent megtettem, hogy engedelmeskedjem, de a gondolattól nem szabadulhattam. Többször felkeresett ez ügyben. Miután belátta tehetetlenségemet, Isten vezetésére hagyott, aki ily hatalmasan működött bennem.

Isten óhaja, hogy Krisztus országának terjedését az ő Szíve által kérjem

Dinet atya látogatásakor számot adtam belső világomról. Jóváhagyta beállítottságomat s úgy vélte, hogy amit álmomban láttam, megvalósítható a kanadai misszió javára. Kanada létezéséről nem is hallottam, nem tudtam mire vonatkozhatott mindaz, amit láttam. Az isteni Gondviselésre s a Szentlélekre bíztam a dolgot, hisz ő oly izzó buzgósággal ajándékozott meg a lelkek érdekében. Nem képzeltem, hogy valóban idegen országban óhajtja az Úr szolgálatomat, hiszen mint szerzetesnő kolostorban éltem. Lelkem viszont szüntelenül ott járt s minden cselekedetem oda irányult. Azt gondoltam, lélekben kell a szegény emberekhez csatlakoznom és a nővéreket — fogadalmasokat és újoncokat — kell késztetnem, hogy szándékaikat egyesítsék az enyémmel. Óvatos voltam ugyan, mégsem rejthettem el a dolgot egészen. Többen hitték, hogy Isten valami különöset kíván tőlem s alkalmilag, az ő nagyobb dicsőségére kiemel körükből.

Belső lekötöttségem, az örök Atyánál való szüntelen közbenjárásom Krisztus országa terjesztéséért, állandóan fokozódott. Egyik éjszaka, midőn újra elé terjesztettem ezt a nagy vállalkozást, kegyelmi megvilágosítás révén tudtam, hogy az isteni Fölség nem hallgat rám, nem figyel esedezésemre. Ez szíven ütött. Lelkemet határtalan szorongás fogta el. Beláttam, isteni igazságossága joggal fordul el tőlem. A méltányosság viszont Jézusom ügye mellett szólt. Minden elgondolható kínt elszenvedtem volna, hogy a kellő tiszta lelkület képessé tegyen az örök Atya megindítására. Igy lelkem isteni Úra, akit ő tett a nemzetek királyává, megtérítésük által békés birtokosuk lehetne. Éreztem, hogy Isten szívesen veszi sürgetésemet ez annyira igazságos ügyben, de hogy meghallgathasson, valami még hiányzott. Semmiségem mélységébe rejtőzködtem, hogy nekem adhassa azt, amit óhajt, és Jézusom ügyében meghallgasson engem. Ekkor valami isteni sugár belém hatolását tapasztaltam, melyeket e szavak követtek: Szeretett Fiam, Jézus Szíve által kérj

engem; általa hallgatlak meg s teljesítem kéréseidet! Ez az isteni érintés azonnal hatott, mert abban a percben a Szentlélek egyesített Jézus imádandó isteni Szívével. Általa éltem, beszéltem. Szüntelen újabb kegyelmi beáradásokat kaptam a szent Szívtől és a Szentlélektől. Csodálatos — tollal, nyelvvel ki nem fejezhető — kérések ébredtek bennem Jézus Krisztus uralmának kiterjedéséért. Mindez 1635 körül, este nyolc-kilenc óra tájban történt. Azóta napi áhítatgyakorlataimat Jézus Szíve által a mennyei Atyához intézett imádsággal fejezem be (*). Nem emlékszem, hogy egyszer is elhagytam volna, hacsak nem betegség, vagy nagy benső lekötöttség miatt.

Ezek a — szenvedésemet kifejező — imák és fohászok, mint tüzes nyilak, állandóan sebezték az örök Atya szívét. Semmi tárgyi dolgot nem képzelek, de másként nem fejezhetem ki magamat. Úgy éreztem, ismerem az Isten Fia Vérén megváltott összes lelkeket. Szeretetem a legelhagyatottabbakat kereste a föld minden szögletén, ahol lelkem szüntelen vándorolt.

Isten rám vonatkozó akarata a kanadai misszióval kapcsolatban. A megvalósítás eszközei

A már jelzett lelkiállapotban egy napon az Oltáriszentség előtt imádkoztam. Istenbe merülten újra láttam azt a nagy országot. A fölséges Isten ezeket a szavakat mondotta: Kanada az, amit mutattam. Oda kell menned és ott házat létesítened Jézus és Máriának. Ezek az életet hozó szavak lelkemet abban a pillanatban — a végtelen Fölség parancsa előtt —, kimondhatatlan megsemmisülés állapotába helyezték. Erőre kaptam s mondtam: Ó, nagy Istenem! Te megtehetsz mindent, én semmit. Ha segítesz, íme, készen vagyok. Igérem, engedelmeskedem. Cselekedd bennem és általam imádandó akaratodat. Mérlegelés, megfontolás

(*) Ez ima a kötet végén megtalálható.

nélkül beleegyeztem. A parancsot követte a válasz. Akaratom egyesült az övével. Ennek következményeként a végtelen Jóság gyengédségét és erejének nagy, benső hatásait éreztette velem. Nem létezett számomra más ország, csak Kanada. A huronok országát jártam, kísértem az Evangélium munkásait. Jézus szent Szíve oltalma alatt egyesülve maradtam az örök Atyával, hogy lelkeket nyerjek számára. A világ különböző helyein állomásoztam, de otthonom, hazám: Kanada lett!

Ebben az időben Poncet atya (*) hírt adott a kanadai viszonyokról. Anélkül, hogy ismerte volna érdeklődésemet, érzéseimet, a misszióba szóló Istentől kapott hivatásáról írt nekem. Egy kis zarándokbotot is küldött — melyet a loretói Szűzanyától hozott — és a spanyol, szent Bertalanról nevezett Anna anya képét (**). Az Úr Krisztust ábrázolta, aki Flandriát mutatta a boldog nővérnek, s hívta, hogy ott szolgálja őt, mert az eretnekség romlásba dönti az országot. Ezt a képet és vándorbotot azért küldöm magának — írta az atya —, hogy meghívjam, szolgálja Istent Új-Franciaországban. Csodálkoztam hívásán, mert nem sejthette, mi történik bennem. Serkentésül szolgált és táplálta azt a tüzet, mely a lelkek üdvösségéért emésztett.

Senkinek sem szóltam az isteni Fölség parancsáról, mert annyira rendkívüli, példátlan és életkörülményeimtől távol álló vállalkozásról volt szó. A mennyei Atyát emlékeztettem elégtelen voltomra — mit különben ő igen jól tudott — és vártam intézkedését. Lélekben a missziókban jártam. Jótékony, termékeny béke támogatott. Nélküle ezt az állandó és nagy benyomást el sem viselhettem volna.

Miközben a kegyelem engem íly módon készített, Alençonban De la Peltrie asszonyt, előkelő és kiválóan erényes hölgyet arra ösztönzött, hogy minden javával együtt a kanadai misszió szolgá-

---

(*) Poncet József az Orleans-i jezsuita Kollégiumban, Mária fia, Kolozs tanára volt. Később, 1635-ben, a kanadai misszióból küldte érdekes beszámolóit.

(**) Avilai sz. Terézia egyik leghíresebb társa; 1608-ban Tours-ban kolostort alapított. Később Flandriába ment és ott is halt meg.

latába álljon. Nagy hatással volt reá Le Jeune jezsuita atya missziós beszámolója, melyben felhívásként írta: Nem lenne egy áldozatos lélek, aki felfogná Isten Fia drága Vérét Kanada tájain élő, szegény emberek lelke javára?! A gondolat megnyerte ezt a szentéletű hölgyet. Minden eszközt felhasznált szándéka végrehajtására. Amikor ez történt, egyáltalán nem ismertük egymást. Sohasem hallottunk egymásról, de az isteni Jóság nagyszerűen elrendezett mindent.

Isten akaratával egyesített akaratom

Isten önakaratomról való teljes lemondást kívánt, még az általa parancsolt dolgokban is. Az Oltáriszentség előtt imádkozva, ezt tudtomra is adta. Tőle származzék minden, ne pedig a teremtménytől. A lelkek üdvösségéről értekeztem vele, a szokott közvetlenséggel. Majd hirtelen elvonta tőlem ezt a társalgási képességet. Az egyetlen s legfőbb Jóba, önmagába helyezett, hogy kimondhatatlan szeretetét, közvetlenségét éreztesse. Feltárta előttem a lélekmentés nagy értékét és erre buzdított. A megtestesült Ige érdekei már úgyis érintették lelkemet. Szerelmes türelmetlenséggel akartam azok előmozdítását. Ezért szívesen áldozatul adnám magamat s ezer életet, ha tehetném. Bárcsak Isten teremtene olyan helyzetet, hogy végrehajthatnám parancsát és Kanadában házat építhetnék számára. Ott majd Jézus és Máriával együtt dicsőítenénk, imádnánk őt, de nem mellőznénk a nagy szent Józsefet sem! Határozott benyomásom volt ugyanis, hogy őt láttam, mint annak a nagy országnak őrét. Bensőséges imádságomban mindig éreztem, hogy Jézus, Mária és József nem választhatók el egymástól. Elhatároztam s mondtam is: Kell, hogy az a ház Jézusé, Máriáé és Józsefé legyen! Lelkemben működő erejük irányította akaratomat. Bizonyosra vettem, hogy Isten örömmel vette elhatározásomat, hiszen a Szentlélek késztetett arra. Beismertem legyőzöttségemet, mit e fohásszal fejeztem ki: Ó, nagy Istenem! Semmit sem akarok. Képtelen vagyok akarásra. Elraboltad

akaratomat! Akarj hát te, egyenes, igazságos, isteni akaratoddal! — Ezután lelkem elveszetten a szeretet óceánjában: az isteni Fölségben maradt és hallgatott.

E kegyelmi benyomás után — melyről csak dadogva szólhatok —, új lelkiállapotban találtam magamat. Isten akart általam. Béke, nyugalom, az isteni akarathoz való simulás jellemezte imámat. A megtestesült Ige uralmáról, országlásának ügyéről beszéltem. Nem nyugtalankodtam többé a lelkek miatt. Teljes odaadással vártam, hogy az isteni akarat befejezze művét. 1635 körül történt, körülbelül egy évig maradtam ebben a lelki beállítottságban.

Isten missziós hivatásom feltárására kötelez. Büntetéssel fenyeget engedetlenségem esetén

Egy év múltán isteni sürgetésre feltártam mindazt, ami bennem a kanadai misszióval kapcsolatban végbement. Salin atya szinte az első szónál elhallgattatott. Szárazon elintézett, kigúnyolt, hogy ábrándokkal szórakozom. Szegény teremtménynek ismerve magamat, nem csodálkoztam elutasításán. Megalázottságomban az imádott megtestesült Igéhez fohászkodtam: Édes Életem! Ha tennem kell valamit, kérlek, cselekedj! Tudod, semmi vagyok. Nekem sohasem hinnének. Azt mondanák, félrevezetek másokat, miután magam is tévedésbe estem. Hozzá még egy ilyen ügyben, mely — látszólag — a józan ésszel össze sem fér... Mint szerzetesnőnek kolostorban kell élnem és meghalnom. Mégis, engedelmeskedem neked. Kérlek, engedd, hogy szent akaratod szerint cselekedjem.

Jobban, mint valaha, bizonyosra vettem, hogy csak átmenetileg élek Tours-ban. Üdvözítőm ide hívott, hogy kellő kiképzést nyerjek a szerzetesi életben és felkészüljek akarata teljesítésére. Bizonyos voltam misszióba szóló hivatásom felől, de senkinek sem szóltam róla. Mások viszont írtak és beszéltek nekem Kanadáról. Általánosságban én is szóba hoztam, mint Isten dicsőségét szolgáló ügyet. Nővéreink közt buzgólkodtam, hogy vala-

mennyien közbenjárjanak Istennél a primitiv emberek megtéréséért.

Kevéssel később Isten tudtomra adta, hogy akarja a sugalmazott terv végrehajtását. Szinte kényszerített, hogy tegyek félre minden félelmet, minden emberi tekintetet és közöljem Kanadába szóló hivatásomat. Ez unszolás hatására írtam De la Haye jezsuita atyának, de ugyanakkor félelmem megújult, sőt fokozódott. Sem elöljárómnak, sem Salin atyának nem szóltam a dologról. Isten pedig fenyegetett, hogy magamra hagy, ha nem engedelmeskedem. Hiszen nem csupán egy kőház felépítéséről, de dicsőségét munkáló lelki épületről van szó!

Ebben a kényelmetlen helyzetben — mikor nem volt senki, akihez fordulhattam volna —, De Lidel atya látogatott meg. Szóltam vágyamról. Meghallgatott és kijelentette, hogy lelkiismeretbeli kötelességem az egész ügy közlése és pedig De la Haye jezsuitával. Ugyanakkor figyelmeztetett: készüljek fel mindannak elfogadására, amit majd az isteni Gondviselés határoz felőlem. A magam részéről nem kívántam mást, mint Isten akaratát. A szegény pogányokért pedig szüntelen kérleltem a mennyei Atyát.

Ez időben hallottam, hogy Rajmund atya — az a jámbor és erényes pap, aki sokáig lelkivezetőm volt —, isteni buzdítást követve szintén közbenjárt a pogány lelkekért. Hajlandó volt személyes munkára, élete feláldozására is. Akkor Párizsban élt, rendjének tekintélyes hivatalviselője. Nagyszerűen intézte dolgait a kanadai ügyvivőkkel. Írtam neki, hogy én is Kanadába készülök. Azt gondolom, a jóságos Isten őt választotta segítőmül, hogy teljessé tegye — a múltban általa nyújtott — lelki adományait. Rajmund atya biztosított tehát, hogy tőle telhetően támogat, mihelyt elismerik hivatásom valódiságát. Amint már mondtam, kiváló tehetsége és erényei miatt köztiszteletben álló személyiség volt. Nagy vigasztalásomra szolgált nyilatkozata, mely szerint hivatásomat Istentől valónak tartotta.

Az ő egyéni fáradozása nem ért célba. Épp útra készült, mikor új, reábízott feladatok maradásra

kényszerítették. Nyilván azért adott neki Urunk annyi jóakaratú érdeklődést, hogy imádkozzék a lelkek üdvéért és támogassa hivatásomat, amikor majd kivitelre kerül a sor. Nélküle sem Tours püspöke, sem Társulatunk soha beleegyezését nem adta volna a vállakozáshoz.

Isten csodálatos útja szándékai megvalósításában

Időközben De la Peltrie asszony nagyon keresett valakit, aki hathatósan segíthetné fogadalma megvalósításában. Ő ugyanis Kanadában, a bennszülött lánykák nevelésére intézet létrehozását határozta el. Szülei természetesen ellenezték tervét. Bizalmas személy segítsége nélkül aligha érhetett volna célba. Valaki De Bernières úrra hívta fel figyelmét. Derék, erényes, nemes ember volt, Franciaország kincstárnoka Caenben. Valóban, találékony szeretettel, házasságkötés ürügye alatt sokat segített neki. Párizsba mentek s a kanadai terv kiviteléhez anyagi eszközöket kerestek. Ott, a jezsuitáknál Poncet atyával találkozott De Bernières. Előadta az ügyet és a hölgy óhaját, miszerint orsolyita nővéreket szeretne magával vinni Kanadába. Az atya rögtön hivatásomra gondolt. Mondta is De Bernières úrnak, úgy véli Isten engem akar erre a munkára. Nézetének néhány indokát is közölte bizalmasan.

Ez a jó ember igen megvigasztalódott, a hölgy pedig örült, mert úgy látszott, hogy a dolog a remélt célba ér. Isten több kiváló szolgájával, tudós személyekkel is tanácskozott. Ezek jóváhagyták szándékát és biztosították, hogy Isten kéri önmaga és javai áldozatát. Ha el kellene vesznie, akkor is vállalja ezt az utat Isten dicsőségére. Dinet és De la Haye atyákat is megkérdezte. Ez utóbbi megbízta Pincet jezsuitát, írjon nekem a történtekről. De la Peltrie úrnő és én egyáltalán nem ismertük egymást. Mindez 1638 novemberében történt.

Elöljáróm megkapta Poncet atya és a hölgy levelét. A javaslat, hogy a legközelebbi hajó indulását használjuk fel, természetesen nagyon meglepte

őt. Mélyen megindultan belátta hivatásom valódiságát. Maga Isten dolgozik annak megvalósításán. Térdenállva mondtunk köszönetet érte. Meghagyta, hogy a levelekre azonnal válaszoljak, közösségünkben azonban januárig minden titokban maradt. De la Peltrie asszony sem óhajtotta terve közlését, mert tartott rokonsága kétségtelen ellenkezésétől.

Lelkem mélyén felismertem az időpont közeledtét. Szüntelen csodáltuk Isten gondviselését: De la Peltrie úrnő, Poncet atya és Bernières úr találkozását. Izzó szeretettel fordultam Istenhez, aki oly végtelenül hű hívásában, igéreteiben és vezetésében!

Volt néhány ellenvetés az Új-Franciaországi Társaság (*) urai és más személyek részéről. Végül mégis engedélyezték a dolgot és azt ajánlották, hogy a kapcsolat megteremtése végett. De la Peltrie úrnő utazzon le hozzám Tours-ba. Majd mindenfelé leveleket írtak jelentős személyeknek, hogy a hivatalos helyeken sürgessék az ügy előbbrejutását.

1639 január 22-én hírt kaptunk az eddig történtek felől. Előljárónk még ezen a napon — a szent Szűz és szent József eljegyzése ünnepén — közölte a Társulattal a titokzatos ügyet. Magam szándékosan nem voltam köztük, különben is azon a napon a konyhában segítettem. Mindenki nagyon meglepődött.

Hihetetlennek tartották, mivel annyira rendkívüli a dolog. Alig fogták fel ésszel, hogy létezhet olyan boldog nővér, kit Isten ily nagy horderejű vállalkozásra szólít. Ezért szüntelenül dicsérték őt.

Miután a párizsi ügyek elintézést nyertek, hölgyünk 1639 február 19-én Bernières úrral Toursba jött. Időközben Grand-Amy jezsuita atya megkapta a provinciális Dinet atya leveleit. Igy megbeszélhette az egész ügyet De la Peltrie asszonnyal. Majd felkereste az érseket, aki szintén igen meglepődött. Alig hihette, hogy Istennek az ő szerzetesnőire legyen szüksége íly nagy és jámbor célra.

(*) Új-Franciaország Társaságát Richelieu alapította 1627-ben. Semmiféle vállalkozás nem indulhatott engedélyük, illetve támogatásuk nélkül.

De találnak-e valakit — kérdezte —, aki beleveti magát ebbe a dicséretes vállalkozásba? Vezesse a jó hölgyet leányaimhoz — mondotta — s üzenem az előljáró anyának: tárjanak kaput előtte és kiséretével együtt úgy fogadják, mint engem fogadnának.

Amikor Grand-Amy atya a kolostorhoz érkezett, épp a bejáratnál találta De la Peltrie úrnőt és Bernières urat. Kifejezhetetlen vigasztalás volt számukra, hogy az érseknél olyan simán ment a dolog. A főnöknő kitárta a kolostor kapuit s a nővérek — két kórusban állva — a VENI CREATOR-t — majd a TE DEUM - ot énekelték. Azután a hölgyet a társalgóba vezették, ahol mindenki szívesen ajánlotta volna magát munkatársul. Mihelyt megpillantottam, arra a nőre emlékeztem, akit közel hat éve, álmomban láttam. Noha nem ugyanazt a ruhát viselte, nyílt és szelídvonású arcáról mégis felismertem. Szívem, lelkem azonnal egyesülve érezte magát az övével a jelzett, Isten dicsőségét munkáló terv végrehajtására. Három napig maradt házunkban s mindent megfontoltunk kisérőm kiválasztása céljából. Benső sugallatot követtem, miután egy erényes személy tanácsát is kikértem, és szent Bernardról nevezett anyát választottam. Kérésem nagy ellenállásba ütközött, mert elöljárónk túlságosan fiatalnak tartotta őt. Huszonkét és féléves volt. Mégis mi, az érdekeltek, kitartóan őt kértük. Értesítettük szüleit, akik — érthetően — teljes erővel ellenezték útját. Ám Üdvözítőnk, aki valójában választott, ura maradt a helyzetnek. Hálából, hogy szülei beleegyezését is megkapta, felcserélte nevét. Igy tehát munkatársul kaptam szent Józsefről nevezett anyát: Mater Jozefát (*).

Mivel nővérem is tudott tervemről, ügyvéddel jött, hogy szándékomtól eltérítsen. Erőfeszítése nem vezetett eredményre még az érsek úrnál sem. Minden elképzelhetőt megtett utam ellen, de a jóságos Isten elhárított minden akadályt.

(*) Mater Jozefát is, De la Peltrie úrnő és Máriával együtt a Québec-i Orsolyiták alapítójának tekintik. Ott halt meg 1652-ben, szentség hirében.

A kanadai szenvedések előrelátása. Önátadás

Utazásom időpontja körül, három napig, éjjel, nappal sajátos kegyelmi benyomás foglalta le szellememet. Láttam, mi vár rám Kanadában. Láttam a keresztek végnélküli sorát, a gyötrő benső elhagyatottságot Isten és a teremtmények részéről. Ismeretlen, titokzatos életbe indultam. Az isteni Fölség sugalmazása indított: Menj, most saját költségeden kell szolgálnod engem! Hűséged bizonyságát kell adnod: a kapott nagy kegyelmekkel való igazi közreműködés által. Ezzel tartozol nekem!

El nem mondhatom lelkem, természetem rémületét. Mégis nagylelkűséget éreztem magamban mindannak cselekvésére és szenvedésére, ami az Isteni Jóság kedvére szolgál. Emberileg, segítsége nélkül, nem vállalkozhattam volna reá. Aztán gyors készülődésünk és egyéb ügyek is igénybe vettek. Búcsúznom kellett nővéreinktől és a társalgóban is.

Időközben képzeletemet foglalkoztatta valami. Mintha egy egészen új város utcájában lettem volna, melyben csodálatos nagy épület állt. Azonnal észrevettem, hogy kövek helyett keresztrefeszített emberekből épült. Egyeseknek csak a lába volt rögzítve, mások derékig, ismét mások egészen. Mindegyik keresztet tartott, a keresztrefeszítés módja szerint. De csak azok tartották azt jó szívvel, akik egészen fel voltak feszítve. Annyira szépnek, elragadónak találtam mindezt, le sem vettem róla a szememet. Azóta is hat rám ez az ábrázolás s a kereszt iránti szeretetet fokozta bennem.

Visszatérve az előző lelki benyomáshoz, olyan voltam, mint elhagyott ember, aki máris szenvedi a szörnyű magányt, melyet Isten rendelése szerint vállalnia kellett. Ez a benső egyedülvalóság érzéketlenné tett midőn a nővérektől, rokonságomtól, barátaimtól: egész Franciaországtól búcsúztam. Mintha lelkem már előttem útrakelt volna. Alig várta, hogy ott legyen, ahova az isteni akarat várja. India, Japán, Törökország vagy Kína lenne a hely, mentem volna, mert szellemem azzal a Lélekkel egyesült, aki minden akadályon keresztülviszi őt.

1639 február 22 volt elutazásunk napja. Az érsek értünk küldte hintóját, hogy otthonában áldását adja ránk. Ugyanis abban az időben gyengélkedett. Megáldoztatott bennünket, majd reggelihez vendégül hívott. Ennek befejeztével szép buzdítást intézett hozzánk az Úr Jézus szavai nyomán, melyekkel apostolait munkába küldte.

Jelezte feladatainkat és engedelmességet igértetett velünk. Kérve kértük, társam és én, tegye valóban kötelességünkké ezt az utat, hogy mint Isten helyettesétől jövő megbízás, bőséges áldást biztosítson számunkra. Nagy szeretettel, kedvesen meg is tette, majd elmondtuk az IN EXITU IZRAEL DE AEGYPTO zsoltárt s elénekeltük a MAGNIFICAT-ot. Főnöknőnk s a legjobb énekesünk is velünk volt. Aztán visszamentünk a kolostorba, hogy búcsút vegyünk az anyáktól. Ez alkalommal igazán megmutatták szívük gyengédségét. Alig szakadhattak el szent Józsefről nevezett nővérünktől. Az érsek meghagyta anyánknak, hogy Amboise-ig kisérjen minket.

Útrakeltünk tehát. De Bernières úr kamarását és inasát is magával hozta, hölgyünk viszont csak szobalányát, mert feltűnés nélkül óhajtott távozni. Utazásunk alatt De Bernières úr beosztotta időnket. Pontosan követtük a napirendet, akárcsak a kolostorban. Velünk elmélkedett, hallgatott. Társalgás idején imádságról vagy más lelki vonatkozású dologról beszélt nekünk. Szállásunkon is kiváló szeretettel gondoskodott mindenről. Két embere úgy szolgált minket, mintha hozzánk tartoztak volna. Igazán osztoztak mesterük alázatos, szerető lelkületében.

Utazásunk ötödik napján érkeztünk Párizsba, ahol De la Peltrie úrnő ügyei miatt időznünk kellett. Mihelyt a szent Jakab-külvárosban lakó anyáink hallottak érkezésünkről, meglátogattak bennünket és felajánlották házukat. A dolgok menete miatt azonban hölgyünkkel kellett maradnunk. De Meules úr, királyi tisztviselő, saját lakását bocsátotta rendelkezésünkre, mely a fogadalmas jezsuiták klauzurájában volt. Ez nagyon ké-

nyelmesnek bizonyult, mert rendházban éltünk, szentmisét hallgathattunk, a szentségekhez járulhattunk. Szent József ünnepéig maradtunk itt. Ekkor nővéreink kolostorába mentünk. Ott aztán elemünkben voltunk, mert szerzetesnőknek mindig kínos otthonukon kívül lenni.

Megtettünk mindent, hogy az egyik kórusi nővért segítőül adják. Az érdekelt személyek bele is egyeztek, ám örömünk nem sokáig tartott. Elutazásunk előtti este Párizs érseke visszavonta engedélyét. Ily rendkívüli tervhez nem adhatta jóváhagyását. Így nemcsak kiváló munkatársat veszítettünk, de újra kellett készítenünk az alapító szerződést, amelybe már a nővért is belefoglaltuk. Nélküle indultunk tehát, de a viszontlátás reményét nem adtuk fel.

Aztán a királynő (*) üzenetét kaptuk. Találkozni óhajtott velünk. De Brienne grófnő vezetett minket a királynőhöz. Rendkívül szeretettel fogadott bennünket. Kifejezte örömét kanadai utunk felett. Különösen épült hölgyünkön, aki nemcsak javait adja, de önmagát is kockáztatja velünk együtt. Elmondatta, mi minden történt, míg a terv e megvalósításig jutott.

Párizsi ügyeink elintézése után végre Dieppe felé indultunk. Még mindig De Bernières úr volt gondviselő angyalunk. Rouen-ban Lalement jézustársasági atyával találkoztunk, aki a kikötőig: Dieppe-ig kisért minket. Itt május 4-ig időztünk. Addig az orsolyitáknál laktunk. Egyik böles és erényes nővérüket nekünk adták. Örömmel csatlakozott hozzánk, jóllehet mi más kongregációból valók voltunk (**). Hölgyünk Franciaországban hagyta kísérőjét, mert félt a veszélyektől. Helyette egy Tours-i család igen kedves lányát, Barré Saroltát hozta magával. Csak 19 éves volt. Ő lett az első kanadai fogadalmasunk.

(*) Ausztriai Anna minden karitativ megmozdulás nagylelkű támogatója volt. Személyes javaiból többször juttatott a Québec-i orsolyáknak.

(**) Az Orsolyiták intézetének több ága működött Franciaországban. A legfontosabbak egyike a Bordeaux-i, ide tartozott Tours és Párizs.

1639 május 4-én szentmisét hallgattunk. Három nővér csatlakozott még hozzánk útitársul, akik d'Aiguillon hercegnő (*) kegyes segítségével szintén kolostor alapítást terveztek Új-Franciaországban.

Tours-i elutazásunk óta — annyi jövés-menés közt — szívem, lelkem nem ott volt, ahol a testem. Alig vártam a pillanatot, mikor végre életemet kockáztathatom Istenért, hogy így iránta való szeretetem tanúságát adjam. Elérkezett az indulás ideje. Sokáig az Oltáriszentség előtt időztem. Éreztem, hogy a Szentlélek lefoglalta lelkemet. Sugallatai megfeleltek saját beállítottságomnak is, hogy a szeretet tanúja legyek a megtestesült Ige számára, akinek teljességgel odaadtam magamat. Istenem! Ki mondhatná el, mit foglal magában ez az odaadás, egész valóm ráhagyatkozása!? Meggyőződésem volt s a Szentlélek is tudatosította bennem, hogy soha semmit sem tettem szívesebben. Végül, azt is tudtam, hogy a megtestesült Ige, a nemzetek királya és ura, tetszését találta önátadásomban és elfogadta azt.

Dieppe kormányzójának felesége szállásunkra jött és kocsiján a hajóállomásra vitt minket. Minden oldalról körülvettek bennünket. Lelkemet azonban az isteni Ige jelenléte, a vele való társalgás foglalta le. Kifelé semmi sem mutatkozott mindebből. Határtalan örömmel léptem a hadihajóra. A jóságos Isten irgalmát énekelte lelkem, amiért annyi szeretettel idáig vezetett. De Bernières úr is velünk jött volna, ha De la Peltrie úrnő meg nem bízza az alapítás franciaországi ügyeinek intézésével. Isten e nemeslelkű szolgája alig válhatott el tőlünk. Lalement atyával együtt a hajóra kísért bennünket. Számos szíves szolgálattal voltak segítségünkre, mivel a tenger azonnal beteggé tett minket. Végre el kellett válnunk és pedig örökre! Ezentúl távol élt tőlünk, de mindig, atyainál nagyobb jósággal intézte a dolgokat. Első találkozásunk óta az utolsóig felismertük, hogy Isten szel-

(*) D'Aiguillon hercegnő Richelieu unokahuga volt. A kanadai misszió fáradhatatlan támogatója.

leme töltötte őt be. Soha sem hallottunk tőle egy könnyelmű szót. Bár igen kellemes társalgó volt, nem mondott le a méltóságához illő szerénységről. Jozefa anyát, nagy részvéttel, mint áldozatot tekintette. Ugyanakkor elismeréssel csodálta buzgóságát és bátorságát. Felettem nem sajnálkozott. De la Peltrie úrnőnek s nekem azt kívánta, hogy Jézus Krisztus szent nevéért mielőbb életünket vegyék...

Az átkelés nagyon kínos volt, valóban a szüntelen önmegtagadás alkalma. Az állandóan fenyegető veszedelmek között, éjjel-nappal fel is ajánlottam magamat. Mikor Anglia partja mentén haladtunk s elhagytuk a La-Manche csatornát, bizony féltünk a spanyol és dunkerk támadástól. (Ez utóbbi a spanyolokkal együtt Flandria veszedelmes kalóz népe volt. A fordító megjegyzése). Legnagyobb veszélybe viszont akkor kerültünk, mikor a ködből hirtelen hatalmas jéghegy merült fel. Dühösen szembejött velünk, hogy kettéhasítsa hajónkat. A személyzet kiabált: Irgalom! Elveszünk! — Valóban, emberi számítás szerint a halál kikerülhetetlen volt. Vimont (*) atya általános feloldozást adott. Ebben a hihetetlen rémületben nyugodt maradtam, a félelem egyetlen indulatát sem éreztem. A tökéletes önfeláldozás gondolatával elfogadtam, hogy sohasem látom meg szeretett pogányaimat. Isten akarata teljesítését óhajtottam, mely — a látszat szerint —, kikerülhetetlen halálunk volt. Alapítónőnk belém kapaszkodott, hogy együtt haljunk meg.

A rémület perceiben Vimont atya mindnyájunk nevében fogadalmat tett a szent Szűz tiszteletére. Társnőm, Jozefa nővér, a loretói litániát kezdte, s mindnyájan folytattuk. Ekkor a kormányos parancsot kapott, hogy a kormánylapátot oldalra vesse. Anélkül, hogy valóban tudatosan cselekedett volna, egy pillantás alatt megfordította a hajót. Az óriási jéghegy, mely a hajó, orrától csak egy lándzsa távolságra volt, oldalra került. Hallottuk, amint súrolta azt, annyira közel volt. Mindenki boldogan felkiáltott: Csoda! A köd miatt nem láthattuk a

(*) Vimont Bertalan a Misszió új főnöke.

hegy csúcsát, de amit láttunk belőle, az is borzasztó volt. Nem hittem, hogy a tenger ekkora tömeget hordozhat anélkül, hogy az el ne süllyedne. E roppant ijedelem egész tartama alatt éreztem, hogy elérjük Québec kikötőjét. Időközben meggyóntunk, áldoztunk s a zsolozsmát imádkoztuk. Mindig törekedtünk szabályaink betartására. Szentháromság vasárnapja volt.

Bár alapítónőnk bérelt hajót, a Társaság urai, a nagyobb biztonság kedvéért mégis a tengernagyi hajóra küldtek minket. Szép, nagy szobánk volt. Ott imádkoztunk, étkeztünk, ott is aludtunk. Tizenegyen kényelmesen elfértünk benne. Nagy ablakaink voltak és bőséges levegőnk. Utunk három hónapig tartott. Kiváló kegyelemként naponta volt szentmisénk, kivéve azt a 13 napot, mikor a vihar oly hevesen dobálta a hajót, hogy senki sem állhatott a lábán.

Még kétszer jutottunk halálos veszedelembe. Először, mikor szárazföldet értünk. Fogadalmunk teljesítése végett oly lendülettel igyekeztünk ki, hogy majdnem elsüllyedtünk. Másodszor, a ködben elveszítettük az útirányt. Mintegy hatvan mérföldet bolyongtunk, mire kijutottunk a szirtek közül. Partra szállva, nagy örömünkre bennszülöttekkel találkoztunk. Szegények, még sohasem láttak hozzánk hasonló embereket. Midőn elmondtuk, hogy a kapitány lányai vagyunk — mert az ország módja szerint kellett szólnunk hozzájuk —, hogy irántuk való szeretetből hagytuk el hazánkat, szüleinket és minden élvezetet: meglepetten csodálkoztak. Még inkább hálálkodtak, mikor megtudták, hogy lánykáik miatt jöttünk, s megtanítjuk nekik a boldogság titkát. Fel sem fogták ésszel mindezt, s boldogan kisérték hajónkat Québec-ig.

Visszatérve tárgyamhoz, be kell vallanom: öröm a szenvedés, ha a szív Istené! Bár gondunkat viselték, jó szállásunk és nagyon szép hajón minden kényelmünk megvolt, mégis igen sokat szenvedtünk. Csak az hiszi el, aki tapasztalta. Ami engem illet, majd meghaltam a szomjúságtól. A kikötő elhagyása óta ivóvízünk romlott volt. Az átkelés idején szinte semmit sem aludtam. Gyötrő fejfájás kínzott. Mindig készen voltam társaim szolgálatá-

ra, kivéve a három első napot, mikor az egész társaság beteg volt. Áldott legyen Isten mindörökké irgalmáért, melyet abban az időben irántam tanúsított!

Megérkezés. A munka kezdete

Annyi esemény és vihar után 1639 augusztus 1-én Québec-be érkeztünk. Új-Franciország kormányzója, De Montmagny úr elénk küldte frissítő dolgokkal jól megrakott hajóját. Ő és valamennyi tisztelendő atya nagy szeretettel fogadott bennünket. A lakosság annyira örült megérkezésünknek, hogy boldogságuk jeléül munkaszünetet tartottak

Megcsókoltuk azt a földet, ahova azért jöttünk, hogy Isten és a szegény bennszülöttek szolgálatára szenteljük magunkat. Azután a templomba vezettek bennünket, ahol ünnepélyesen elénekeltük a Te Deumot. Majd a kormányzó úr az erődítménybe vitt minket ebédre. Később vele és az atyákkal kijelölt tartózkodási helyünkre mentünk. Másnap Vimont, Le Jeune és a többi atyák a bennszülöttek falujába, Sillery-be kísértek minket. Igen nagy vigasztalásunkra, anyanyelvükön zengték Isten dicséretét. Boldogok voltunk új keresztényeink körében. Ők is örültek nekünk. Egyik keresztény ránk bízta lánykáját. Néhány nap múlva mások is jöttek és az összes iskolaköteles francia kislány.

A számunkra kijelölt vízparti ház nagyon szűk volt. Mégis remekül éreztük magunkat két kis szobánkban, mert velünk voltak kincseink, akikért jöttünk: drága bennszülött lányaink!

Ezt a kis házat hamarosan kórháznak használtuk, mert kanyaró lépett fel a gyermekek között. Még bútorunk nem volt, a fekvőhelyek a padlón sorakoztak. Három vagy négy bennszülött lányka meg is halt. Nővéreim csodálatos bátorsággal, buzgón helytálltak. Egyik sem undorodott bajuktól. Alapítónőnk — bár igen törékeny szervezetű —, az elsők közt volt és a legalázatosabb szolgálatokat nyújtotta. Mily értékes is a lélek készsége, mikor a lelkek üdvössége inspirálja!

A nyelvtanuláshoz kellett látnunk. Elsőnek jelent-

keztem, hogy minél előbb foglalkozhassam velük. Le Jeune atya — a korábbi missziós főnök — hozzánk kapott lelkészi és nyelvoktatói beosztást. Mivel több, mint húsz éve nem volt időm tudományos és spekulatív dolgokra, ennek a —mienkétől annyira eltérő — nyelvnek a tanulása sok fejfájást okozott. Emberileg tekintve, lehetetlen volt az elsajátítása. Urunk azonban segített. Két év mulva zökkenő nélkül tanítottam hitünk szent titkait. Ez a nehéz munka felemelt, édességes örömmel árasztotta el a lelkemet.

Alapításunk kezdetén sok bennszülött férfi és nő jött a társalgóba. Oktattuk őket, beszélgettünk velük. Állandó és alkalmi tanítványaink is voltak, akiket a keresztség és a többi szentség felvételére készítettünk elő.

Igen piszkosak voltak szegények és a hús-füstölő helyektől rossz szagúak. Ennek ellenére — a kegyelemtől támogatva — mindig örömmel foglalkoztunk velük. Fájdalmasan érintett bennünket, mikor számuk csökkent az irokézek vadsága és a háborúskodás miatt.

Mikor megérkeztünk ebbe az országba, láttam és felismertem azt, amelyet Üdvözítőm mutatott körülbelül hat évvel ezelőtt. A magas hegyek, a helységek fekvése élt emlékezetemben, csupán nem volt annyi köd, mint akkor. Hivatásom buzgósága megújult és teljes odaadásra késztetett. Intézetünk egészen más, mint a franciaországi, de a szegénység és egyszerű életmód tekintetében éppen olyan szabályszerű. Mindjárt kezdetben vastag cédruskarókból klauzurát létesítettünk. Bennszülött lánykáink, az asszonyok és a francia lányok, valamennyien bejöhettek tanítás céljából. Egyik szobánk volt a kórus-társalgó; háló és ebédlő; a másik a tanterem. Később toldalékot építtettünk hozzá, ez lett a kápolna és a sekrestye.

Isten jóságának köszönöm, hogy a bennszülöttek iránti szeretetem mindig a régi. Szívembe zárom valamennyit és gyarló imámmal megnyerem őket az ég számára. Életemet is odaadnám üdvösségükért! Ez a vágy késztetett a misszió elöljárója iránti engedelmességi fogadalom letételére, s vonatkozott mindarra, amit tennem és szenvednem kellett. Valóban nagy kereszteket hozott, a legsúlyo-

sabbakat, melyeket ez új egyházban, de egész életemben is szenvedtem. Az algonkin és huron új keresztényeink miatt — akik ellenségeik prédája voltak —, kimondhatatlan aggodalmat, sőt halálfélelmet álltam ki.

Kis — kényelmetlen és szenvedéssel bélelt — lakásunkban több, mint három évet töltöttünk. Nekem különösen fájt, hogy nem volt fiatal nővérünk. Mi öten vállaltuk az összes külső munka terhét. Egyéb teendőink mellett ez nagy többletet jelentett. Időközben, végre, az ország legszebb és legelőnyösebb helyén felépült kolostorunk (*). Mindjárt oda is költöztünk. Tágas helyiségeink hathatósan támogatták munkánk eredményességét. A párizsi és Bordeaux-i nővéreket egészen magunkénak vallottuk s az illetékesek jóváhagyásával unióba léptünk. Urunk mindmáig elhalmozta áldásával!

Nyolc évig tartó megpróbáltatás

Ami benső életemet illeti, Kanadába érkezésem óta az isteni Fölség tapasztalnom engedte, amit hivatásommal kapcsolatban már korábban jelzett nekem. Az indulás előtt élvezett béke, már az úton mintegy lényem mélyére vonult. Bár bennem volt, valamiképp mégis távol tőlem. Más lelkiállapottal kapcsolatban mondtam már, hogy amikor Isten birtokába veszi a szellem képességeit, azok megsemmisülnek, elvesznek őbenne. Ennek ellenére léteznek. Ez az állapot valóságos kereszthalál. Elfogadtam, hiszen nem akarhattam, nem szerettem mást, mint amit Isten Lelke művelt bennem. Nem bántam tehát lelkem alsóbbrendű tehetségeinek kifosztottságát, szenvedését. Elmerültem az Istentől rámbocsátott sötétségben.

Szellemem felsőbb képességei viszont megtanulták, mit jelent Isten önzetlen szolgálata. Az eddig eljutott lélek megállapíthatja, van-e állandó készsége az erények gyakorlására.

Ebből az állapotból még sokkal kínzóbba kerül-

(*) Ugyanazon a helyen áll ma is, természetesen kibővítve a Vieux-Monastère.

tem. Minden kegyelemtől, minden istenadta belső és külső tehetségtől megfosztottnak láttam magamat. Elveszítettem bizalmamat mindenki iránt. A legszentebb személyek okozták a legtöbb szenvedést. Isten megengedése folytán állandó ellenszenv kísértette őket velem szemben, amint ezt később bevallották. Silány, megvetésre méltónak ismertem magamat. Nem győztem csodálni nővéreim alázatos jóságát, amellyel függtek tőlem és elviseltek engem. A legalacsonyabb munkát végeztem, mert nem tartottam magamat érdemesnek másra.

Hivatalos ügyeimet határozottan intéztem. Néha egy-egy fénysugár megvilágította lelkemet és szeretetre gyújtotta. Elragadtatva élveztem Isten közelségét. Mindez hamarosan elmúlt. Szenvedésem fokozódott, mert a fény és szeretet világából, a homály és fájdalmas sötétség mélyébe jutottam. Mintha a pokol szomorúságába, keserűségébe merültem volna, és a kétségbeesés kísértése támadott rám. Egyik napon a kápolnában mélységből feltörő, óriási lángot láttam. Az izgalom hevében, Isten iránti megvetéstől indítva, bele akartam vetni magamat. Irgalmas jósága megmentett ettől. Ekkor ugyanis a Szentlélek titokzatos hatása lelkem felsőbb erőit valóban a pokolba-rohanásra késztette. Nem azért, hogy Istent gyűlöljem, hanem hogy eleget tegyek igazságosságának a számos méltatlanságért, melyek elrabolták tőle — Jézus Krisztus Vére árán megváltott — lelkemet. Megérdemeltem a poklot. Isten igazságossága jogosan taszított volna oda. El is fogadnám, feltéve, hogy nem foszt meg barátságától.

Némelykor láthattam változó imaállapotaimnak különböző okát. Ilyenkor az imádott isteni Igével beszéltem azokról. Lelkiéletem minden hibája, tisztátalansága megmutatkozott. Éreztem, hogy Isten végtelen tisztasága jóvátételt követel. Ki írhatná le útjait, hogy létrehozza azt a tisztaságot, amit ő — a kizárólag benső, lelkiéletre hívottaktól — kíván? Ez el nem mondható, de az sem, hogy mily borzalmas, átható és kérlelhetetlen az isteni szeretet s mily engesztelhetetlen ellensége a természet szellemének! Mikor már megsemmisültnek gondoljuk s azt hisszük, felülemelkedtünk rajta és a kegyelem szelleme vezet bennünket; akkor kiütközik a rom-

lott természet és annak számos, érthetetlen fordulata, tekervénye. Csak Isten Lelke ismeri. Csak ő ronthatja le heves, mindent átható tüzével és korlátlan hatalmával. Ebben a tisztító tűzben azonban nem veszítjük szem elől a megtestesült Igét. Aki eddig, mint Szeretet mutatkozott, most próbára teszi a lelket. Behatol rejtekébe, elválasztja szellemétől — kivéve lénye legmélyét, ahol Isten lakik. Mélység ez, elkülönített hely. Másként nem fejezhetem ki.

Lelket, szellemet választ szét tehát ez a szenvedés. Csak a lélek legmélye marad érintetlen, amint most azt elmondtam. Ez ugyanis — látszólag nem tartozik hozzá, bár a lényegében nagyon egyszerű lélek egysége változatlan. Megtörténik, hogy Isten — e mélység Ura — magára hagyja, elrejtőzik egy időre. Ekkor a lélek a puszta ürességben marad s ez az, ami elviselhetetlen fájdalom. Innen ered a kétségbeesés, mely testet-lelket pokolba taszítana. Egyedül viseltem keresztemet. Kizárólag Isten titkos tekintete támogatott és rendelkezése elfogadására késztetett. A teremtmények csak fokozták kínomat.

Önvádolásom

A megtestesült Ige jelenléte tárgyában és szenvedéseim okát látva, azt akartam mondani az imént, hogy mély benső fájdalom kitöréseivel vádoltam magamat előtte. Bevallottam minden tisztátalanságomat. Ezek beszennyezték Isten adományait, sértették a kegyelem szellemét, amely által vezetett. Közre-nem-működésem révén pedig okot és tápot adtam a természetes embernek. Nagy hiba ez, és imádandó szándékainak súlyos megsértése.

Egyébként lehetetlen szavakba önteni, mennyire áthatók és gyötrelmesek ezek — az élők és holtak Bírájától származó — meglátások. Annál is inkább kínzók, mert a megtestesült Ige nemcsak bíró, hanem a lélek mindene. Hibái ellenére sem vette el tőle a jegyesi jelleget. Irgalom nélkül vizsgálja, tisztítja tehát isteni igazságossága titkos tüzében, anélkül, hogy láttatná a megpróbáltatás tartamát

és annak következményeit. Ez az, ami — kifejezhetetlen alázatban — leredukálja és semmivé teszi a lelket. Fájdalmas szeretet szögezi át. Ennek súlya letöri és mint második Jób a megtestesült Igéhez kiált. Ki ad nekem véres könnyeket, hogy sirassam tisztátalanságomat, melyet tisztaságos isteni Lelked ellen követtem el? Mennyei Életem, miként tűrheted, hogy a lélek, akit annyira szerettél, ily igazságtalanul bánjék veled!? Miért nem vetetted az ördög lába elé? Hisz ennél nagyobb büntetést érdemel és pedig azt, hogy örökre megfosszad isteni arcod látásától és barátságodtól. Fogadd hát vétkeim beismerését és büntess irgalmas ítéleted szerint. Saját magam könyörgök ezért, mert látom, mennyire jogos, hogy szereteted elégtételt kapjon. Büntesd hűtlenségemet szereteted törvénye szerint. Ó, végtelen Tisztaság! Mennyire igaz, hogy nem akarod a tiszta szeretet útjainak elferdülését!

Most pedig idejöttem, hogy gyarlóságaimmal beszenyezzem új egyházadat. Úgy látszik, továbbra is megengeded, hogy az ördög haragra, gyűlöletre vagy kétségbeesésre izgasson. Isteni kegyelmed, segítséged nélkül elvesznék! Érzem, valamilyen — számomra ismeretlen — hurok fogva tart s abból senki más, csak te, Uram, te szabadíthatsz ki. Ezért egyedül tőled várok segítséget. Kötelékeim gátolnak a jó megtevésében, melyet akarok. Szenvedélyeim pedig azt a rosszat akarják, melyet gyűlölök. Ó, irgalmas Isten! Láss munkához, különben nem bírom tovább!

Bűneim okozzák azt is, hogy oly hivatal terhét hordom, mely kizárja a hitújoncokkal való foglalkozást. Uram, te jól ismered a hajlamot és a hivatást, amit nekem adtál. Minden szenvedésem közt az vigasztalt, hogy ismeretedre, szolgálatodra taníthattam őket. Az előljárói gondok íme, újra megfosztanak ettől a boldogságtól. El kell szakadnom tehát az egyetlen, látszólag megmaradt vigasztalástól is. Ám inkább küldj rám minden lehetséges kínt, semhogy e drága lelkek iránti szeretetem csökkenjen. Odaadtam magamat értük azzal a jóval, amit — segítségeddel — életem során tehetek, ha ugyan jöhet valami jó egy ilyen silány teremtménytől.

Miként jelentkezik a szenvedélyek lázadása az előrehaladott lelkekben

Ki nem fejezhető az isteni Igéhez küldött gyötrelmes kiáltásom, amiért három évi benső szenvedés után folytatnom kellett az előljárói munkát.

Kevéssel később beállítottságom részben módosult, de megmaradt a szenvedélyek lázadása. Egyébként szellemem a külső ügyek intézésében szabad és éleslátó volt. Ez új lelkiállapotban könnyebben vétkeztem, pontosan azért, mert szellemem nem volt annyira lekötve. Szokásszerű keserűség — például — felebarátaim ellen fordított bizonyos ellentmondások alkalmával. Jézusom viszont oltalmazott, mert soha bántó szót nem szóltam az illetőnek, aki éppen felbosszantott. Ingerültségem megalázott, mert a tökéletesség nagy csökkenését jelezte nekem. Alig viselhettem el magamat. Az pedig bizonyos, hogy nyomorúságom megtapasztalása nagyobb önismeretre vezetett, mint az elmélkedés bármely emelkedett fajtája!

Mialatt szenvedélyeim ily durván támadtak, sok dolgom volt intézetünk körül. Bármily zökkenő akadt, Urunk Jézus áldása mindig megoldáshoz segített. Iskolánk, apostoli munkánk fejlődött. Többet nem is kívánhattunk. Azt mondták szelíd és türelmes vagyok, de én, aki gyengeségem terhét hordtam, igen tökéletlennek találtam magamat. Semmiképp sem értettem, miként férhet össze szenvedélyeim lázadása az Istenhez kapcsoló, bensőséges, szent bizalommal. Egyetemes gyónást végeztem. Ekkor megvalósult bennem az Irás szava: *Lámpásokkal vizsgálom Jeruzsálemet!* A tiszta szeretetet vizsgáló, féltékeny Lélek: kérlelhetetlen. Haladéktalan engedelmességre kötelez. Megláttatja, tapasztaltatja, hogy ellensége ő nemcsak a visszaesésnek, de a halogatásnak is.

A bűnbánat aktusait a Szentlélek tűze hevítette, azért így fordultam a megtestesült Igéhez: Bocsáss meg, tiszta, isteni Fölség! Bár meg ne bántottalak volna. Irgalom, isteni Szerelmem!

A szeretet erős, mint a halál, féltékenysége kemény, mint a pokol! Tudod te nagyon jól, miként érvényesítsd feltétlen hatalmadat a lélek felett, aki hozzád tartozik és mégis törvényeid ellen szegül.

Cselekedj hát! Szánalom nélkül légy kérlelhetetlen. Eméssz fel bennem mindent, ami ellenkezik mélységesen követelő tisztaságoddal.

Tulajdonképpen Isten tisztasága érintette lelkemet. Buzdított és teljes megsemmisülés árán tökéletes odaadásra késztetett. Becsület, jó hírnév elvesztése, nem számít: Kell, hogy ő uralkodjék! Napnál világosabban láttam a tisztaság fontosságát, hogy Isten kedvére lehessek.

Tapasztaltam, hogy a lélek központjába, ahol Isten lakik, semmi szennyezett be nem hatolhat, még a sátán sem. A természet szellemének apró megnyilatkozásai viszont szeretnének befurakodni. A szeretet, a buzgóság, a jámborság: szóval Isten dicsősége ürügye alatt a szentség látszatát keltik. A tisztaság és egyenesség szintjére kerülve Istennel bizalmas kapcsolatba akarnak jutni. Jócskán meg is közelítik. Igyekezetük mégis meghiúsul, mert a bensőséges egyesülés állandó állapotába semmi torz be nem juthat. Kérdezhetné valaki, mi is az a szenvedélyek lázadása, mely kanadai első három évem nagy, benső szenvedése volt?

Több, mint négy évig szenvedtem még, mert keserűséget éreztem néhány jó és szentéletű személy iránt. Összeférhet mindez a bizalmas egyesültséggel? Már mondtam: Összeférhet! Most megmagyarázom, miként:

A szenvedélyek lázadása, amelyről én beszéltem, más mint az, amely egy izgulékony alaptermészet következménye. Más a lelkiéletet kezdőknél is, akik az önmegtagadás gyakorlását tanulva haladnak a tökéletesség felé, hogy végül — munkájuk árán —, a kegyelemtől segítve, megszerezzék szívük békéjét. Ezek számára, rendszerint nagyon kínos az önlegyőzés. Tanulás, hűség, önvizsgálat kell ide. Mégis sokáig ragaszkodik még az ember ehhez és ahhoz, főként önmagához!

Abban a lázadásban, amelyről én szóltam, nem ragaszkodunk annak megszerzéséhez, illetve megtartásához, amit a felizgatott szenvedély elénk tár. Úgy fogadjuk az egészet, mint fájdalmas fenyítést. A hiba nem szándékos. Az elröppent gondolat vagy kicsúszott szó botlás csupán: alázatra, önmegtagadásra késztet. Mikor ellentmondás vagy igazságtalanság ér, nincs rossz következménye, mert lelkünk

mélyén ott van az istenfélelem. Ez erősebb a szenvedélynél és elveti a bosszúnak, a megtorlásnak még a gondolatát is. Legfájdalmasabb, hogy könnyelmű teremtésnek véljük magunkat, bár ez a tudás összefér a lélek központjában uralkodó bensőséges békével.

Ami engem illet, szenvedésemet megsokszorozta az a tény, hogy felébredt bennem a keserűség, mihelyt valami ellenszenvre adott okot. Hangsúlyozom: semmi sem lehangolóbb az olyan lélek számára, aki szereti a szívtisztaságot, féli Istent s megveti a bűnt. Aggodalma, hogy csalódik, felmérhetetlen.

A szokott bizalmas szeretettel, melyet Isten jósága engedélyezett lelkem centrumában, fordultam hozzá. Kértem, távolítsa el ezt a beállítottságot. Annyira ellenkezik ugyanis szeretett Fia isteni elveivel és ellentmond annak a tiszta szeretetnek, melyet tőlem elvár.

Más keresztjeim is voltak, de ezektől nem szabadulhattam. A Lélek, aki vezetett, sürgetett, hogy — az igazi szeretet oly ritka útjain, az igazi lelki tisztaság érdekében — kérjem a tökéletlen indulatoktól való szabadulást. Könyörgésem után még kötöttebbnek éreztem magamat. Azért az isteni Ige tetszésére, ismeretlen útjaira hagyatkoztam és vállaltam a szenvedést, amíg neki tetszik.

E lelki küzdelem idején a gonosz lélek nyugtalanított, amiért nem aggályoskodom tökéletlenségeim miatt. Isten jósága megőrzött e rossztól a lelkembe öntött világosság által. Ennek segítségével, ugyanis okoskodás nélkül, határozottan megkülönböztettem az igazat a hamistól. Alacsonyrendűségem látása különben ellensúlyozta a kevés jót, ami bennem volt és megőrzött a hiúságtól. Ha pedig Isten adományait szemléltem, melyeket különböző életkörülményeimben adott, azt is tudtam, hogy tékozlóként, saját hibámból el is vesztegettem azokat. Visszaéltem külső és belső kegyelmeivel. Ezért minden, bennem és körülöttem, alázatra, megsemmisülésre késztetett.

A tökéletesebb fogadalma. Passzív életközösségben a hit titkainak szemlélete

Hat évvel Kanadába érkezésem után, 1645-ben letelt előljárói hivatalom. Ugyanezen évben érkezett Québecbe a huron misszió volt főnöke, Lalement Jeromos atya, mint Új-Franciaország apostoli munkáinak irányítója. Üdvözítőm különleges indítást adott, hogy hozzá forduljak, mert rajta keresztül segít majd az ő útjain előre.

Kezdettől fogva nagy bizalommal tártam fel lelkivilágomat, ő pedig különös gonddal figyelte magatartásomat. Bár sokféleképpen próbára tett az említett küzdelmek miatt, szenvedéseim mégis csökkentek. Az ellenszenv és keserűség kísértése azonban még mindig hevesen támadott.

A következő év karácsony nyolcadában, mély meggyőződés ébredt bennem. Ha — mindabban ami megszentelődésemet munkálja, fogadalommal kötelezetten — Isten nagyobb dicsőségét keresném, az isteni Fölség támogatna. Sietve az atya tudomására hoztam a dolgot. Miután meghallgatott és Istennek ajánlotta az ügyet, megengedte a fogadalom letételét ilyen formában: Cselekszem, szenvedem, gondolom és mondom mindazt, amit tökéletesebbnek ismerek fel; ami Isten dicsőségét jobban munkálja. Hasonlóképpen: mellőzöm a cselekvést, szenvedést, gondolatot és beszédet, mikor ebben látom a nagyobb tökéletességet: Isten dicsőségét. Mindezt természetesen, szabadakaratú cselekvéseimben.

Ime a pontok, melyekre akkori lelki beállítottságom különösen késztetett:

1. - Megvádoltan nem mentegetem magam s nem hibáztom vádolóimat, hacsak Isten dicsőségét nem érinti a dolog.

2. - Őrködöm szellemem és szívem felett, nehogy panaszos vagy túlzó szavakat mondjak, mikor úgy vélem, hogy megbántottak, sértettek, elutasítottak és megaláztak szóval vagy tettel.

3. - Semmit sem mondok dicséretemre. Nem kisebbítek mást, sem hallgatagon, sem nyíltan, amikor dicsérik őt, vagy amikor a szeretet rendje szerint jót kellene mondanunk róla.

4. - Őrizkedem, nehogy mások külső vagy belső javait féltékenyen, versengve tekintsem. Ellenkezőleg, örvendek felettük és magamat érdemtelennek tartom rájuk.

5. - Jóindulatú és szeretetteljes leszek azok iránt, akikkel szemben ellenszenvet érzek. Jóra magyarázom tetteiket és szeretettel véleményezem szándékaikat.

6. - Az Evangélium szellemében türelmes felebaráti szeretetet gyakorlok.

7. - Önmagam iránti gyengédség és esetleges szenvedéseim feletti felesleges tűnődés eltávolításán fáradozom.

8. - Belső és külső szívélyességre, szelídségre és a szív alázatára törekszem az Evangélium szelleme szerint.

9. - Nem leszek rosszkedvű, bizalmatlan és nem nyugtalankodom apró, látszat dolgok miatt.

10. - Szeretettel, szelíden szenvedem a test fájdalmait, a lélek megpróbáltatásait, a megbántást és megaláztatást Isten és az emberek részéről.

11. - Bizonyos kis vágyakat és a természet hajlamait megtagadom, anélkül, hogy kárt okoznék testemnek vagy lelkemnek.

12. - Hűségesen követem Isten sugallatait; a fenti pontokban pedig a lelkivezető utasítását az engedelmesség szellemében fogadom.

Ez a fogadalom megerősített és nagy kegyelmeket hozott. Az egészet a szent Szűz oltalma alá helyeztem. Az egyik feltűnő kegyelmi segítség az volt, hogy mindig készségesen engedelmeskedtem. Így volt ez már világi életemben. A szerzetben pedig fokozódott ez a hajlamom. Halogatást nem ismertem. Néha a természet számára igen kínos dologról volt szó, de a kegyelem Lelke minden nehézségen átsegített. A léleknek — akit Isten állandó benső életre hív — meg kell halnia nem is egyszer, míg célba ér. Aki nem tapasztalta, el sem hiszi, de azt sem, mit jelent az isteni akaratra való hagyatkozás! Azt mondják: a szemlélődés tétlen. Bizonyos szempontból igaz. Ennek ellenére nagy munkát végez a lélek. Nincs nyugalma azon az úton, amelyen Isten Lelke vezeti. A gyarló természet nagyon érzi ezt, bármennyire alárendelt is a szellemnek.

Tárgyamhoz visszatérve ismétlem, hogy Lalement atya igen próbára tett. Jól megmondta az igazságot. Többek között tudtomra adta, hogy nagy tökéletlenségeim miatt nem vagyok méltó Istennel való bizalmas érintkezésre. Igaza volt! Hogyan lehet kérdezte, így bánni az isteni Fölséggel? A lába elé vesse magát, még az is túl sok! — Tudtam én azt nagyon jól. A buzgalom, mellyel ezt mondta az atya, megsemmisített. Tűzön is átmentem volna, csakhogy eleget tegyek igen nagy vakmerőségemért.

Nagy erőfeszítéssel más magatartásra törekedtem, de nem sikerült. Mélységes tisztelettel kértem isteni Életemet, segítse helyettese iránti engedelmességemet. Amint így kérleltem, hirtelen édes, bensőséges kapcsolatba kerültem vele és mondtam: Tisztaságos Szeretet! Engedelmeskednem kell helyettesednek. Ezt kívánja. Bocsáss meg. Engedelmeskednem kell! — Ezután érzéketlenül időztem jelenlétében, mint a engedelmesség foglya. Szerető jósága tetszéssel szemlélte bilincseimet. Tekintete bennem, rajtam volt, az enyém pedig benne és rajta pihent. E kölcsönös egymásra tekintésben kifejezhetetlen békét élveztem. Némi időt töltöttem ebben az állapotban. Végül lelkivezetőm rámhagyta a dolgot, és szabadon engedelmeskedtem a Szentléleknek.

Ez az Istennel való életközösség állapota kizár minden tervet, amely ellenkezik az ő működésével. Ellenkeznek pedig azok a gyakorlatok, amelyekben az értelem dolgozik és fontolgat anyagi vagy lelki síkon. Ellenkeznek s pedig azért, mert nincsenek azon a fokon, amelyen Isten fogva tartja a lelket. Ugyanis ő már régen képtelenné tette a lélek képességeit tevékenységük megválasztására. Ez azonban nem vonatkozik hitünk szent titkaira. Bár elmélkedni nem tud a lélek ebben az állapotban, de szemléli azokat és beszél róluk Istennel, mikor erre készteti őt. Ezek az isteni titkok az imádandó megtestesült Igére vonatkoznak. Lángra lobbantják a lelket. Fontolgatás nélkül is mindig több igazságot, biztonságot, szentséget fedez fel bennük. Mivel az Ige szent Személyével egyesült a lélek, abban a forrásban él, mely minden igazság birtokába juttatja őt. Ez az a legelő, amelyről Jézus beszélt: *Én vagyok a jó Pásztor. Én vagyok az ajtó: aki rajtam*

keresztül megy be, ki-bejár és legelőre talál. — Így a lélek csodálatos módon benne és belőle él, de ezt jobb megtapasztalnunk, mint beszélnünk róla.

Krisztus isteni és emberi szépségének szemlélete. Dicséretét zengő énekem

1645-ben súlyos beteg lettem. Hála Istennek, addig sohasem gyengélkedtem. Nem sok tapasztalatom volt a betegségek terén. Elkészültem a halálra, mert az orvosok lemondtak rólam és felvettem a szentségeket.

A várakozás ellenére visszanyertem egészségemet. Sohasem töltöttem az időt beszámolók irásával, hacsak nem kötelességből. A lábadozás tartama alatt viszont a Szentírás egy-egy mondata elragadta lelkemet és írásra kényszerültem. A próféta szavai: *Speciosus forma prae filiis hominum,* — éles megvilágosításba helyezték az Isten Fia kettős szépségét. A Szentháromság második Személyéhez fordultam szokásom szerint. Ezért hozzá intéztem fohászaimat. Íme legalább az, ami egyáltalán kifejezhető:

* * *

Te vagy a legszebb az emberek fiai között, ó Kedvesem! Szép vagy isteni és emberi szépséged kettősségében! Szép vagy s meg nem magyarázható szemléletben láttatod, hogy Atyádban vagy és Atyád tebenned. Miként viselhetném el fényedet, ha el nem ragadnád szívemet, lelkemet; ha magadba nem vonnál, magaddal eggyé nem tennél? Istennek látlak *Istentől, Világosságnak a Világosságtól és igaz Istennek az igaz Istentől.* — Mégis átkarollak, mint szeretett, teljes Javamat.

Látom, egészen Atyádé vagy s egészen az enyém! Atyád és te enyém vagytok, és nem tudom miként lehetséges ez.

Ez Egyben látom magamat, akivel azt teszem, ami tetszik, mert ez Egy, — aki Szerelmem és Életem, — hatalmat ad hozzá. Ebben a lelkemet boldogító

bizalmasságban úgy érzem, hogy semmiségem valami mélységes mélybe vész. Ez a nagy örvény te vagy, aki uralmad alatt tartasz engem. Azután, vagy inkább egyidejűleg sürgetsz, hogy úgy beszéljek veled, mintha nekem lenne hatalmam feletted.

Bocsásd meg merészségemet. Te vagy az oka, mert felemésztesz ebben az állapotban.

Sebet-kapott szívem állandóan vágyódik, szenved. Beszédmódja megölné a testet, ha az érzékek útján nyilatkozna. Ó, Életem! Miután ily sokáig énekeltetted azt a beléd-sodró dalomat, most: elnémítasz!

Sok mindent látok kiválóságaidból és szerető kiáradásodból teremtetlen Ige! De ezek parttalan mélységbe taszítják felfogásomat, amely ott elvész.

Tudod Életem, mennyire hatott rám betegségem idején lelkiatyám utasítása. Ne féljek — mondotta, — ha távollétében halok meg, hiszen lelkem hozzád való és tőled kapott viszonya teljes és végleges életközösségre utal. Tehát bíznom kell benned. Még mindig meghat ez a gondolat. Elviselhetetlen lenne számomra, ha nem tekinthetnélek Mindenemnek! Ezért nem nyugtalankodom többé!

Szeretett Jézusom! Ismered ügyeimet. Intézzed azokat. Tudod mennyi lélek gondját vállaltam, hogy isteni Szíved oltárán naponként Atyádnak bemutassam őket. Ma oly tehetelen vagyok. Reád hagyatkozom. Intézd ügyeimet, hiszen vállaltad azokat.

Kínos számomra, de lelkiatyám kívánja, hogy megkérdezzelek: Mily helyet adsz nekem majd, mikor magadhoz szólítasz? Oly annyira átadom magamat, igazán nem foglalkoztat, mit csinálsz velem odaát.

Tégy ahova akarsz, mindenütt az én Szerelmem leszel. Remélem láthatlak kettős: isteni és emberi szépségedben hatalmad napján, *szentjeid ragyogásában!* Irántunk való szeretetből lettél emberré és elérhetővé, hogy istenivé tégy minket részesedés által.

Kívánom utolsó eljöveteledet, hogy lássam ellenségeid feletti győzelmedet és veled együtt énekeljem a diadalt!

Ha szívem követi hajlamát, egyedül te tudod, miként járulna isteni Szívedhez.

Be kell fejeznem Életem, Kezesem! Egészen enyém vagy s azt hiszem, én is egészen a tied, faragatlanságom, hitványságom ellenére.

* * *

A már említett betegségem után lelkiállapotom annyira függetlenült a dolgoktól, hogy minden külső vonatkozás kereszt volt számomra. Mint Isten rendelését szenvedtem ezt is. Állandóan a halálra gondoltam, de nem akartam, nem akarhattam sem életet, sem halált, hanem csak őt: az élet és halál Urát!

Ezek az érzések békességet, lelki táplálékot nyújtottak szívemnek, lelkemnek. Közömbössé tettek — akár engemet, akár másokat érintő — események iránt. A világnak ebben a szögletében bőséges alkalom kínálkozik a türelem és a többi erény gyakorlására.

A szent Szűz megszabadít keresztjeimtől. Természetes és természetfeletti meglátásaim alárendelése

Szenvedélyeim lázadásától és embertársaim iránti ellenszenv kisértésétől 1647 Nagyboldogasszony ünnepéig szenvedtem. Ekkor benső sugallat késztetett, hogy a szent Szűztől kérjem szabadulásomat, ha ez szeretett Fia dicsőségét szolgálná. Mária jól ismerte gyengeségemet és tudta, hogy ezek a kísértések mennyire ellenkeztek beállítottságommal. Kérve kértem tehát, teljesüljön Isten akarata. Oly módon és abban a formában akarok szeretet-áldozat lenni, amint az neki tetszik.

Az Oltáriszentség előtt időzve tapasztaltam, hogy Isten Lelke irányította kérésemet a szent Szűzhöz. Imám meghallgatást nyert. Mintha nehéz ruhát vetettem volna le, egész valómon béke ömlött szét. Felebarátaimmal szemben szívélyes, szeretetteljes lettem. Lehetőségem szerint mindenféle szolgálatot nyújtottam nekik. Nem sejtették a végbement változást, sem cselekedeteim rugóit nem ismerték. Éppen ezért módfelett csodálkoztak.

Ez idő körül történt valami, ami súlyos megaláztatást jelentett számomra. Látszólag erényes személyek részéről ért. Mindenről tudtam, de egyetlen szót sem szóltam. Senkire sem nehezteltem, hanem megalázódtam tökéletlenségeim miatt. Különben, mielőtt a dolog történt Urunk tudtomra adta, hogy kívánja tőlem a kérdéses dolgot, jóllehet ellene szegülnek. Megőriztem nyugalmamat, mintha minden tetszésem szerint történne. Tudtam, Isten akarata teljesedik a maga idején. Pontosan így is lett. Ezután beszámoltam lelkivezetőmnek.

Urunk dicsőségére futólag meg kell említenem, hogy sohasem ragaszkodtam megvilágosításaimhoz; természetes vagy természetfeletti ismereteimhez. Mindig készségesen alárendeltem véleményemet. Amint ez bennem megvan, ennek gyakorlatát szeretném másokban, minden Isten szolgálatára hívott lélekben is látni. A véleményemmel, ismeretemmel ellenkező dolgot türelemmel elviselem, hacsak Isten dicsősége más eljárást nem kíván. Ime, így állok szabadakaratú cselekedeteim vonalán.

Ami a különleges megvilágosításokat illeti, közlöm lelkivezetőmmel, ítéletére bízom, s nyugodtan várom határozatát. Ha azt mondja: tegye, cselekszem. Ha azt mondja: ne tegye, még hajlandóságot sem érzek rá. Tudom, számomra ő Isten helyettese. Útmutatását nem követve, eltévednék. Mióta vezetőm volt, mindig így vélekedtem.

Kérdezhetné valaki, vajon minden alkalommal elhagytam tökéletlenségeimet, valahányszor gyóntatóm figyelmeztetett és gyakoroltam az ellentétes erényeket? Válaszom: Mindig megvolt bennem a jóakarat, de még most is igen tökéletlen vagyok. Végül a kegyelem világossága — amit Isten a boldogságos Szűz érdemeiért ajándékozott — tisztán látnom engedte a nyolc évi nagy benső szenvedések és kísértések válódi természetét. Végtelenül hálás vagyok, amiért az isteni Jóság oly hathatósan oltalmazott a különböző nehézségekben. Ezek leírása hosszadalmas lenne, hasonlóképpen a kegyelmek részletezése, melyeket irgalomból kaptam. Megszégyenülök s énekelem Isten irgalmát. Legyen áldott örökké!

Hála a megpróbáltatásokért. Béke és megújult szeretet

Kifejezhetetlen béke és nyugalom birtokába jutottam miután bilincseimből szabadultam és az elveszettnek hitt lelki javakba visszahelyezve láttam magamat. Nemcsak kárt nem szenvedtem, de mérhetetlen kincseket gyűjtöttem. Rájöttem, hogy mindaz, ami elrejtette szemem elől az isteni életközösségben bírt javakat, csak tüzet, fényt takaró hamu volt. Ez pedig hasznomra vált és előbbre vitt az alapvető erényekben.

A meglátások és tapasztalások, melyeket a különböző imaállapotokban nyertem, nem önmagamra vetett visszapillantásokból származó megvilágosítások. A lélek mélyén lakozó Ige — minden természetes világosságnál élesebb benyomások útján — hozza létre azokat. Ezek a ráhatások méltóak szerzőjükhöz és teljes összhangban vannak az Evangélium szellemével. Szüntelen áldom Istent, amiért tövisek közt vezetett, hisz nincs lelkiélet kisértés és megpróbáltatás nélkül. Minden szent ezek árán lett szent. A szenvedés nélkülözhetetlen, hogy eljussunk a test és a szellem tisztaságának arra a fokára, melyet Isten kíván tőlünk. Nagy bátorság kell ehhez és kíméletlen határozottság önmagunkkal szemben. A világ minden kincsénél jobban értékelem szenvedéseimet. Mintha az Énekek énekében szereplő oroszlánok és leopárdok barlangján haladtam volna át. Harapásuk nem ártott, mert Mesterem kincseibe menekültem. Az Evangélium tanítása ez. Mint hegyi patak ömlött isteni ajkáról.

Mióta Kanadában vagyok, sokféle ügyet intéztem, következésképpen különböző foglalkozású és műveltségű személlyel tárgyaltam. Akadt elég bonyodalmas dolog, de az Evangélium erőm és támaszom volt. Viselkedésemet egyszerűnek, természetesnek találták. Bár hatottak rám események, könnyen elfeledtem a mások részéről jött benyomást. Azt viszont nem látták, hogy lelkemet Isten Fia szelleme mozgatta. Mégis a házban vagy a társalgóban intézett ügyekben többször hibáztam meglepetésszerűen és tévedésből. Sok bonyodalom volt ebben az országban, különösen az új alapításnál. Mint főnöknő vagy gondnoknő, mindig em-

berekkel foglalkoztam, de életem a Lélek irányítása alatt maradt. Ő pedig a megtestesült Ige elvei szerint vezetett.

Meg kell jegyeznem, hogy lelkiéletem kezdete óta eddig az óráig a Szentlélek tárta elém az Evangélium tanítását és annak szellemét anélkül, hogy olvastam vagy tanulmányoztam volna azokat. De még ha tettem is, emlékezetem egyszerűen cserbenhagyott. Csak azt őríztem meg, amit a Lélek nyújtott. Ezek mindig lényeges kegyelmi segítséget és lelki előhaladást hoztak.

Idők folyamán és a változó lelkiállapotok során Isten Lelkének működése különbözőképpen nyilvánult meg. Ugyanaz a szentírási szöveg — a lelki fejlődésnek megfelelően — egészen másként hat egyszer, mint máskor. Az Istennel való egyesültség bármely fokát értük is el vagy éljük éppen, ebben az életben mindig létezik magasabbrendű. Isten adományaiban is végtelen! Ime egy példa. Mielőtt szerzetbe léptem, sőt, mielőtt az isteni Fölség közölte velem azokat az ismereteket, melveket a Szentháromságról mondtam, a Szentírásból kapott megvilágosítások oly élő hitet ébresztettek bennem, hogy tűzbe mentem volna igazságukért. Érthetőségük ugyanis magukkal hozták a bizonyosságot és a hatóerőt.

Reményt adtak, nemcsak hogy megkapom és élvezem az Istenben szemlélt javakat és magát Istent, hanem ez a remény elfeledtette önmagamat, hogy tetszését jobban megnyerjem. Női képességet felülmúló cselekvésre, kockázatra késztetett.

A kegyelem működésével és azok hatásával foglalkozó szentpáli szövegek szeretetre lobbantottak. Az evangéliumi tanácsokra vonatkozók pedig, mint napfény, láttatták azok kiválóságát. Megszerzésükre késztettek és eredményesen munkálták bennem mindazt, amit Isten akart tőlem. Ezek a belátások és értékes kegyelmek lelkem központjából származtak; tőle, aki birtokában tartott, irányított és vezetett.

A kanadai misszióba szóló meghívásom idején, Jézus Krisztus uralmára, országa terjesztésére és a lelkek üdvére vonatkozó szentírási helyek, mint

nyílvesszők, szerető aggódással járták át a szívemet. Vajha az örök Atya igazságot szolgáltatna hőnszeretett Fiának az ördög ellen, aki elrabolja tőle a nagy áron megvetteket. Jézus titokzatos, bensőséges, csendes munkája ezeket az igazságokat igen szilárd alapra helyezte bennem. Ha feljegyezném mindazokat a kegyelmeket, melyeket az isteni Jóság a szentírási szövegekkel kapcsolatban és lelkemben kifejtett működése révén nyújtott nekem mindmáig, igen vaskos kötet lenne! Nem írtam le mindent, mert méltatlanságom tudata és női mivoltom gátolt benne. Visszatartott még az a meggyőződés, hogy csak saját lelki előmenetelemre, megszentelődésemre kaptam a kegyelmeket. Féltem ugyanis, hogy közléseim miatt valaminek tartanának, jóllehet semmi vagyok és semmit sem érek. Majd halálom óráján szégyenülnék meg.

Akaratom egyesülése Isten Kanadára és kolostorunkra vonatkozó rendelkezésével

Kísértéseim megszünte óta — amint már elmondtam — békében éltem. Az isteni benyomások — alig észrevehető, igen lelki módon — Krisztus szelleme szerinti, alapvető erények fokozói voltak bennem 1649 körül.

Hatásuk rendkívüli szelídség és nagy lemondás formájában mutatkozott. Amit korábban ezekből az erényekből magaménak mondhattam, most semminek tűnt. A szerzetesi erények vonalán egészen más teremtménynek éreztem magamat. Kötelességem teljesítése közben a következő szöveg kenete mozgatott: *Tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű.* S még: *Maga a Lélek tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten Fiai vagyunk.*

Egyik beszámolóm alkalmával mondta Lalement atya, hogy sohasem kellene visszautasítanom a világi dolgok intézésére szóló megbízást, mivel egyáltalán nem vonna el az Istennel való bizalmas érintkezéstől.

Ebben az évben nagy szenvedések értek az irokézek egyházüldöző támadásai miatt. Mivel szí-

vemen viseltem Uram érdekeit, az Egyházat sújtó károk bensőleg szinte keresztre feszítettek. Ebben az időben kínozták és égették el De Bréboeuf, Garnier és Lalement tisztelendő atyákat híveikkel együtt. A huron missziókban dolgozó többi atya, a megmaradt szegény kereszténykekkel otthonuk elhagyására kényszerült és hozzánk menekült. Benső vértanúságot éltem át! Áldozatul ajánlottam magamat Istennek, hogy egyedül szenvedjem mindazt a kínt és gyötrelmet, amit igazságossága követelhet tőlem, hogy haragját csillapítsam. Ennél szánalmasabb dolog még nem történt ebben az új egyházban! Az életben maradt atyák többet szenvedtek, mint akik meghaltak. Kiteljesedett személyiségek voltak valamennyien, Jézus Krisztus élt bennük. Szemmel látható életszentségük mindenkit bámulatra ragadott. Tehát ők és csoportjuk: négy-ötezer keresztény itt maradtak Québec-ben.

Bánatomban csak az vigasztalt, hogy közelükben lehettünk és lánykáikkal foglalkozhattunk. Urunk késztetésére a huron nyelv tanulásához fogtam. Hamarosan Jozefa anyával együtt imákat és a katekizmust tanítottuk a gyermekeknek és anyáknak. Ezenkívül elég népes családjukat élelmiszerrel is segítettük. Mint gondnoknő, hetenként osztottam az adagot a rámbízottaknak. Nagyon vigasztalt ez a kis szolgálat, de Urunk Jézus látogatása megfosztott ettől is. 1650 karácsony nyolcadában kolostorunk tűzvész áldozata lett. Pillanatok alatt koldussá lettünk és barátaink könyörületére szorultunk.

Bizonyosra vettem, hogy bűneim miatt szakadt ránk ez a helyrehozhatatlan csapás. Irgalomért kiáltottam Istenhez s mint jó atya büntetését, nyugodtan fogadtam e megpróbáltatást. Teljes kifosztottságunkban a jászol szegénységére emlékeztem. A szomorúság, a hálátlanság egyetlen moccanása sem támadt fel bennem. Éreztem, Isten Lelke kézen fogva vezet. Az Ó-és Újszövetség szentjeire gondoltam. Az ő lelkületükkel kell fogadnunk kolostorunk pusztulását. Ők a töredelem szellemében viselték az időleges megpróbáltatásokat. Áldották, magasztalták Istent! Ezért az én szívem is szüntelenül ismételte: Tisztaságos Életem! Te tetted ezt! Helyesen cselekedtél. Légy áldott érte!

Lelkem mélye — a megbékélt szeretet által —

úszott Isten szent akaratában. Nem latolgattam, miért éppen megsemmisítésük valósítja meg szándékát. A történést főként magamra vonatkoztattam, mert a házat én építtettem. Igen sok munkába és ellentmondásba került, míg abba az állapotba hozhattam, amiben volt. Ugyanakkor láttam vele kapcsolatos sok tökéletlenségemet, azért az isteni igazságosság pártjára álltam. Hálát adtam, tetszésemet nyilvánítottam és szeretetteljes dicséretet zengtem. Mindez — a meghitt barátság ellenére —, az áldozat jegyében történt. Meggyőződésem, hogy az isteni Fölségnek különös terve volt mindazzal, ami minket e szerencsétlenség által ért.

Kolostorunk újjáépítése. A szent Szűz állandó segítsége

A csapás után barátaink közül sokan azt hitték, hogy kedvünket veszítve haladéktalanul visszatérünk Franciaországba. Hogyan is állhatnánk lábra ilyen pusztulás után, hiszen mindenünk odaveszett!? A magam részéről, igazán nem gondoltam újjáépítésre. Alázatosan meghúzódunk alapítónőnk épségben maradt kis lakásában. Toldalék épülettel bővítve, ott végezhetnénk munkánkat. A visszatérést — Isten nyilvánvaló akarata felismerése nélkül — teljes mértékben elhárítottam. Hivatásom szeretete nagyobb volt, mint bármikor. Nővéreim is csak az isteni akaratot óhajtották és megható, szelid békével viselték keresztjüket. A kegyelem munkája szemmel látható volt.

Bár mondtam, hogy építkezésre nem gondoltam, ösztönszerűleg éreztem, hogy az egész gond a nyakamba szakad. Újra kell kezdenem. Félelmet nem nyilvánítottam, nehogy Isten akarata ellen cselekedjem. Gondnoknői hivatalom harmadik évében voltam. Barátaink minden elképzelhetőt megtettek vigasztalásunkra s egyhangúan határozásra sürgettek minket, hogy kikerüljünk már szánalmas helyzetünkből. Az ügyet érett megfontolás tárgyává tettük és kerestük a megvalósítás eszközeit. Ők pedig jóakaratú készséggel felajánlották a kezdéshez szükséges pénzt. Végül is határoztunk. Barátaink

segítségével és szakértők megkérdezése után, a régi szikla alapokon újra építjük a kolostort.

Mihelyt megközelíthettük a helyet, lebontattuk a falakat. Ugyanis a tűz több mint három hétig parázslott a romok között. Az építkezés gondja rám nehezedett tehát, bensőleg Isten részéről, külsőleg az engedelmesség nevében. Az eddigi vonakodás eltűnt lelkemből. Bátran, éjt nappallá téve ennek a munkának szenteltem magamat. A szent Szűz ügyének tekintettem, mivel kevéssel a tűzvész előtt ünnepélyesen elöljárónknak választottuk őt. Szüntelen éreztem jelenlétét s rendkívüli támogatását.

Sem testi szemmel, sem vízióban nem láttam őt, hanem oly módon, ahogy az imádott megtestesült Ige tisztelt meg és kegyesen közölte magát velem: egyesülés, szeretet és folytonos jelenléte által. Ez az együttlét egyszerű, igen bensőséges beszélgetésre késztetett. Magam mellett tudtam; kisért jártamban keltemben, a munka kezdetétől a befejezésig. Mondtam is neki: Menjünk, boldogságos Anyánk, nézzük meg a munkásainkat! — Időnként vele jártam az állványokon, fent, lent, minden félelem nélkül. Néha egy-egy énekkel, antifónával tiszteltem meg. Gyakran kértem, óvja munkásainkat. Valóban jól őrködött, mert az építkezés során senkit baj nem ért. Nagyon rászorultam anyai segítésére. Igen sok fáradságban volt részem még mielőtt a munka elkezdődhetett volna. Bevallom, emberfeletti bátorság kellett a halomszámra felbukkanó keresztekhez. Jöttek ezek egyéni ügyeimben, de az ország általános helyzetéből is. Tövisek közt kellett előre jutnunk és homályban, ahol a legélesebben látó is vak; ahol, végül is minden bizonytalan. Mégis tapasztaltam, hogy Urunk *igája édes és könnyű*. Legszentebb Anyja társaságában éreztem ezt.

Ebben az időben egy nagyon lelki személytől megtudtam, hogy tűzesetünk után hamarosan, a szent Szűz értelmi vízióban közölte vele és biztosította, hogy őmaga hozza helyre házunk romjait, és gondot visel ránk.

1651 júniusában ismét visszahelyeztek az elöljárói hivatalba. Újabb lótást-futást jelentett ez, és sú-

lyos keresztet. Könnyebbülést csak isteni Fiánál és közbenjáró Anyánk segítségében találtam.

Az igazi lelki szegénység

Ismételt hivatalba lépésem óta, Urunk a szokottnál áthatóbban, a folytonos önfeláldozás állapotában tartott. Nem lesz könnyű, de ahogy tudom, bemutatom ennek néhány különlegességét. Mivel az engedelmesség kötelez, a Szentlélek segítségével közlök egyet és mást.

Merjem azzal kezdeni, hogy isteni Életem bőkezű jósága közölte velem a nyolc boldogságról szóló tanításának lényegét?! Nem gondolnám, hogy úgy történt, mint a nagy szentekkel, akik méltóképpen felkészültek a választékos kegyelmekre, hanem csupán lelkem diszponálása, kitágítása által. Mindent tőle várok és kapok.

Megtudtam tehát, hogy az igazi lelki szegénységnek különféle fokozatai vannak. Szerzetesi hivatásommal egyidejűleg felismertem a szegénység értékét. Egész lelkem e kiváló s a többieket magába foglaló erény felé irányult. Ezt láttam az Isten Fia fenséges életében. Célja a kizárólagos, igaz szeretet, mely végső egyszerűségében: Isten egyedül! Kezdetben, tapasztalat hiányában, nem ismertem Isten Lelke rám vonatkozó szándékát. Nem tudatosul bennem, hogy az igazi lelki szegénység lényegét láttatja meg velem. Azóta, az imamódok s lelki beállítottságok változásain át és egységesítve azokat, létrehozta az állandó emésztődés: az áldozat állapotát. Ez borzasztó a természetnek mindent átjáró hatása miatt. Tapasztalnunk kell, hogy elhiggyük, mennyire leépíti azt, és pedig legnemesebb képességeiben.

Talán homályosan szóltam. Bár értem önmagamat, de az isteni működés és benyomások ezredrészét sem mondhatom el. Jelenlegi állandó lefoglaltságom sem engedi a hosszabb kitérést. Mégis szólok saját tapasztalatomról, hogy valamiképpen megvilágosítsam azt, amit a lélek kifosztottsága, az áldozat állapota és az igazi, lényeges lelki szegénység tárgyában mondani akarok.

I. - Isten az értelmes lelket szabadnak teremtette. Üdvössége munkálására különböző képességeket adott neki. A többi segédeszközt pedig a Jézus Krisztus Vére árán alapított Egyházra bízta. Mihelyt megismerte méltóságát s a kegyelem hathatósan feltárta előtte a tökéletességet, melyre hívást kapott, melynek elérésére képes, ha hűséges: a lélek egyetlen java, legfőbb öröme felé tárul és törekszik. Ha ez az odafordulás tiszta — a szelleme legbensőbb rejtekét is kutató isteni Jóság — a buzgóság, tűz és fény zuhatagát önti rá. Végül az isteni tudomány és szeretet kulcsát adja neki. Kincsei tulajdonosává teszi. Az így túlcsordult lélek ezentúl a számára megnyílt termékeny földeken, illatos virágágyakon és a fény birodalmában szeretne időzni. Ott képességei a tudás ki nem mondható ízeit élvezik. A kapott isteni örömök és nyugalom; a szent mámor, melyet szenved, nászdalt énekeltetnek vele. Ez csak akkor ér véget, mikor bizonyos ájulás révén, a szeretet Istene megállítja a mennyei örömök áradását. Ugyanakkor részesíti a lelket mindabban, ami a szent állapotban végbemegy. Mikor magához tér, a gyönyörűségtől ittas lélek újrakezdi énekét, és szól ahhoz és az által, aki ily hatalommal cselekszik benne: *Vigadunk és táncolunk szerelmedre emlékezve, mely jobb, mint a bor. Az igazak, az egyenesszívűek szeretnek téged.*

Mindez reflexió nélkül történik. A lélek passzív magatartása lehetővé teszi, hogy értelme belátása lángra lobbantsa őt. Itt, a boldogság édenkertjében születnek a könnyel-teli örvedezések, mert a lélek kimondhatatlan meghittségben élvezi Istent. Ez az állapot kihat egész lényére. Joggal mondja tehát: *Lelkem, testem örvend az élő Istenben!*

Eddig, ebben a lelkiéletben nem jelentkezett fájdalmas tisztulás. Úgy látszik, az itt élvezett örömnél nincs nagyobb, és a lélek mindenkorra megszilárdult benne.

Hitünk szent titkait a Szentlélektől kapott tudás révén ismeri és pedig akkora bizonyossággal és világosságban, hogy felkiált: Istenem, nincs hitem többé! Elhúztad a függönyt. Ebben a megtapasztalásban, gyönyörűséggel telve, Szerelmére támaszkodik. Nem lát, nem ízlel és nem akar mást, csak

őt. Igy elmerítve nem látja, mi vár rá; nem sejti, hova vezeti a Lélek.

A benső tisztaság tekintetében ez a végtelenül féltékeny isteni Lélek kérlelhetetlen. Tulajdonában egyedül uralkodik és támadni kezdi a lélek alsóbbrendű képességeit. Különböző módon, igen kínos nélkülözéseket szenvedtet vele. A természet azonban finoman, ravaszul a maga számítását keresi. Nem távozik erődjéből s nem adja fel a lélek szellemi javaiból szerzett részét. Annyira ízléséhez szabottnak találja azokat, hogy a teremtett dolgokban lelt korábbi kielégüléstől most undorral elfordul. Támpontja viszont nincs. Nem tudja hova, mibe kapaszkodjék. Ki-kitör, erőfeszítéseket tesz, hogy továbbra is részesüljön a lélek javaiban. Ezekből kapott életerőt és bennük talált támaszt. Derűsen vitte mindazt a fáradtságot és szenvedést, amit a lélek szabott rá, hogy hajlékonnyá és engedelmessé tegye. Ám mindent megtagadtak tőle. Belátja, hogy erőfeszítése hiábavaló; osztályrésze a fogság, az a rabság, melyben éppen találja magát.

Mondtam, hogy ezt az érzéki embert a lelki javak édessége csalogatta. Miattuk fordult el a teremtett világtól. Igen, szívesen részt kérne a szellem kincseiből, ha egy titkos erő nem tartaná a *Lélek törvénye alatt*. Ezt a *testi ember meg nem érti*. Az a titokzatos erő halálra adja őt. Bár nem hal meg, csupán megsérül és cselekvésre képtelenné válik. Igy a lélek felsőbb birodalma kizárólagosan, háborítatlanul élvezheti javait.

Ebben a halálban több fokozat van. A romlott természetben ugyanis sok a rejtély és ravaszság. Minden pillanatban majmolná a lélek viszonyát. Isten azonban irgalmatlanul közbelép. Eltávolítja ezt a csőcseléket királyi asztala bőségétől, melyet semmiképp sem számukra készített. Ezen a ponton ismerhető fel a lélek alsóbb és felsőbb világa közti igazi különbség. De ez nem minden! A tökéletes odaadás és a lelki szegénység birtoklása felé csak az első lépést tettük meg.

II. - Miután a természetes ember ennyire megsemmisült — elsősorban a vezeklés, azután a szellemi élvezetek elvesztése által —, kifejezhetetlen megalázottságban él. A szellem világa pedig bol-

dog, hogy végre megszabadult tőle. Hisz mindig akadályozta, hogy oszthatatlanul egyetlen és legfőbb Kincse örömében élhessen. Az értelem, az akarat — az imént dadogva jelzett módon — fénybe és szeretetbe merült.

Isten Lelke azonban mindent magának akart. Látja, hogy az értelem, bármennyire tisztult is, mindig kever valamit az isteni működésbe. Ez pedig, a lelkiélet ebben a fázisában jelentékeny hiba. Épp ezért a Szentlélek él jogával és megállítja, felfüggeszti, szokott tevékenységére képtelenné teszi az értelmet.

Az akarat — miután elragadtatva Istent élvezte — többé nem szorul az értelemre, hogy tüzet szító anyagot szállítson neki. Az akarat, mint királynő, nagy bensőségben élvezi Urát! Ezekről a magasztos dolgokról azonban a szeráfok lángnyelve szólhatna inkább, mint a gyarló teremtmény.

Igy múltak az évek. A Szentlélek, minden tisztaság kimeríthetetlen forrása, az akarat teljesebb legyőzését célozta. Eddig is ő működött benne, énekeltette jegyesi dalát, de az akarat még önkényesen is cselekedett. Ezt a Lélek el nem tűri. Féltékeny és korlátlan Mester! *Szeretet ő és erős, mint a halál.* Nincs tekintettel senkire. *Lámpásai: tűz és láng,* kimélet nélkül felemésztenek mindent.

III. - Tehát ez a tüzes, rendkívül gyengéd tevékenység — édesebb minden édességnél —, mint végnélküli lánc megkötötte, összpontosította az akaratot egyetlen, legfőbb Javában és cselekvésre képtelenné tette. Az értelem és emlékezet sorába került. Ezekről nem is szólok külön, annyira összefüggnek lelki téren.

Íme tehát az áldozat! Íme, hová redukálta őt a Szentlélek! Teszi pedig azért, hogy abban az állapotban adja vissza a jegyesi lelkeket Krisztusnak, amelyben ő gyönyörűségét találja bennük. Minden helyet biztosít számára, hogy mint egyetlen Úr és Mester, szabad és korlátlan tulajdonosuk lehessen.

IV. - E nemes képességek számára annyira kínos műveletek után mi történik még? Maradhatnak így rögzítve, megkötötten, halálra váltan? Hihetetlenül gyötrő az a korlátozás. Különösen az Egyház

ünnepein fájdalmas, mikor megváltásunk titkai tárulnak elénk. Régen, élvezettel időzött ezekben a lélek. Most képtelen. Némelykor félelem fogja el, hogy utat tévesztett, mivel még az Egyház legszentebb dolgai sem kötik le figyelmét. Erőszakkal kimozdítaná az értelmet renyheségéből. Hiába minden. Ez a törekvés tudatlanság, tökéletlenség a részéről. Ismételt erőfeszítés után végül belátja, hogy képességei természetfeletti módon elveszítették természetes használatukat. Nem nyer semmit a sok igyekezettel.

A léleknek ez a természetes hajlama és vágya, hogy nemes képességeit foglalkoztassa, nem hal meg mindaddig, míg Isten Lelke le nem töri. Célja, amint mondtam, minden zajtól mentes hajlék keszítése az isteni Szeretet számára, aki a csendet és a békét kedveli.

V. - Miután az akarat elveszítette lendületes tevékenységét, a lélek összegyűjtve, saját központjában, tényleges szeretetben az imádott megtestesült Igével marad. Ez az állapot véget nem érő édes, szeretettől ittas lélegzés: lélektől lélekhez szóló, lélekben történő érintkezés. Nem tudom magamat másként kifejezni. Mennyire igazat mond Pál: *Jézus Krisztus az életem s életem: Jézus Krisztus. Nem én élek többé, hanem Jézus Krisztus él bennem.* Ebben a légzés által történő közlésben hallgatnunk kellene. De nem, mert az isteni szeretet nem hagyja ennyiben. A vizsgáló Lélek *lámpája tűz és láng.* Még valamit szeretne felégetni, mivel ehhez a szeretet-cseréhez az akarat még mindig szállít anyagot. Felperzseli tehát.

Ime, az áldozat bemutatása: a végre megvalósult, igazi lényeges lelki szegénység! Jegyezzük meg azonban: Isten — a lélekben végbemenő történés arányában — sok külső megpróbáltatást engedélyez, hogy távol tartsa mindazt, ami még tisztátalan lehetne ezen a lelki úton. De azért is megengedi a kereszteket, hogy minden tekintetben megvalósuljon szent Pál mondása: *Fia képéhez tette őket hasonlóvá.*

Ismétlem: nagy belső és külső munka árán haladhat csak a lélek. Megrémülne, ha látná megpróbáltatásait, mielőtt tapasztalná. Sőt felhagyna

mindennel, ha egy titkos erő nem védené. Úgy látszik a megpróbáltatások hulláma, a sok lelki szenvedés kioltotta azt a tüzet, mely a lélek magasabbrangú képességeit oly édesen emésztette és működésüktől megfosztotta. Igy a szellem tisztaságában Istent élvezte. A szegény lélek azt sem tudja, mi van vele. Mintha felhő, lelki elhomályosulás árnyékolná be őt, mely eltakarja szeme elől egyetlen és legfőbb javát: az imádott megtestesült Igét! Végül ez a mennyei Élettárs megszánja őt, eloszlatja a felhőt s — bár késve, de — megtapasztaltatja: *Ime, árkom bővizű csermely lett és folyóm megközelíti a tengert.* A lélek termékenyebb, mint valaha is volt. Az isteni Ige elárasztja őt, magába meríti éspedig az ő csodálatos, bőkezűségéhez méltó módon.

Lelkem kiteljesülése a megtestesült Ige szeretetében és a Szentháromsággal való bizalmas kapcsolatban

A lelkiállapot, melyet az említett szöveggel kapcsolatban magamban észlelek: rendkívüli világosság Krisztus Lelkének útjain. Nagy tisztaságban, bizonyossággal, lelkemmel azonosult Szeretetnek tapasztalom őt. *Mindaz amit mond, szellem és élet bennem.* Érzem, hogy bensőséges egységben vagyok vele, az Atyával és a Szentlélekkel is! — E benyomás által felfogom imádott Urunk és Mesterünk szavainak igazságát, melyet búcsúbeszédében Fülöpnek mondott: *Aki engem lát, látja az Atyát is. Hogyan mondhatod hát: mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem?*

Az egyesülésnek ez a módja nagyon magasztos. Ámbár mondom: megtestesült Ige, ez nem képzeleti kifejezés, hanem tiszta, szellemi egyszerűségben megtapasztalt valóság. Azaz tudom, hogy az Atya és az Ige egy és ugyanaz a Lélekkel, bár lelkem Személyükben megkülönbözteti őket. Tudom, hogy a megtestesült Ige Lelke dolgozik lényem legmélyén. A benyomások, a hatások és indítások eredményezik, hogy ugyanaz a Lélek egyszer az örök Atyához, azután a Fiúhoz, majd önmagához irányítja beszédemet. Megfontolás nélkül mondom:

Atyám, szeretett Fiad nevében szólok hozzád! Máskor: Szeretett Jézusom, teljesedjék bennem akaratod! S tudom, hogy a Szentlélek fűz engem az Atyához és a Fiúhoz. Gyakran mondom is neki: Isteni Lélek, irányíts engem Jézusom útjain.

Egyszerűen, gyengéden és intenzíven szüntelen ebben az isteni kapcsolatban vagyok. Nem cselekvés ez és nem lélegzés, hanem édes légkör lelkem központjában, ahol Isten lakik. A Fölségesre vetett tekintetem közli, amit a Lélek mondat velem: Általa szólok, mert ebben a természetfeletti kapcsolatban semmit sem tudok magamtól. Hogyan is fejezhetném ki azt, amit szellemem meg sem különböztet kiváló tisztasága és egyszerűsége miatt? Most befejezett lelkigyakorlatomat ilyen formában végeztem. Ma, például Üdvözítőm e szavai ragadták meg lelkemet: *Én vagyok az igazi szőlőtő, Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, mely nem hoz gyümölcsöt bennem, lemetsz rólam, a gyümölcshozót pedig megtisztítja, hogy még többet teremjen.*

Ez a szöveg megláttatta velem, mi volt a rendeltetése a tisztulás különböző állapotainak, melyekről korábban írtam. Mennyire fontos, hogy isteni szőlőtőnkkel, az imádott megtestesült Igével egyesülve maradjunk; hogy csak az ő életnedve: a Szentlélek által éljünk. Ez a lelki élet csúcspontja és a szentek kiteljesülése: Benne, belőle élünk, szent Pál gondolata szerint.

Még egy sajátos lelki benyomásom van, mintegy következménye az előbbinek. Leginkább akkor észlelem, mikor egyedül vagyok, vagy közös gyakorlat, de főként szentláldozás után. Lelkem valami kegyelmi ráhatást szenved. Akkor nem fogom fel, mint ilyent, de másként nem fejezhetem ki. Elragadó, magasztos; isteni és egyszerű élmény; felülmúl minden emberi elgondolást. Istenben vagyok. Isten megszállva tart engem. Ez a fölséges Isten hamarosan felemésztene a tapasztalás finom és szeretetteljes hatása által, ha fönt nem tartana egy másik: a megtestesült Igével összefüggő impresszió. Ez nem törte le amazt, csupán mérsékelte annak elviselhetetlen erejét. Eredménye: a folytonos megsemmisülés, tehetetlenségem gyökeres felismerése. Továbbá önmagamról, cselekedeteimről táplált alacsony vé-

lekedés. Félelem is élt bennem, bár nyugtalanság nélkül, hogy eltévedek a lélek útjain: a hamisat igaznak tartva a lemondás és bűnbánat terén.

Ezt a félelmet úgy látszik a béke táplálja. Az a béke, mely a szenvedések, a keresztek elfogadásából származik. Isten kezéből vesszük ezeket, mint a gyermekét javító jóságos atya büntetését, de azután karjaiba vetjük magunkat. E kegyelem gyümölcse még a balsorsban tanúsított nagy türelem; teljes hajlandóság a békés, szívélyes embertársi kapcsolatra. Azután szelíd, figyelmes, benső jóakarat azok iránt, akik megbántottak. Előzékenyen keressük és barátian kezeljük őket. Néhány jó szó, szolgálat és kedves tekintet által megnyerjük szívüket. Igy láthatják, hogy nincs bennünk neheztelés irántuk.

Ez a lelkület munkálta bennem a méltatlankodás szellemétől való teljes elfordulást is. A lélek ne őrizze az embertársától kapott sértés, jogtalanság emlékét se. Ilyenformán az elkövetett hibák és tökéletlenségek, feledékenység és botlás csupán; lassan egészen elmaradnak, mert a kegyelem hatására a természet elveszítette erejét.

Befejezésül (*) hozzáfűzöm még: ez a kegyelem nagy bátorságot ad a léleknek, hogy a megtestesült Igével szeretetben egyesülten szenvedjen. Fokozza hivatása és a gondviselés adta helyzetek szeretetét; a készséget mindannak megtevésére és vállalására, ami hűségét óvja. Gyarapszik buzgósága mindaz iránt, ami Isten tiszta, szent Egyházában történik. Végül: vezetni hagyja magát és alárendeli ítéletét azoknak, akik számára Istent képviselik.

Megjegyzem, hogy a Lélek, aki oly csodálatosan irányított, mindig egyazon cél felé vitt. Az említett — és szóba nem is hozott — erények gyakorlására késztetett és mindig az Evangélium szellemében. Kezdettől fogva erre irányult a lelkem. Az évek múltával pedig Jézus Krisztus szellemének tökéletes birtokbavételére törekedtem. Isteni Üdvözítőm a neki tetsző tökéletességet adta igyekezetemnek, az imaállapotokban kifejtett, szent mű-

---

(*) E befejező sorokat Mária 1654 augusztus 4-én írta.

ködése útján. Ha megfeleltem volna irgalmas vezetésének, egészen más haladást teszek az életszentségben. Hűtlenségem joggal félelemmel tölt el. Kérem a jóságos Istent, mindenekfelett szeretett Jézusomat, borítsa be mulasztásaimat drága Vérével és irgalmazzon nekem.

Áldják, dicsérjék és dicsőítsék őt a szentek és kérem őket, járjanak közben értem az igazságos Istennél!

* * *

Mária imája

Örök Atya, Jézus Szíve által, ki Utam, Igazságom és Életem, közeledem hozzád. Az isteni Szív által imádlak mindazok helyett, akik nem imádnak téged; szeretlek mindazok helyett, akik nem szeretnek; s elismerlek a szándékos vakok helyett, akik megvetésből nem ismernek el téged. Minden halandó kötelességét teljesíteni akarom az isteni Szív által. Lélekben bejárom az egész világot és felkeresem az én isteni Jegyesem drága Vérén megváltott lelkeket azért, hogy általa mindnyájukért elégtételt nyújtsak neked. Átkarolom és bemutatom őket, és az isteni Szív által kérem megtérésüket. Miként tűrheted örök Atya, hogy nem ismerik Jézusomat s nem benne élnek, aki mindnyájunkért meghalt? Látod Atyám, nem élnek még. Tedd, hogy az isteni Szív által élni kezdjenek.

Az imádásraméltó Szíven mutatom be neked az Evangélium munkásait, azért, hogy az ő érdemeiért Szentlelkeddel töltsd be őket.

E szent Szíven, mint isteni oltáron, felajánlom neked ..N.N.. és Uram nevében kérlek, áraszd el őket az ő Lelkével, hogy oltalma alatt örökre veled maradjanak.

Megtestesült Ige, szeretett Jézusom, Te tudod mindazt, amit Szíved és Szentlelked által Atyádnak mondani akarok. Hozzá szólva neked is mondom, mert Atyádban vagy és az Atya tebenned. Teljesítsd tehát mindezt és csatlakozz hozzám, hogy Szíveden keresztül hozzánk hajoljon Atyádé is. Cselekedj igéreted szerint. Amiként te egy vagy az Atyával, a lelkek is, kiket neked bemutatok, vele és veled egyek legyenek. Amen.

* * *

Megtestesülésről nevezett Guyart Mária halála. Fia, Martin Kolozs atya beszámolója

Itt az ideje, hogy Isten e nagy szolgálóleánya — aki annyi évig élt testileg, lelkileg az önfeláldozás állapotában, — készen legyen az áldozatra. Itt az ideje, hogy a szeretet lángja, mely sokszor okozta volna halálát, ha Isten csodálatosan meg nem akadályozza, szabadon működjék és teljes tűzével feleméssze őt.

Isten azonban nem akarta, hogy egyedül a szeretet válassza el lelkét a testétől. Ehhez csatolta a szenvedést s pedig azért, hogy isteni Ura mintájára szeretettől és fájdalomtól haljon meg. Nyolc év előtti súlyos betegsége két jelentékeny gyengeséget hagyott hátra, mely életét igen fájdalmassá tette. Bátorsága leküzdötte ugyan azokat, és hűségesen részt vett a közösségi élet minden gyakorlatán, ahogy a legbuzgóbb újoncnő tehette volna tökéletes egészségi állapotban. Megszokottá vált betegségéhez újabbak járultak. Ezek aztán halálát okozták.

1672 január 15-ről 16-ára virradóra halálos beteg lett. Öt nap múlva fájdalmai annyira fokozódtak, hogy az orvosok véleménye szerint nem volt mit remélni. Déli egy órakor elhozták a szent Útravalót. A társulat fájdalomba merült, ő pedig kifejezhetetlen örömtől sugárzott. Egyesülhet Istennel a nagy szentségben és reméli, hogy nemsokára leplezetlenül láthatja őt. Másnap ugyanazon örömmel felvette a szent kenet szentségét. Bocsánatot kért lelkivezetőjétől, majd az elöljáróhoz és nővértársaihoz fordult. Megköszönte a szeretetet, melybe részesítették. Röviddel később hírül adták neki, hogy az első algonkin keresztények közül az egyik elhozta lánykáját, hogy náluk neveltesse. Azonnal magához kérette a kislányt s elhalmozta gyengéd szeretete jeleivel. Aztán élt az alkalommal és gyönyörű gondolatokkal buzdította a nővéreket. Hivatásuk megbecsülésére és a bennszülöttek iránti szeretetre kérte őket. Ezek megtérítése volt ugyanis élete

célja. Szíve örömének nevezte őket. A francia lánykákkal együtt valamennyit elhozták hozzá, hogy áldását adja rájuk. Jóságosan meg is tette. Azután jobban lett s az orvosok úgy vélték, túl van a veszélyen. Gyógyulását csodának tartották. A nagybőjt folyamán elég jól érezte magát. Virágvasárnap részt vett a szertartáson és a kapott pálmaággal ünnepelte Isten Fia diadalmenetét. Nagypénteken is jelen volt, de a keresztimádás után megújultak fájdalmai, hogy keresztre szögezve, Üdvözítőjével együtt haljon meg.

Élete utolsó két hetében újra és újra felajánlotta szenvedéseit, életét, halálát a bennszülöttekért; a hatalmas Amerika minden népéért. Akár az ítéletnapig szenvedné ezt a tísztító tüzet, ha Isten akarata lenne. A nővérek, akik elragadtatva szemlélték jó szívvel viselt szenvedéseit, kérték, részesítse őket azok érdemeiben. Angyali szelídséggel válaszolta: Minden a bennszülötteké. Semmim sincs, semmivel sem rendelkezhetek.

Április 29-én, pénteki napon állapota újra reménytelenné vált. Teljes öntudattal, még egyszer felvette a szentségeket, de nem azzal a lelkesedéssel, mint először. Az engedelmesség nevében kérnie kellett ugyanis egészsége visszanyerését. Ő viszont nem kérte sem a halált, sem az életet, csupán és kizárólag Isten akarata teljesülését. Mindvégig megmaradt ebben a szent közömbösségben, mint az áldozat, aki türelemmel várja annak végrehajtását.

Ereje fogytán ismét magához kérte a bennszülötteket, hogy utolsó áldását adja rájuk és búcsút vegyen tőlük. Ezen a szombaton, délfelé, április utolsó napján megkezdődött haláltusája. De van-e ott agónia, ahol nincs küzdelem? Hiszen tökéletesen elfogadta akár az életet, akár a halált! A legcsekélyebb indulat sem jelezte, hogy jobban kívánná az egyiket, vagy félné a másikat. Bár hallását és beszélő képességét elveszítette, mindig öntudatnál volt. Látszott külsején, hogy lelke bensőségesen egyesült Istennel. Reszkető kézzel emelte a feszületet ajkához. Egy órával halála előtt három-négy nagy könnycsepp csordult ki szeméből. Egyedül Isten tudja, benső világának Mestere, milyen forrásból eredtek. Kevéssel később felnyította szemeit; szeretett nővéreire emelte, mintegy búcsút

mondva nekik és az egész szerzetes családnak. Majd lecsukódtak ismét, hogy fel ne nyissa azokat többé a földön, a teremtmények számára. Végül, este hat óra körül, években és érdemekben gazdag életét, szép lelkét minden küzdelem nélkül visszaadta annak, aki után mindenkor vágyódott. Elhagyta a földet, hogy a mennyekben befejezést nyerjen az a lelki azonosulás, mellyel oly régóta és szüntelenül egyesült az örök Igével. Arcán sugárzott az öröm. Valóban, alig hogy elhúnyt, földi személyhez nem hasonlítható fölség ragyogott róla. Meglepő szépség, mintha lelke máris közölné testével a megdicsőülés egy sugarát.

A Québec-i kolostor második elöljárójának, szent Atanázról nevezett Margit anyának levele Martin Kolozs atyához

Azt hiszem Főtisztelendősége tudni óhajtja tisztelendő és kiváló édesanyja halálának körülményeit. Elvesztése feletti mély fájdalmam ellenére közölném is azokat — ha már Tours-i nővértársa meg nem tette volna — és nem tartanék attól, hogy újra feltépem sebeit, melyeket az ön számára legdrágább személy halála okozott. Ezért, amennyire röviden tehetem, szeretett anyánk hősi erényeiről szólok inkább.

Legfőként a kegyelem iránti és kanadai küldetéséhez való hasonlíthatatlan hűségét csodáltam meg. Különösen a bennszülöttek üdvösségét vette tekintetbe. Ezért dolgozott teljes szívvel, lankadatlan buzgósággal, utolsó leheletéig! Ezért tanulta meg tökéletesen nyelvüket és tanította a bennszülött lánykákat. Ez a páratlan hűség késztette éspedig rengeteg munka árán, a kolostor lelki és anyagi megalapozására. Felépíttette és a tűzvész után újra építtette azt. Nevelőintézetet létesített, hogy ott ez elhanyagolt lelkeknek, a bennszülötteknek és a francia gyermekeknek segítséget nyújtson. Bármennyire szegények voltunk, sohasem utasított vissza senkit, és nem tűrte, hogy egyetlen bennszülött kislányt is visszaküldjünk. Minden ellenszolgáltatás nélkül vállalta őket. Midőn halálos betegen megtudta,

hogy új tanuló jelentkezett, kért, hogy helyet biztosítsak neki, jóllehet már úgyis túl sokan voltunk. Egyszóval: fáradhatatlanul munkálta a bennszülöttek örök boldogságát. Gondolatában, szívében szüntelen jelen voltak. Haldokolva is lelkünkre kötötte, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk értük. Szeretetét azonban nem korlátozta csak rájuk. Oly mély, oly széles volt az, hogy átkarolt minden Jézus Krisztus vérén megváltott lelket. Főtisztelendő Atya mindezt úgyis tudja, hiszen benső világát írásban leginkább Önnel közölte. Nekünk ritkán szólt érzéseiről, de cselekedetei ismertté tették azokat.

Szelíd, szívélyes, tisztelettudó; lekötelező, készséges volt és könnyen kielégíthető. Fájlalta az elkerülhetetlen, legcsekélyebb visszautasítást vagy megróvást. Csak jót mondott mindenkiről, sohasem panaszkodott senkire. Elragadó jósággal mentette, elviselte embertársai gyengéit s az okozott sérelmet. Mindenkivel jót tett. Nem hiszem, hogy találhatnánk valakit, aki hosszú, fájdalmas szenvedéseket nagyobb türelemmel viselt volna, mint ő. Életének utolsó nyolc évét gyakori gyengélkedés és nagy testi fájdalmak szőtték át. Nem csillapította azokat: csendben, szelíd békével, sőt örömmel szenvedett. Az életet türelemmel viselte, a halált vágyta Isten akarata tökéletes elfogadásával. Végül, egészen belesimult ebbe az akaratba. Ezen kívül mást nem ismert.

E lelki beállítottságból származó tisztelete és engedelmessége azok iránt, akik valamiképp felettesei voltak: csodálatos volt. Mintha sohasem parancsolt volna, hanem csak engedelmeskedett. Könnyedén alávetette akaratát még nővérei tetszésének is. Egész társulatunk épülésére szolgált.

Összeszedettsége angyali volt, külső magatartása megnyerő. Csodáltuk, szinte állandó hallgatását és a rövidséget, amikor beszélni kényszerült. Könnyen felismertük, hogy mindezt a lelke mélyén jelenlévő Isten eredményezi. Ez a jelenlét állandó volt, már amennyiben ezen a földön folytonos lehet.

Az ideiglenes ügyek nem zavarták ugyan, mégis inkább az éjszakát hasznosította jó anyánk, az isteni Fölséggel való meghitt beszélgetésre. Keveset aludt, azt is nem egyszer megszakította. Mégsem

kelt később, betegeskedése idején sem. Télen, nyáron, reggel négy órakor a társulattal együtt a kápolnában imádkozott. A szabályzat egyéb szigorúságát is komolyan vette. Nem tűrte a felmentést, csak akkor, amikor már ágyhoz kötött beteg volt. Ilyenkor megtette, amit kívántak, és elfogadta mindazt, amit nyújtottak neki.

Legjobban csodáltam pontos hűségét mindabban, amit Isten akaratának ismert fel. Erre figyelt, csak ezt szerette; minden egyéb közömbösen hagyta. Ugyanezt az isteni rendelkezést fogadta a kellemes vagy kellemetlen dolgokban. Rendkívüli szellemi egyensúlyban mindig ugyanaz maradt; szelíd, nyugodt; sietés vagy rossz hangulat nélkül.

Értékes életének utolsó éveiben már csak akkor foglalkozott külső ügyekkel, mikor erre feltétlenül szükség volt. Gyengélkedése, főként pedig belső igénybevétele: Istenbe való elragadtatása akadályozták ebben. Csupán egy-egy pillanatra figyelt arra, ami körülötte történt. Hallása nagyon megromlott, de kimondhatatlan szelídséggel és derűvel viselte azt. Jósága, egyszerűsége — kétségtelen — kiteljesedett, erényes életének következménye volt. Ezért nem tarthattuk többé a földön, hiába kérleltük érte az eget. Személye annyira értékes és szükséges volt nekünk, joggal hittük, hogy nem nélkülözhetjük őt. Főleg, mivel halála alapítónőnk, De la Peltrie úrnőét követte, pótolhatatlan veszteség számunkra. Csak Urunk rendkívüli kegyelme ad erőt.

Szeretetreméltó anyánk páratlan odaadással viseltetett rendházunk jóléte és lelki haladása iránt. Mint igazi anya, fáradságot, gondot nem kímélve szüntelen annak előmenetelén dolgozott.

Nem szólok alázatosságáról, pedig sokat mondhatnék. Gyökeresen ismerte semmiségét és szerette az önmegvetést. Minden tette igazi tanúságtevés volt emellett. A gőg vagy önelégültség legcsekélyebb vonását sem vehettük észre. Alázatossága nagylelkűséggel párosult. Nem riadt vissza s nem menekült az isteni Gondviselés küldte, nagy tettekkel járó, nehézségektől. Mindig készen volt, hogy többet tegyen dicsőségére és teljesítse akaratát. Ugyanakkor szívesen visszavonult a cselekvéstől, ha Isten ezt kívánta. Természetfeletti szent diszkreció-

val, okosan, Jézus Krisztus szellemében bonyolította a dolgokat, továbbá szelíden, határozottan és ügyesen. Csodálatos egyszerűsége éppen olyan volt, amilyent Urunk kívánt tanítványaitól: okossággal harmonizált egyszerűség! Ez tette őt — különösen szent élete utolsó szakaszában — oly igen kellemessé és kedvessé.

Ha jó és egyetlen anyánk erényeinek minden vonását leírnám, sohasem végeznék vele. Főtisztelendő Atya tud róluk és a rendkívüli kegyelmekről is, melyek megelőzték és kísérték életútján. Sokat láttunk belőle saját szemünkkel, de csekélység ahhoz képest, ami Isten színe előtt, benső világában történt. Még elöljáróinak is keveset szólt erről. Mivel bizonyosak voltunk, hogy Isten Lelke vezeti őt, magára hagytuk anélkül, hogy kiváltságaiba hatoltunk volna.

Végül, ily szent életet, csak nagyon értékes, szent halál fejezhetett be. Izzó vággyal, régóta várta azt, s mikor megérkezett, megnyugvással fogadta. Aki látta őt utolsó betegségében, látta örömét is, hogy Istenhez mehet. Kétségtelen, a Szentlélek biztosította bensőleg, hogy közeledik örök boldogsága. Mi is osztottuk — már amennyire e földön lehetséges — a szent élet örömét, mert ő szentül élt! Kell, hogy ez vigasztaljon minket, bár nem gátolja páratlan veszteségünk mélységes tudatát...

A franciaországi orsolyita kolostorok elöljáróihoz

Tisztelendő Anyák,

Az elmúlt ősz óta különös okkal, mély megadással imádjuk az isteni Fölség kis közösségünkre vonatkozó rendelkezését. Áldozatul kérte tőlünk a két legdrágább személyt, kiket a földön magunkénak mondhattunk. Elsőnek De la Peltrie úrnőt, nagyon tisztelt alapítónkat szólította el. Buzgó előkészület után, 1671 november 18-án, hatvankilenc éves korában távozott. Ebből harminckettőt töltött Kanadában.

A másik, tisztelendő és szeretett anyánk, Megtestesülésről nevezett Guyart Mária. 1672 április utol-

só napján húnyt el. Hetvenkét évet és hat hónapot élt. Harminckilenc fogadalmas évéből hatot töltött Tours-ban. Onnan adták őt erényes alapítónőnk mellé és 1639-ben érkeztek ide kolostor-alapításra.

Isten magához szólította szolgálóját, hogy érdemeiért és hűséges együttműködéséért megadja jutalmát. Január 16-án betegedett meg. Ragaszkodott a kereszthez és annyira értékelte, hogy szenvedő állapotát a világ minden kincséért sem cserélte volna fel. Érzelmei nem leptek meg minket, hiszen április 30-án bekövetkezett halála hűséges visszhangja volt szent életének. Ezt pedig a hősi erények, különösen a bőkezűség és nemeslelkűség állandó és nagylelkű gyakorlata jellemezte. Joggal kiérdemelte ez Erős Asszony elnevezést!

Szerény, alázatos és egyszerű volt. Ezekhez természetfeletti okosság és bölcsesség járult. Bár ennek a háznak első főnöknője volt és ismételten, összesen 18 évig, a legalázatosabb, engedelmesebb és feletteseitől legjobban függő nővérnek ismertük őt. Bár éveken át szenvedett májbaja miatt, a közösségi élet minden mozzanatában részt vett, mindnyájunk épülésére. Elhallgatom szigorú önmegtagadásait: a vezeklést, a böjtöt, a virrasztás és az önsanyargatás különböző módját, melyeket vállalt és gyakorolt gyermekkora óta Kanadába érkezése napjáig. Itt, elhagyta azokat Urunk kifejezett parancsára. Nem beszélek az isteni Fölséggel való érintkezéséről; a bensőséges egyesülésről; a kinyilatkoztatásokról, látomásokról és elragadtatásokról, sem a hit titkaiba való betekintéséről. Mindezt egybevéve, tudós, bölcs lelkivezetője joggal mondhatta: Bátran nevezhetjük őt második szent Teréziának, vagy inkább: Kanada Terézének. Bizonyos, hogy a Gondviselés egy szép napon támaszt valakit, aki szeretetteljes anyánk csodálatos életét napfényre hozza. Ennek és a választékos kegyelmek részletes ismertetését nálam értelmesebb személynek engedem át. A levél rövidsége sem engedi, hogy többet mondjak róla.

Mindenhez értett, amit csak kívánhatunk egy női személyiségtől. A hímzés, aranyozás; a festés minden nemében járatos volt. Az építészet, a szobrászat sem volt ismeretlen terület számára. Maga oktatta és irányította a munkásokat a templomfa-

lak felrakásánál, és utasításokat adott, amikor eltértek mesterségük szabályaitól. Fáradhatatlanul dolgozott és könnyedén. Pihenésre nem is gondolt. Szívesen hangoztatta: A MUNKA RÖVID, A NYUGALOM ÖRÖK!

A sok ritka erény és kiváló jótulajdonság, mely kedves halottunk életében ragyogott, megalapozza hitünket, hogy a dicsőség magas fokára jutott.

Megtestesülésről nevezett Mária írásos hagyatéka

Mária, lelkivezetője kérésére két beszámolót készített benső életéről. Az egyiket 1633-ban Toursban, a másikat 1654-ben Québec-ben. Ezenkívül néhány rövidebb vázlatot hagyott ránk és számos, 1625 és 1671 között írt levelet. Ezeket az írásokat először fia, Martin Kolozs, a szent Maur-i kolostor bencése hozta nyilvánosságra a 17. század utolsó negyedében, 1677-1684 között.

1929-ben Dom Albert Jamet, a Solesmes-i szent Péter apátság bencése vállalta Mária írásainak kiadását. A rendkívüli kegyelmekkel megáldott nővér lelkes tisztelője volt. Meglepően bő kritikai jegyzetekkel látta el munkáját. Ez a Québec-i orsolyiták: (Vieux Monastère) és a Római Únios orsolyanővérek közös, hivatalos kiadása.

Dom Jamet halálakor ebből a szövegkritikai kiadásból négy kötet jelent meg, összesen 2600 példányban a Desclée de Brouwer, Bruges/Paris-i kiadó vállalatnál ezen a címen: « Marie de l'Incarnation, Ursuline de Tours, Fondatrice des Ursulines de la Nouvelle France. - Ecrits Spirituels et Historiques publiés par Dom Jamet, de la Congrégation de France avec des annotations critiques, des pièces documentaires et une biographie nouvelle ».

A kanadai Sainte Marie des deux Montagnes apátság foglalkozik e jelentős mű továbbvitelével,

A Témoignage (Tanúságtétel) című könyv 1932-ben jelent meg a párizsi Gabriel Beauchesne kiadónál. Dom Jamet külön műve. Feldolgozta benne az 1633-i és az 1654-i beszámolót, mégpedig azzal a céllal, hogy a kiváló orsolyita személyiségét

és írásait szélesebb körben ismertesse. Ennél a munkánál, amint ő maga is jelezte, a lelkek szolgálata vezette. Könyve alapjául a sokkal részletesebb 1654-i írást vette. Kiegészítette ezt az 1633-i beszámoló segítségével, de elejti Mária külső életére vonatkozó apró részleteket. Ez a kihagyás semmiképp sem gyengítette közlését, mely belső logikája miatt igazán csodálatos. Bár átmenetet kellett teremtenie, dom Jamet bevallja, hogy ezek rövidek és rövidek. Említi, hogy elavult kifejezéseket újakkal cserélt fel és modern írásjeleket használt. A különféle források pontos összehasonlító tanulmányát sem hanyagolta el. Eljárása indokolását ezzel a megjegyzéssel zárja: Hiányosságnak köszönhetjük tehát, hogy a Témoignage-ban Mária már nyilvánosságra hozott írásainak jó részét olvashatjuk. Bizonyosra veszem, hogy az olvasók nagyobb része többre becsüli ezt, mint a szigorúbb logikát vagy a pontosabb időrendet.

Ami a francia kiadásra vonatkozik, áll a németre is. Mária írásai értékesek a hittudósok, a misztika szakemberei és lelkivezetők számára. Történészek érdekes anyagot találnak benne a 17. század vallási életéről, a XIII. és XIV. Lajos idejében folyt gyarmatosító és missziós munkáról, valamint Kanada politikai és egyházi életének kezdetéről. A filozófusok és lélekbúvárok pedig a « lélekanalizis legnagyoszerűbb irodalmát kapják. » (Bremond Henrik.)

A fordító.

MEGJEGYZÉS

Dom Jamet a különböző kegyelmi megnyilatkozásokat 13 imamódra osztotta. Ezek mind megfelelnek a vonatkozó lelki fejlődésnek. Ezt az utalást a német kiadás nem vette figyelembe. Mellőzte pedig azért, hogy inkább a lelki épülést szolgáló könyv tanító jellegét tudatosítsa, mint a tudományos tanulmányozásra szánt mű logikáját.

A magyar fordítás a német « Zeugnis bin ich Dir » után készült. (M. Dessing Mária-Petra, OSU. Calvarienberg-Ahrweiler) és teljes egészében annak beosztását követte.

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó 5
Bevezetés 7
Mária életének időrendi áttekintése . 19

ELSÖ RÉSZ

TOURS 1606 - 1639

Meghívás 25
Házasság és a házasélet keresztje 27
Szeretetem az Oltáriszentség, az igehirdetés és a liturgia iránt 28
Szabadon 31
Lelkem megtisztulása Krisztus vérében . . . 31
Visszavonultság és magány 33
Újra a tevékeny életben. — Egyesülésem Krisztus életének titkaival. — A tisztaság fogadalma 35
Új imaállapot. Isten: Szeretet 37
Szenvedő szeretet. — Vágy Krisztus szelleme után. — A megvetés kedvelése 37
Az Úr állandó jelenléte. — Az egyesülésre meghívott lélek tisztasága. — A lelkivezető iránti engedelmesség 39
Nyereség veszteség árán. — A teremtmények szerepe. — A vezeklés szelleme 41
A magasztos lelkiállapot hírüladása. — Újabb benső megigazulás 44
Meghittség. — Fokozódó vágy a lelki jegyesség után 45
Hivatásom. — Az evangéliumi tanácsok. — A béke adománya 47
A napi szentáldozás mérsékelte vágyam s erőt adott a vezeklésre 49
Kisértések, megaláztatások 50
Az újabb meghittség állapota. — Szívet Szívért . 52

Szenvedésem a világ szelleme miatt. — A Megtestesülés titkának szemlélete. — Bensőbb egyesülés az örök Igével 53
Elragadtatás. — A Szentháromság kinyilvánulása 55
Az eksztázis után. — A természetfeletti világosság hatása 57
Üdvözítönk alig észrevehető módon tisztítja lelkemet 60
A lélek sóvárgása a Szeretett felé tárulás állapotában 61
Lelkem előkészítésének befejezése a hit és szeretet eszközölte tisztulás által 62
Az isteni tulajdonságokra vonatkozó magas és világos ismeretek közlése 64
Második elragadtatás a Szentháromságba. — Lelki nász 66
A Szentlélek sugallta nászének 69
A lelki frigy hatásai 69
Folytonos elragadtatásban lelkem az örök Igét szemlélte 71
A szeretet vértanúsága 72
A szeretet vértanúságának egyéb hatásai . . . 74
Néhány vallomás a szeretet vértanúságában . . 77
A szentáldozás vigasza a szeretet vértanúságában 80
Miként vezetett az Úr a szeretet mártíromsága után lelkem alapvető és állandó állapotába . 81
Fájdalmam a világhoz való kötöttség miatt. — Vigasztalás 83
Isten akarata megnyilvánult. — Belépésem sürgetése 84
A belépés időpontjában támadt nagy megpróbáltatás 85
Búcsú apámtól és fiamtól 88

Második Rész

TOURS-KANADA 1634 - 1672

A szerzetesi élet boldogsága. — A fiam által okozott szenvedés 91
Az örök Ige vonzásaiban talált béke. — Szív a Szívben 94
A Szentháromság titkának harmadszori szemlélete. — Egészen Isten tulajdona 95

Az értelem adománya a Szentirás és a latin nyelv értése 98
A tökéletes tisztaság szenvedélyes szeretete . . 99
Fájdalmas belső megpróbáltatás. — Az első évek vigasztalansága 102
Újabb gond fiam miatt. — Fogadalom. — Időleges szabadulás keresztjeimtől 107
A fogadalom utáni szenvedéseim 109
Lelkivezetőm rendelkezése. — További megpróbáltatások 110
Kísértéseim megszűnése és azok haszna. — Az Istennel egyesültség öröme munka és szenvedés közben 112
A legfőbb angyali karok szemlélete. — Önkívületi egyesülés a legszentebb Szentháromsággal 115
Prófétai álom a kanadai misszióról 116
Tanításom módja. — Apostoli buzgalom . . . 118
Isten óhaja, hogy Krisztus országának terjedését az ő Szíve által kérjem 122
Isten rám vonatkozó akarata a kanadai misszióval kapcsolatban. — A megvalósítás eszközei . . 123
Isten akaratával egyesített akaratom 125
Isten missziós hivatásom feltárására kötelez. — Büntetéssel fenyeget engedetlenségem esetén 126
Isten csodálatos útja szándékai megvalósításában 128
A kanadai szenvedések előrelátása. — Önátadás 131
Utunk Tours-ból Párizson át Dieppe-ig . . . 132
Utunk Kanadába 134
Megérkezés. — A munka kezdete 137
Nyolc évig tartó megpróbáltatás 139
Önvádolásom 141
Miként jelentkezik a szenvedélyek lázadása az előrehaladott lelkekben 143
A tökéletesebb fogadalma. — Passzív életközösségben a hit titkainak szemlélete 146
Krisztus isteni és emberi szépségének szemlélete. — Dicséretét zengő énekem 149
A szent Szűz megszabadít keresztjeimtől. — Természetes és természetfeletti meglátásaim alárendelése 151
Hála a megpróbáltatásokért. — Béke és megújult szeretet 153
Akaratom egyesülése Isten — Kanadára és kolostorunkra vonatkozó — rendelkezésével . . 155

Kolostorunk újjáépítése. — A szent Szűz állandó segítsége 157
Az igazi lelki szegénység 159
Lelkem kiteljesülése a megtestesült Ige szeretetében és a Szentháromsággal való bizalmas kapcsolatban 164
Mária imája 168

FÜGGELÉK

Megtestesülésről nevezett Guyart Mária halála. Fia, Martin Kolozs atya beszámolója . . . 169
A Québec-i kolostor második elöljárójának, szent Atanászról nevezett Margit anyának levele Martin Kolozs atyához 171
A franciaországi orsolyita kolostorok elöljáróihoz 174
Megtestesülésről nevezett Mária írásos hagyatéka 176
Megjegyzés 178